

l e e g e u m y i

Yu Jìn lǎo Yu Jìn bé

Hà
Linh
dịch

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

YU JIN LỚN, YU JIN BÉ

Tác giả: Lee Geum Yi

Người dịch: Hà Linh

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Lao Động 06/2018

ebook@vctvegroup

“Tôi muốn kể chuyện đó, cho ai cũng được. Và tôi muốn nghe người đó đáp lại tôi rằng, ‘Không sao đâu, không phải lỗi của Yu Jin đâu.’ ”

Giả bộ không quen biết tôi

Hành lang trường ngày đầu năm học mới nồng mùi đám bụi bị nhốt kín suốt cả kỳ nghỉ. Nhưng không ganh nổi với tiếng trò chuyện râm ran của bầy học sinh, cái mùi ấy chẳng mấy chốc đã bay biến sạch. Thứ âm thanh râm ran đáng gờm, hết tiếng hàng nghìn con chim sẽ cùng lúc kêu chiêm chiếp, những muồn thối bay cả nóc trường học chứ đừng nói gì mỗi đám bụi kia.

Đã không còn tìm thấy nét hồn nhiên và hân hoan như nắng mới sáng bừng của học sinh đầu cấp trên gương mặt đám học sinh khối Tám đang lê bước vào lớp sau khi dự lễ khai giảng ở sân thể dục. Chúng lên lớp với cái dáng vẻ uể oải ỉ ỉ, hết gấu tay áo đồng phục đã hơi sờn cũ hay móng váy đã dần rệu rã. Chúng giờ đã trở thành ma cũ, không còn ngạc nhiên trước những truyền thuyết hay chuyện ma chuyện quỷ được đồn thổi khắp trường và cũng chẳng còn rúm ró sợ hãi trước những lời cảnh cáo hay hình phạt của các thầy cô.

Dĩ nhiên trong số “chúng” có cả tôi và So Ra. Sau một năm vụt lớn, đám học sinh khối Tám trông đã vừa vặn hơn trong bộ đồng phục. À không, với đứa như tôi thì cái bộ đồng phục đó chưa gì đã chật ních rồi. Không lớn kịp với chiều cao, da dẻ tôi rạn nứt khắp chỗ. Bảo tôi không dám gập cạp váy lên chỉ bởi những vết da nứt như mạng nhện ở khoeo chân thì cũng chẳng ngoa.

Bố thường nhìn tôi với ánh mắt long lanh, bảo: “Con gái bố cao

nhanh như cây dương ấy nhỉ!” nhưng mẹ lúc nào cũng tặc lưỡi “Chỉ cao không thôi thì làm ăn gì? Cư xử vẫn cứ như con nít.” Có lẽ vì Hyung Jin con trai mẹ quá còi so với đám bạn đồng trang lứa, nên với mẹ cái đứa tông tông như tôi lại càng khó chấp nhận. Thằng ranh Hyung Jin hể hờ ra lại réo tôi là “sào”. Hiển nhiên mỗi lần bị nó gọi thế tôi phải đốp lại ngay rằng: “Này cái đồ quýt tròn ung ung, biến ngay trước khi chị mày xoi một miếng.”

“Yu Jin à! Thấy bảo chủ nhiệm mới lớp mình hay cho nhiều bài tập lắm đấy.”

Không biết từ bao giờ So Ra đã kịp nhắn tin với bà chị gái đang dự lễ khai giảng ở trường cấp ba và thu thập thông tin về giáo viên chủ nhiệm mới. Chị Bo Ra, chị gái của So Ra, mới tốt nghiệp cấp hai ở trường chúng tôi. So Ra là bạn thân nhất của tôi, tôi đã học cùng lớp với nó suốt từ hồi lớp Sáu, lên lớp Bảy rồi đến tận bây giờ.

Nhà tôi chuyển đến chỗ ở hiện tại từ kỳ nghỉ đông sau khi tôi học hết lớp Năm. Tôi chẳng thích thú gì việc phải rời xa nơi mình từng sống suốt mười hai năm cả, nhưng một đứa trẻ nít như tôi nào có cái gọi là quyền lựa chọn. Bố mẹ tôi, mặc dù đã trúng một suất mua căn hộ chung cư nhưng vì không có tiền nên phải đi thuê nhà ở suốt hai năm liền, hoàn toàn chẳng thêm đếm xỉa đến lời năn nỉ đợi tôi học xong tiểu học rồi hẵng chuyển đi đâu thì chuyển. Thậm chí, bố mẹ từng nói để tôi lên cấp hai thuận lợi thì chuyển đi vào thời điểm ấy là thích hợp nhất.

Tôi đã không thể gắn bó với trường mới. Bao kỷ niệm với trường cũ trong suốt năm năm trước đó càng khiến tôi khó hòa nhập. Khi ấy, người đã làm bạn với tôi chính là So Ra. Lên cấp hai chúng tôi

lại được phân về cùng trường, và may mắn làm sao tôi với So Ra tiếp tục học chung một lớp. Tôi là chị cả trong nhà, còn So Ra là em út trong ba anh chị em.

Với một ông anh và một bà chị năm nay lần lượt vào đại học và lên cấp ba, So Ra cư xử cứ như thể nó đã đạt đến cảnh giới tường tận mọi sự trên đời. Ôm mộng làm nhà văn, So Ra rất ham đọc sách, hẳn cũng vì thế mà nó hiểu biết hơn tôi nhiều. Đặc biệt, tôi dám chắc nó am hiểu sinh lý bọn con trai hơn khối đám dân chơi trong lớp. Năm ngoái, trong giờ Nữ công gia chánh chúng tôi đã được học về những biến chuyển ở thanh thiếu niên tuổi dậy thì. Suốt lúc đám bọn tôi nuốt nước bọt dòng tai nghe giải thích về những biến đổi sinh lý ở lũ con trai như bắt đầu mộng tinh này nọ thì So Ra chỉ trưng ra bộ mặt chán ngán, vẻ mặt So Ra lúc ấy chẳng khác gì mẹ nó, một bà mẹ đã nuôi ba con khôn lớn. Chắc cũng bởi vậy mà dù So Ra thấp hơn tôi, nhiều khi tôi vẫn coi nó như chị gái. Thêm nữa là sau kỳ nghỉ đông, ngực và mông So Ra đã nở nang thật cân đối nên trông nó lại càng người lớn hơn hẳn so với đứa chỉ cao lên chứ chẳng được cái nước gì như tôi.

So Ra nhắn tin với chị gái không ngơi nghỉ. Vì chỉ có một thằng em trai mười hai tuổi chẳng thể cùng sẻ chia bất cứ điều gì nên tôi rất ghen tị với chị em So Ra hờ ra là cãi nhau về đủ thứ linh tinh như áo quần, giày dép hay cặp sách.

Giáo viên chủ nhiệm mới mà chúng tôi đã được giới thiệu trong lễ khai giảng vừa bước vào lớp. Cô đặt xấp tài liệu lên bàn giáo viên rồi viết tên mình lên bảng.

“Kim So Young”

Một cái tên thiếu cá tính ngang ngửa cái tên Lee Yu Jin của tôi. Dung mạo cô cũng nhạt nhòa y như cái tên vậy. Tôi không cảm nhận được tí lôi cuốn nào từ một nữ giáo viên sắp ba mươi lại còn dạy môn Khoa học như cô cả. Ấn tượng đầu tiên đã thế này, giờ chỉ cần vài khuyết điểm xíu xiu lọt vào mắt thôi là tôi sẽ không thích cô ngay. Trong tình hình này, cho nhiều bài tập sẽ là điểm trừ chí mạng.

“Cô tên là Kim So Young, dạy môn Khoa học. Khoa học tuy là môn không được các nữ sinh yêu thích nhưng cô lại có mong muốn trở thành giáo viên yêu thích của các em đấy. Chúng ta hãy cùng vui vẻ hợp tác nhé.”

So Ra chọc sườn tôi, mặt tỏ vẻ “không ngờ”. So với ấn tượng đầu tiên, tôi thấy có thiện cảm với cô hơn hẳn. Nếu cô cứ thao thao rao giảng mấy bài giáo huấn thì có lẽ đã bị mất điểm thêm nhưng may thay cô không sa đà vào đó. Có đưa nào trong lớp đáp lại lời cô với giọng khàn khàn.

“Không khó đâu ạ. Chỉ cần cô cho ít bài tập, ra đề kiểm tra dễ với kể nhiều chuyện vui là được ạ.”

Cả lớp rộ lên cười hưởng ứng.

“Thế à? Vậy cô sẽ thử cố gắng hết mình một phen. Trước tiên ta phải xếp số thứ tự đã, các em ra hành lang xếp hàng theo chiều cao nhé.”

So Ra và tôi hòa vào đám bạn cùng lớp đi ra hành lang. Không chỉ mình lớp tôi, học sinh các lớp khác cũng đã lau nhau ủa ra xếp hàng để đánh số thứ tự. Thay vì mùi bụi bặm, hành lang bây giờ ngào ngạt hương sữa dưỡng thể thơm mát của những thiếu nữ

mười lăm.

Để được ngồi cùng bàn với So Ra tôi đã phải khuyu gối xuống không ít. Thế nhưng số thứ tự cũng chỉ hữu hiệu trong thời gian giáo viên chủ nhiệm học thuộc tên học sinh lớp mình thôi, chứ sau đó xếp chỗ ngồi thế nào lại là toàn quyền của giáo viên. Tôi chỉ cầu mong cô chủ nhiệm lớp mình không lạm dụng quyền hành để xếp chỗ ngồi theo thành tích học tập.

So Ra số 31, tôi số 32. Nhìn qua cũng có thể nhận ra ngay trong lớp chắc chỉ có một hai đứa cao hơn tôi. Lớp Tám tức là năm thứ hai của cấp hai, lớp thứ sáu, số 32, rút gọn lại là “2632”, đây sẽ là số đại diện cho tôi trong suốt một năm tới. Cứ như mã số in trên thực phẩm đóng hộp vậy. Chúng tôi lại đi vào trong lớp và ngồi theo số thứ tự mới. Dĩ nhiên, giống như tôi với So Ra, những đứa khác cũng đã xếp hàng theo tình bạn chứ không phải theo chiều cao nên chỗ ngồi chẳng thay đổi mấy so với ban đầu.

Cô chủ nhiệm vừa điểm danh và kiểm lại số thứ tự của chúng tôi, vừa ghi vào sổ. Sổ theo dõi sĩ số của lớp tôi đã được hoàn thành như thế. Lũ chúng tôi chỉ chú ý qua quýt để kịp hô tên khi cô gọi đến số của mình, chứ còn đâu lại bận bịu buồn dưa lê. Có đứa tập trung buồn bán đến độ cô gọi tên mấy lần rồi mà cũng không hay.

Vì số thứ tự ở gần cuối nên So Ra và tôi yên tâm ngồi tán dóc. Dù suốt kỳ nghỉ đã qua lại nhà nhau bao lần không đếm xuể, và ngay cả lúc không gặp được nhau cũng đã chăm chỉ vun đắp tình bạn bằng cách chat chit trên mạng, nhưng hai đứa chúng tôi vẫn chẳng hết chuyện để nói.

“Số 32!”

Sau So Ra là đến lượt tôi. Vì đây là khoảnh khắc đầu tiên tôi và cô giáo chạm mắt nhau nên tôi cố hô tên với thái độ ngoan ngoãn và khiêm nhường nhất có thể.

“Lee Yu Jin! O? Trước vừa có một bạn rồi mà nhỉ...”

Cô giáo lại nhìn xuống sổ mà không buồn dành một giây để ý đến thái độ ngoan ngoãn và khiêm nhường của tôi.

Gì cơ? Còn Yu Jin nào nữa á? Nhưng đây cũng không phải chuyện hiếm. Từ sau khi bước chân vào cái xã hội mang tên trường học tôi đã gặp vô khối Yu Jin rồi. Yu Jin là cái tên bố đặt cho tôi sau nhiều trăn trở làm thế nào để đặt được một cái tên mà ở thời đại toàn cầu hóa này đến người nước ngoài cũng có thể dễ dàng gọi không chút lạ lẫm hay ngượng miệng. Với ý nghĩa đó, tôi cũng chẳng có lý do gì để bất mãn với bố. Cơ mà vấn đề nằm ở chỗ bố không phải là ông bố duy nhất nghĩ như vậy. Thế cho nên cái đất Đại Hàn dân quốc này mới đâm ra bội thực Yu Jin. Và nhờ cái họ Lee cũng quá ư là phổ thông mà tên tôi lại càng hết mức đại trà.

Và quan trọng là, tôi hoàn toàn không có ý sai chân bước ra đấu trường quốc tế để làm thỏa mãn ý đồ đặt tên của bố. Đơn giản vì tôi không thể rời bỏ mảnh đất có Dong Hyuk oppa của tôi được. Xét về mặt này, tên tôi đã sớm dừng lại ở mức hàng nội địa và hiển nhiên là một tác phẩm thất bại của bố. Và hậu quả đang diễn ra ở ngay trong lớp học này đây.

“Lee Yu Jin!”

Cô giáo nghiêng đầu gọi tên. Ai đó ngồi trên đáp cùng lúc với tôi. Con bé bàn đầu quay hẳn người xuống để nhìn cho rõ hơn cái đĩa cùng tên với nó, là tôi. Tôi vừa nghĩ cái tên Yu Jin dù phổ biến thật

đầy nhưng học cùng lớp với một đứa trùng cả họ lẫn tên thế này quả là lần đầu, thì đúng khoảnh khắc ấy tôi chạm phải đôi mắt to tròn của con bé đó, và chợt cảm thấy rất quen.

Rõ ràng tôi đã gặp cái đứa Yu Jin này ở đâu đó rồi. Ở đâu được nhỉ. Tôi bắt đầu lục tung ký ức. Lee Yu Jin à... Bóng đèn tròn trong đầu tôi bật sáng. Phải, đúng là còn một Lee Yu Jin nữa! Cái đứa đã học cùng mẫu giáo với tôi. Cái đứa mắt to tròn xoe, người lại bé xíu nên nhìn y hệt búp bê. Nó được gọi là Yu Jin Bé, còn tôi là Yu Jin Lớn. Cái đứa Yu Jin Bé đó giờ đang ngồi ngay trước mặt tôi. Không nhằm vào đâu được. Cuộc hội ngộ bất ngờ khiến tôi sửng sốt không thể rời mắt khỏi nó. Cả ký ức lần tôi hỏi mẹ “Sao mắt con không to như mắt Yu Jin Bé?” cũng ùa về, sống động như chỉ vừa mới xảy ra.

“Trùng cả họ nữa này. Làm thế nào để phân biệt đây? Gọi Lee Yu Jin A, Lee Yu Jin B nhé? Hay là gọi số nhỉ?”

Nghe cô giáo nói, bọn bạn cùng lớp cười hình hích. Trong khi tôi nhìn một phát là nhận ra ngay, con bé đó dường như mãi vẫn chưa thể nhớ lại dáng vẻ thời mẫu giáo của tôi, nó quay lên với vẻ mặt vô cảm.

Ờ, làm sao mà nhớ được chứ. Tôi cũng đã xinh lên nhiều rồi mà. Đạo này, câu tôi được nghe nhiều nhất từ mấy người họ hàng chẳng phải chính là câu “Yu Jin càng lớn càng xinh nhỉ!” hay sao? Tôi tự xóc lại tâm trạng khó chịu bằng suy nghĩ tích cực đó.

“Yu Jin Bé, Yu Jin Lớn ạ.”

Lời nói vụt khỏi miệng mà đến chính tôi cũng không hay. Yu Jin Bé lại quay xuống nhìn tôi. Tôi làm mặt tươi cười nhưng nó tiếp tục

quay lên với cái vẻ vô cảm không đổi.

“Ừ, được đấy. Yu Jin Bé cũng đồng ý chứ?”

Cô giáo hỏi Yu Jin Bé. Chắc nó cũng tỏ vẻ thuận lòng nên cách gọi Lớn, Bé đã được quyết định để phân biệt hai Yu Jin chúng tôi. Xong xuôi vụ đó, tôi quay sang thì thầm với So Ra.

“So Ra này, Yu Jin Bé ngày xưa từng học chung mẫu giáo với tao đấy!”

Chuyện cỡ này thì xứng đáng trở thành chủ đề nóng giữa hai chúng tôi rồi.

“Thế á? Òa, đúng là trái đất tròn thật đấy nhỉ. Thế quái nào mà lại gặp bạn mẫu giáo ở đây được cơ chứ?”

“Hồi đó tao cũng là Yu Jin Lớn, còn nó là Yu Jin Bé.”

“Hai đứa có thân nhau không đấy?”

So Ra hỏi, mắt nó ánh lên tia nhìn cảnh cáo. Tôi hiểu ngay đó là ánh nhìn răn bảo “Hãy giữ gìn tình bạn đấy nhé!”. Đây là khoảnh khắc So Ra kiểm chứng lại độ son sắt của tình bạn trong tôi.

“Không thân lắm. Nó hơi công chúa í. Kiểu như mấy đứa mặc váy đính cườm đi tắt viên đăng ten ấy? Nó là kiểu như thế đấy.”

Thế mà tất cả đám con trai lớp Xanh Lá của tôi ngày ấy đều đồng lòng muốn kết hôn với Yu Jin Bé. Tôi nhớ lại bạn Sang Min, thằng cu tôi thích, đã la khóc ồm tỏi chỉ vì nhất nhất muốn nắm tay Yu Jin Bé đọt đi dã ngoại. Chuyện từ hồi trẻ nít, vậy mà như bị xát muối vào vết thương lòng, tôi vẫn xót xa khôn nguôi. Bởi, đó chính là điểm xuất phát cho cuộc diễu hành các mối tình đơn phương của đời tôi.

“Nghe có vẻ hơi hãm. Hồi tiểu học mày có học cùng nó không?”

So Ra hỏi tôi.

“Sau chuyện đó...”

Tôi không biết phải gọi đó là “chuyện” hay “vụ việc”. Vì chúng tôi đã phải đến tận đồn cảnh sát và cả đài báo cũng đã đưa tin. Tôi ngậm miệng.

“Chuyện đó? Là chuyện gì cơ?”

Như con chuột chũi trong hang tối, So Ra sáng mắt lên. Vụ việc đó với tôi tựa như vết sẹo ở đầu gối vậy. Rõ ràng là đã bị thương nhưng bị thế nào và từ bao giờ thì tôi chẳng nhớ nổi. Giữa tôi và So Ra không có bí mật gì cả. Tôi tin rằng độ sâu đậm của tình bạn giữa chúng tôi tỷ lệ thuận với những điều sâu kín chúng tôi biết về nhau. Thế nhưng, dù là nhân danh tình bạn, tôi cũng không có lòng dạ nào muốn lôi cái chuyện nằm sâu trong ký ức ấy ra ngoài ánh sáng.

“Không có gì đâu. Đại loại là Yu Jin Bé đang học dở thì chuyển nhà nên sau đó tao cũng không gặp nó nữa. Rồi chuẩn bị lên lớp Sáu thì nhà tao chuyển đến khu này. Thế mà lên cấp hai lại học cùng lớp với nhau... kỳ diệu nhỉ?”

Yu Jin Bé là đứa thoát khỏi vòng xoáy của vụ việc đó trước nhất. Sau bao năm, giờ lại ngồi chung lớp với con bé chẳng khác mấy so với hồi mẫu giáo, đến nỗi tôi nhìn qua đã nhận ra ngay, quả là kỳ diệu thật. So Ra đang định nói gì đó nhưng vội vàng chỉnh đốn lại tư thế. Trong lúc chúng tôi to nhỏ với nhau cô chủ nhiệm đã gọi đến số 40 và vừa gõ thước kẻ xuống bàn.

“Lớp Tám, năm thứ hai của bậc trung học cơ sở, cũng như đứa

thứ hai trong ba anh chị em vậy. Đứa cả, vì là con đầu lòng, nên được cả gia đình quan tâm và kỳ vọng; đứa út thì vì nhỏ tuổi nhất nên lúc nào cũng được cưng nựng, đúng không? Còn đứa thứ hai, vừa bị chặn trên ngáng dưới lại vừa phải tự thân lòi kéo sự quan tâm và yêu thương của bố mẹ.”

“Sao cô biết rõ thế ạ?”

Có đứa nào chen vào nói leo. Cô giáo cười nhẹ rồi tiếp lời.

“Vì cô cũng là con thứ hai trong nhà.”

Cả lớp cười vang. Nhưng con thứ hai làm sao hiểu rõ nỗi khổ của con cả. Nhất là cái cực hình bị mẹ lấy có yêu thương với quan tâm để suốt ngày soi mói rồi can thiệp vào đủ chuyện.

“Chị tao cũng suốt ngày than như thế.”

So Ra vừa cười vừa nói. Thực sự thì, những đứa con thứ làm sao hiểu được rằng sự tự do ấy là niềm hạnh phúc lớn lao cỡ nào.

“So với lớp Bảy vì mới vào trường nên được cưng chiều và lớp Chín vì sắp phải thi chuyển cấp nên nhận được nhiều ưu tiên, lớp Tám ít được quan tâm và ưu ái hơn hẳn. Tuy nhiên, năm lớp Tám này về sau sẽ trở thành một thời kỳ rất quan trọng trong cuộc đời các em đấy. Vì, các em trải qua năm học này như thế nào sẽ quyết định cuộc đời của các em trong tận năm năm nữa.”

Năm năm nữa là khi chúng tôi đã lên đại học. Cô chủ nhiệm hóa ra cũng chẳng khác những người khác là bao. Chút cảm tình tôi định dành cho cô nay lại trở về điểm khởi đầu. Chúng tôi cứ như những cá thể được sinh ra chỉ để vào đại học thôi vậy. Thế nên, nếu không vào được đại học, không vào được nơi bố mẹ mong muốn, thì chúng tôi sẽ bị coi không khác gì những kẻ vô dụng.

Cô chủ nhiệm chọn lớp trưởng tạm thời rồi chỉ định khu vực dọn vệ sinh cho chúng tôi. Sau khi đứng dậy chào cô, tôi đi đến chỗ Yu Jin Bé, bởi nghĩ rằng dù con bé vẫn chưa nhận ra mình thì với tư cách là người nhớ ra nó trước tôi cũng nên mở lời chào hỏi cho phải phép. Nếu nói tên trường mẫu giáo chúng tôi từng học chung chắc nó cũng sẽ nhớ ra ngay thôi.

“Yu Jin Bé!”

Người đầu tiên gọi Yu Jin Bé cuối cùng lại là tôi, Yu Jin Lớn. Bọn bạn cười ầm lên. Yu Jin Bé nhìn tôi vẻ khó chịu.

“Này, không nhận ra tớ à?”

Giờ thì tất cả đang cùng hóng cuộc đối thoại thú vị giữa hai Yu Jin chúng tôi. Yu Jin Bé vẫn giữ vẻ mặt “Con bé này là ai vậy trời?”

“Không phải ngày xưa cậu từng học trường mẫu giáo Mâm Lá à?”

Biểu cảm của Yu Jin Bé vẫn không biến đổi tí nào. Giờ đến lượt tôi phải nghiêng đầu nghi ngờ chính trí nhớ của bản thân.

“Này, hình như không phải đâu.”

So Ra kéo cổ áo tôi. Giọng nói bắt đầu trở nên hiêu thắng của tôi dần dần nghe như thể muốn công kích.

“Trước cậu sống ở khu Yeonji-dong còn gì?”

Yu Jin Bé mang vẻ mặt cứ như thể nghe tôi xỏ tiếng nước ngoài này giờ. Phải rồi, tôi nhớ rồi. Tôi còn có lần được Yu Jin Bé mời đến nhà dự tiệc sinh nhật nữa.

“Hồi sinh nhật cậu tớ cũng đến mà. Tớ tặng cậu cái gậy phép thuật của Mimi đó, cậu không nhớ à?”

Gậy phép thuật của Mimi là cây gậy của nhân vật chính trong bộ phim hoạt hình nổi nhất thời đó, con gái chúng tôi đứa nào cũng muốn sở hữu nó. Tôi đã mè nheo đòi mẹ mua cho bằng được, rốt cuộc bác tôi lại mua cho tôi một cái nữa y hệt. Vừa hay đúng dịp sinh nhật Yu Jin Bé nên mẹ tôi đã lựa một cái rồi gói lại như mới để tôi đem làm quà tặng. Tôi vẫn còn nhớ như in thế bởi hôm sinh nhật Yu Jin Bé, mẹ nó đã kéo tôi vào phòng và hỏi tôi về chuyện đó.

Vậy mà bây giờ Yu Jin Bé lại làm mặt như chẳng quen biết tôi. Tôi thấy lòng tự trọng hơi bị tổn thương. Dù bấy lâu nay, hiển nhiên tôi cũng không nhớ nhung gì đến nó. Nhưng từ giây phút nhìn thấy Yu Jin Bé, tựa những củ khoai lang lủng lẳng thi nhau trôi khỏi mặt đất khi ta túm thân cây nhỏ lên, những ký ức thời ấy cứ lũ lượt sống dậy trong tôi. Thế mà tôi lại bị chính Yu Jin Bé bơ toàn tập như thế.

“Chắc cậu nhầm rồi. Trường mẫu giáo tớ học tên là Kids English cơ. Giờ cậu tránh ra được không? Tớ phải đi dọn vệ sinh.”

Cả câu hỏi đầy tính công kích của tôi lẫn những ánh mắt hiếu kỳ của bọn bạn cũng chẳng khiến Yu Jin Bé dao động tí nào, nó thấp giọng nói rời rời khỏi chỗ.

“Kids English? Nó học ở Mỹ về à?”

Tôi ngây ra nghe So Ra hỏi rồi chăm chú nhìn Yu Jin Bé từ đằng sau.

“Yu Jin à, không phải cậu nhìn nhầm đấy chứ?”

Seon Joo, con bé cũng học cùng lớp với tôi năm ngoái cất tiếng.

“Không hề. Giống lắm, giống y hệt luôn.”

“Nếu là hồi mẫu giáo thì... cũng phải bảy, tám năm trước rồi,

chẳng lẽ mặt mũi lại không thay đổi tí nào?”

Không biết đứa nào nói nhưng cả bọn đều đã hòa theo rồi tản ra khắp nơi. Tâm trạng tôi cứ lẩn cẩn như giải sai một câu mình vốn đã biết rất rõ trong đề thi.

Khu vực tôi và So Ra được phân lau dọn là cửa kính ngoài hành lang. Vừa đi ra ngoài hành lang So Ra vừa nói.

“Yu Jin này, hay là như thế này nhỉ, kiểu có hai chị em sinh đôi nọ bị chia lìa từ nhỏ, rồi một đứa được nhà giàu nhận nuôi, cái đứa Yu Jin công chúa mà học cùng ngày xưa là Yu Jin con nhà giàu. Thế nào, mà thấy tao nghĩ chuẩn không?”

Nghe tựa tựa nội dung mấy truyện So Ra đăng lên các cafe trên mạng. Lâu nay tôi vẫn coi những cốt truyện như thế là phi thực tế, nhưng giờ lại thấy cũng khá thuyết phục. Nếu giả thiết của So Ra là sai thì có sao con bé kia lại giống Yu Jin Bé đến thế, và tại sao nó lại không nhận ra tôi được cơ chứ. Nhưng theo trí nhớ của tôi, nhà Yu Jin Bé đâu có khá giả. Vì khu chúng tôi ở hồi đó vốn chẳng phải một khu giàu có gì. Dù thế nào thì bây giờ tôi cũng không thể chấp nhận nổi sự thật rằng con bé cùng họ cùng tên kia không phải là Yu Jin Bé của trường mẫu giáo Mầm Lá ngày xưa.

CỨ NHẬN LÀ QUEN BIẾT TÔI

Xe của trung tâm học thêm đỗ lại trước khu chung cư. Tôi xuống xe. Bãi đỗ xe của khu chung cư đã chật kín những chiếc xe trở về sau giờ tan làm. Đón ánh đèn đường, bóng tôi đổ dài trên mặt đất. Vào giờ này, sau khi kết thúc lịch trình của một ngày, khi mà không chỉ cặp sách và bước chân mà cả cội lòng lẫn mí mắt đều nặng trĩu, thì đến cái bóng như cũng trở thành một thứ hành lý tôi phải ráng sức kéo lê.

Nhìn bóng mình trải dài tôi lại nhớ đến cái đứa đã gán cho mình biệt danh Yu Jin Bé. Một đứa kỳ lạ. Ở lớp, ngoài tôi ra còn có một Yu Jin khác nữa. Dĩ nhiên trước giờ tôi cũng đã gặp nhiều người tên Yu Jin, nhưng đây là lần đầu tiên tôi học cùng lớp với một đứa trùng cả họ cả tên mình như vậy. Không những thế cậu ta còn nói biết tôi. Cậu ta nhắc tới tên khu phố và trường mẫu giáo tôi chưa hề nghe qua, còn kể rằng từng đến dự tiệc sinh nhật tôi, rồi cứ gặng hỏi liệu tôi có phải người mà cậu ta biết không.

Dường như cậu ta tin tưởng sắt đá rằng tôi chính là cái đứa mà cậu ta từng quen biết đó. Cái bóng đổ dài cất tiếng hỏi tôi.

“Gì cơ, cậu không phải là Yu Jin Bé đó á?”

Rồi cậu ta còn làm vẻ mặt khó chịu như thể tôi cố tình làm lơ hay giả bộ ngây ngô không biết cậu ta.

Nhìn cậu ta tự tin đầy mình như thế tôi chợt dạ, lẽ nào lại có điều gì mình không thể nhớ ra? Tôi phải hỏi mẹ về khu phố và trường

mẫu giáo mà cậu ta nhắc tới mới được. Nhưng tên chúng là gì tôi cũng quên mất rồi.

Thang máy đang dừng ở tầng mười hai. Đôi vợ chồng già ở nhà đối diện hầu như không đi ra ngoài bao giờ nên nhiều khả năng là người nhà tôi vừa đi thang máy lên. Chắc bố vừa mới về. Bố tôi là giám đốc một công ty, thế mà thời gian tôi dành để học còn nhiều hơn cả thời gian bố làm việc.

Thang máy đi xuống và mở ra. Vào giờ này thường chỉ có mình tôi đi thang máy, cánh cửa thang máy mở rộng nhìn hết con quái vật khổng lồ chỉ chực nuốt chửng lấy tôi, tôi luôn có suy nghĩ như vậy. Và dù tôi có bị hàm răng sắc nhọn của con quái vật ngấu nghiến thì cũng sẽ chẳng có ai đến cứu tôi. Những tưởng tượng kiểu như thế, hồi nhỏ tôi thực sự rất sợ nhưng giờ lại rất thích. Tưởng tượng ra các tình huống còn đáng sợ hơn cả những gì con quái vật định làm chính là cách để tôi thoát khỏi nỗi sợ hãi. Con quái vật nhả tôi ra trước cửa nhà ở tầng mười hai như chẳng hề có chuyện gì.

Tôi nhấn mã số rồi mở cửa đi vào nhà, bố vừa tắm rửa xong và đang bước ra phòng khách.

“Con về rồi ạ.”

Từ trong bếp phát ra tiếng máy ép rau củ.

“Về rồi à con?”

Bố vừa ngồi xuống xô pha là mẹ liền mang ra ly nước ép rau củ mới làm. Cạnh đó là cốc sữa dành cho tôi. Tôi đón lấy cốc sữa, vừa uống vừa nuốt luôn câu định hỏi mẹ. Giờ mẹ đang bận phục vụ bố vừa đi làm về nên chẳng còn hơi sức đâu mà để tâm đến tôi. Tôi phải biết thỏa mãn với cốc sữa mẹ đã mang ra đúng lúc tôi về đến

nhà.

Khoảng thời gian mẹ có thể để tâm đến tôi rất ít ỏi. Ngoài Yu Seon và Yu Mi vẫn cần mẹ chăm lo từng li từng tí, còn có bà nội sống ở khu kế bên luôn cần mẹ phải thường xuyên qua săn sóc. Bà nội đang sống cùng cô út, cô út tôi sau khi kết hôn đã theo chồng đi du học rồi lại một mình trở về. Bà sống cùng cô không có nghĩa là mẹ tôi bớt được phần nào gánh nặng. Trái lại, có lẽ phải nói số người cần mẹ phục vụ càng tăng thêm mới đúng. Mẹ chỉ nhìn vào mắt tôi và thể hiện sự quan tâm với tôi khi tôi đạt giải thưởng hoặc có thành tích học tập lọt vào top đầu. Tôi coi điều đó là lẽ đương nhiên nên cũng không hề bất mãn gì cả.

Tôi đi vào phòng, trút cái cặp sách như bấu lạc đã đeo trên lưng xuống. Dù ở trường hay ở trung tâm học thêm, kể cả có cởi bỏ cặp sách, tâm trạng tôi cũng vẫn nặng trĩu như đeo nó cả ngày.

Đang thay quần áo thì mắt tôi dừng lại ở cuốn album ảnh. Chỉ mặc mỗi đồ lót trên người, tôi ngồi xuống giường giở album ra. Kids English là trường mẫu giáo tiếng Anh tôi từng theo học. Trong album dán kín ảnh hồi lễ hội Halloween. Có cả ảnh chụp hồi tốt nghiệp với phong nền là tấm băng rôn in tên Kids English của trường. Tôi chăm chú nhìn từng người trong ảnh. Hồi đó tất cả chúng tôi đều được gọi bằng tên tiếng Anh, tên tiếng Anh của tôi là Diana. Hiển nhiên là không có Lee Yu Jin nào cả. Đột nhiên, tôi thấy mình thật chẳng ra làm sao khi tự dừng lại lục xem ảnh cũ chỉ vì cái ý nghĩ “nhỡ đâu”, trong khi đây cũng chẳng phải ảnh cái trường mẫu giáo mà cậu ta nhắc tới.

Tôi không nên bận tâm những chuyện vô giá trị nữa. Ngày mai,

chắc chắn cậu ta, Yu Jin Lớn, sẽ nói “Tớ nhận nhầm người rồi. Xin lỗi nhé!” cho xem.

#

Ngày hôm sau, tôi nhìn thấy Yu Jin Lớn ở trước cổng trường. Cậu ta đang đứng cạnh một đứa nào khác nữa, hình như hôm qua chúng cũng đứng với nhau. Tôi không thích lắm mấy đứa lúc nào đi đâu cũng dính kè kè lấy nhau như thế. Càng những đứa như thế càng không có suy nghĩ độc lập, lại cứ tưởng hiểu biết nhiều về đời tư của các nghệ sĩ hay chương trình giải trí trên ti vi là điều gì đáng tự hào lắm. Có thời gian để làm mấy việc đó chẳng thà học thêm từ vựng tiếng Anh hay công thức Toán cho rồi.

“Yu Jin Bé! Cậu vẫn chưa nhớ ra à?”

Về như mãi mới nhìn thấy tôi, Yu Jin Lớn chạy đuổi theo đến sát bên tôi. Tôi đã định lấy cuốn album hôm qua xem ra làm bằng chứng nhưng lại thôi. Tôi không muốn để lộ rằng mình đã bị hoang mang bởi câu chuyện vô lý đùng đùng của cậu ta. Mà cậu ta cứ gọi tôi là “Yu Jin Bé” đến là quen miệng. Có lẽ vì thế chẳng mà tôi nghe cũng thấy thoải mái như thể đã được gọi bằng cái tên ấy từ lâu lắm rồi. Nhưng rõ ràng, tôi mới chỉ nghe cậu ta gọi thế từ hôm qua thôi mà.

Con đường dài khoảng một trăm mét nối từ cổng trường vào trong trường hơi dốc. Đoạn lên dốc có tay vịn, còn trải rộng cuối con dốc là sân thể dục của trường.

“Ê, cậu điếc rồi hả? Sao không trả lời?”

Cái đứa đi cạnh Yu Jin Lớn cất giọng gay gắt. Không lẽ chúng là dân chơi? Tôi toan nghĩ vậy nhưng nhìn cách ăn mặc và xét theo

cảm nhận thì có vẻ không phải. Như khi tưởng tượng ra con quái vật thang máy, tôi tưởng tượng ra cảnh mình bị chúng kéo tới sau tường đánh rồi trần tiền.

“Hôm qua tớ đã trả lời rồi. Đó. Không. Phải. Là. Tớ!”

Tôi nhấn giọng vào từng từ của câu sau.

“Cậu thực sự không nhớ gì sao? Không phải cậu gặp tai nạn rồi bị mất trí nhớ đấy chứ?”

Giờ cậu ta lại nhìn tôi bằng ánh mắt thương cảm.

“Không thì còn một kịch bản khác. Lẽ nào người mà Yu Jin đã gặp không phải cậu mà là chị hay em sinh đôi của cậu?”

Cái đĩa đeo băng tên Yoon So Ra nói như thể đang viết tiểu thuyết ba xu.

“Các cậu rảnh đến thế à? Người ta đã bảo là không phải rồi mà cứ bám nhằng nhẵng thế là sao hả?”

Tôi cao giọng.

“Không phải thì thôi, làm gì mà nóng thế?”

Nói đoạn cậu ta cùng cái đĩa không biết là ốc xà cừ (So Ra) hay ốc vệt nâu (Da Seul Gi) kia bấu môi rồi cắt ngang mặt tôi đi thẳng. Vừa đi chúng còn vừa thì thầm nhỏ to gì đó. Tôi bực bội đứng khựng lại cau có nhìn theo. Đã không nghĩ là mình làm phiền người khác mà còn lớn tiếng lên giọng với người ta. Tôi ghét nhất những đĩa như thế.

#

Tôi vội vàng ăn cơm trưa rồi ra khỏi lớp đi lên phòng đọc sách ở tầng năm. Tôi muốn thoát khỏi cái lớp học ồn ào như chợ vỡ. Tiếng

đám bạn chuyện trò huyên náo nghe đầy uy hiếp như cơn mưa rào đột ngột dội xuống hay một núi tên bắn lao tới. Phòng đọc sách yên tĩnh hơn nhiều so với lớp học, nên sau khi ăn cơm trưa, nếu không có việc gì đặc biệt tôi thường lên đây để giết nốt chút thời gian còn lại. Thế rồi tôi lại đung mắt cậu ta ở trước cửa buồng vệ sinh cạnh cầu thang.

“Yu Jin Bé!”

Tuy đã gắn thêm từ Bé vào sau nhưng cậu ta tự gọi cái tên Yu Jin cũng đến là tự nhiên.

“Cậu, nói chuyện riêng với tớ chút nhé?”

Không thấy đâu cái đĩa hay bám theo cậu ta chẳng khác nào đôi đĩa gỗ thiếu một chiếc là không gấp nổi.

“Nói chuyện? Chuyện gì?”

Thật là dai như đũa. Nếu cậu ta học hành cũng nhiệt tình như vậy thì chắc sẽ trở thành đối thủ đáng gờm của tôi mất. Nhưng chẳng có ai học giỏi mà lại hay quan tâm những chuyện vô thưởng vô phạt như này cả. Chắc chắn là thế, không thể sai được.

“Mau lên. Tớ muốn kiểm tra xem cậu có đúng là con bé đó không. Đi nhanh lên, trước khi So Ra tới.”

Cậu ta tiến lên trước dẫn đường, vẻ lo lắng như sợ So Ra sắp đuổi theo ngay vậy.

Cậu ta định kiểm tra thế nào đây? Lẽ nào cái con bé mà cậu ta khẳng định nhận là quen biết có vết sẹo nào trên người? Nếu thế thì việc tôi không phải là nó sẽ sáng tỏ ngay thôi và cậu ta cũng sẽ không còn lý do gì mà làm phiền tôi nữa, vậy cứ nhin cậu ta nốt lần

này xem sao. Tôi đi theo cậu ta.

Đi ra ngoài thế này thì chắc không phải kiểm tra sẹ ở những chỗ nhay cảm rồi. Có lẽ vì trời vẫn còn lạnh nên chỗ ghé nghỉ dưới giàn tử đằng ở sân thể dục sau trường trống trơn. Cậu ta ngồi trước xuống ghé. Tôi ngồi ở ghé đối diện. Khí lạnh lan khắp người tôi.

“Cậu định kiểm tra kiểu gì thì làm luôn đi. Nói cho cậu biết trên người tớ không có sẹ gì đâu nên đừng có đòi xem sẹ.”

Khuôn mặt cậu ta, kẻ vừa lòi tôi đi đầy khí thế, thoáng chốc trở nên lưỡng lự.

“Lạnh quá. Cậu mau nói xem nào.”

Yu Jin Lớn cất tiếng, biểu cảm như thể đã quyết tâm điều gì.

“Yu Jin Bé, cậu thực sự không biết tớ ư? Hồi đó tớ cũng là Yu Jin Lớn còn cậu là Yu Jin Bé mà.”

Cậu ta nhìn tôi đăm đăm. Cơn bực bội trào lên trong tôi.

“Chuyện đó cậu đã nói rồi còn gì. Tớ cũng đã trả lời. Cậu muốn kiểm tra gì thì mau kiểm tra đi.”

Cậu ta quay đầu nhìn một vòng khung cảnh không một bóng người xung quanh rồi rướn người về phía tôi, thấp giọng.

“Vậy chuyện đó, vụ việc đó cậu cũng không nhớ à? Bọn mình đã phải đến tận đồn cảnh sát mà.”

Cái con bé này thật là! Rốt cuộc cậu ta coi tôi là gì vậy? Đồn cảnh sát ư. Hồi mẫu giáo tôi đã làm gì mà phải đến tận đồn cảnh sát cơ chứ. Tôi bực tức chằm chằm nhìn thẳng mặt cậu ta.

“Vì vụ việc đó mà bọn mình đã phải đến tận đồn cảnh sát, cả nhà báo cũng tìm đến nữa mà. Thế rồi nhà cậu chuyển đi. Thực sự cậu

không nhớ bất cứ chuyện gì à?”

Càng lúc cậu ta càng nói những lời khó hiểu.

“Vụ việc đó rốt cuộc là việc gì chứ?”

Cậu ta không trả lời mà nhìn tôi một lúc lâu. Ánh mắt nghiêm túc đến độ, dù cậu ta có bịa chuyện tôi cũng muốn nhận mình đúng là cái đứa cậu ta đang nhắc đến. Mãi sau cậu ta mới lại lên tiếng.

“Có vẻ cậu không biết thật rồi. Vậy coi như chưa nghe chuyện tứ vừa nói đi nhé. Tứ lại cứ tưởng vì chuyện đó, vì sợ mọi người biết chuyện đó mà cậu giả vờ không quen biết tứ. Dù sao thì, xin lỗi nhé.”

Cậu ta đứng dậy dứt tay vào túi áo, dường như đến tận lúc đó mới cảm thấy lạnh, cậu ta so vai rồi quay người đi. Có vẻ đã kết thúc rồi. Tôi cũng đứng dậy khỏi chỗ. Nhưng đột nhiên cậu ta quay lại.

“Ơ mà, lạ thật đấy. Cứ cho là mặt mũi cũng có thể giống đi, nhưng đến cả tên cũng y hệt thì chẳng phải rất kỳ sao?”

Cậu ta lại tiến đến gần tôi và thốt ra như vậy. Về chuyện này thì tôi cũng thấy kỳ. Chuyện tôi giống con bé trong ký ức của cậu ta từ họ tên cho đến cả dung mạo, quả thật rất kỳ.

“Thế nào thì cũng là chuyện lạ đời. Lạ thật đấy...”

Những lời cậu ta lẩm bẩm lưu lại trong tâm trí tôi, nhưng vì đã chắc chắn tôi không phải người cậu ta quen biết nên từ giờ hẳn tôi sẽ không còn bị cậu ta làm phiền nữa.

MÙA XUÂN CỦA CHÚNG TÔI

Tôi vào fancafe của Dong Hyuk oppa để chat chit thì nghe thấy tiếng chuông “ding đoong” báo có tin nhắn mới. Một nick lạ. Chắc là tin nhắn rác. Tôi đang định nhấn chuột vào ô “Đóng” thì một tin nhắn nữa được gửi tới.

- *Lee Yu Jin, lâu rồi không gặp.*

- *Ai vậy?*

- *Tớ, Geon Woo. Nhớ không?*

Tim tôi hẫng một nhịp rồi bắt đầu đánh trống ngực liên hồi.

- *Geon Woo? Kim Geon Woo? Kim Geon Woo hồi tiểu học?*

- *Phải, là Kim Geon Woo đó đây.*

Geon Woo là cậu bạn học cùng trường mẫu giáo và tiểu học với tôi hồi tôi vẫn còn ở khu nhà cũ. Cậu ấy học cùng tôi hồi lớp Hai và lớp Năm. Geon Woo là một trong những lý do khiến tôi không muốn chuyển trường. Nếu thời mẫu giáo, Sang Min là mối tình đơn phương đầu tiên thì Geon Woo là mối tình đơn phương thứ hai của tôi. Tôi thậm chí đã tặng cả sô cô la cho cậu ấy vào ngày Valentine. Geon Woo nhận được sô cô la từ hàng tá con gái chứ chẳng phải mình tôi. Đến Valentine Trắng thì cậu ấy chia đều kẹo cho tất cả con gái trong lớp.

- Sao cậu biết nick của tớ?

Thật may vì không gặp trực tiếp Geon Woo. Nếu gặp chắc tôi không giấu nổi cả gương mặt đỏ bừng lẫn giọng nói run rẩy lắp bắp mất.

- Tớ biết qua Hee Kyung. Gặp lại cậu mừng ghê, cậu đang làm gì thế?

Dạo này tôi cũng hay chat với Hee Kyung, bạn cùng lớp tôi hồi lớp Năm. Tôi ghen tị với Hee Kyung vì nó được học cùng trường với Geon Woo.

Bảo đang làm gì bây giờ nhỉ? Bảo đang làm gì bây giờ? Nếu trả lời mình đang chat chit tào lao trên fancafe của thần tượng thì chắc cậu ấy nghĩ mình rồi hơi rồi cười nhạo mình mất.

- Tớ đang làm bài tập. Cậu hay gặp Hee Kyung không?

- Bọn tớ học khác lớp nhưng chung lớp ngoại khóa nên thỉnh thoảng cũng gặp. Thế rồi tình cờ lại nhắc đến cậu. Số di động của cậu là gì thế? Để rảnh rảnh tớ nhắn tin.

Ế? Làm thế nào bây giờ? Tôi vẫn chưa có điện thoại di động. Nhưng tôi cũng không muốn nhận là mình không có. Xấu hổ là một chuyện, quan trọng là tôi không muốn vượt mất cơ hội nói lại liên lạc với Geon Woo. Tôi lưỡng lự giây lát rồi cho cậu ấy số của So Ra. Rồi bằng mọi cách phải nhanh chóng mua điện thoại di động mới được, tôi quyết tâm. Sau đó thì chỉ cần bảo Geon Woo mình đã đổi

số là được.

- 015-294-3399. Trường tớ không cho dùng di động nên cậu đừng gọi trực tiếp mà hãy gửi tin nhắn ấy.

- Tớ biết rồi. Vậy cậu làm bài đi nhé ~ Bai ~

Tôi vội vàng gửi tin nhắn cho So Ra mà mãi không thấy trả lời. Chắc nó đang mãi chơi game rồi. Tôi gọi vào số di động của So Ra.

“Này, này, So Ra. Nếu có tin nhắn từ số lạ gửi đến thì báo ngay cho tao đấy. Biết chưa?”

Phấn khích quá, tôi lấp ba lấp bấp kể lại chuyện Geon Woo cho So Ra nghe.

“Geon Woo? Geon Woo đấy đấy á?”

Tôi vốn đã kể với So Ra về Geon Woo hồi chơi trò nói thật.

“Phải, là Geon Woo đó đó. Sao tự dưng cậu ấy lại gửi tin nhắn vào nick tao nhỉ? Nếu chỉ nói chuyện vu vơ một lần rồi thôi thì chắc cậu ấy đã không hỏi số di động đâu, phải không?”

Tâm trạng tôi như thể có gió xuân thơm ngát thổi qua. Nói chuyện điện thoại với So Ra xong tôi đi vào phòng, đập vào mắt tôi là bức ảnh khổ lớn in giấy bóng của Dong Hyuk oppa.

“Oppa, em xin lỗi.”

Tôi gỡ ảnh Dong Hyuk oppa dán trên tường xuống vứt vào sọt rác. Như mùa thay đổi, lòng người cũng đổi thay. Thời của Dong Hyuk oppa yêu dấu đã qua rồi.

Chuông cửa kêu. Là mẹ tôi đi chợ về.

“Mẹ, mẹ mua điện thoại di động cho con đi. Trong đám bạn con còn mỗi mình con là chưa có di động thôi.”

Vừa nhìn thấy mẹ tôi đã vò ngay. Lâu nay tôi cũng đã viện hết cớ nọ cớ kia để thuyết phục mẹ, giờ thì đã có lý do chính đáng để không thể không mua điện thoại di động rồi. Là để nhắn tin với Geon Woo.

“Cái con bé này, chưa được mấy ngày yên thân đã lại bắt đầu rồi đấy. Trẻ con trẻ mỗ cần điện thoại di động làm gì? Mà dùng điện thoại di động đắt đỏ lắm chứ có phải rẻ đâu. Minh cái điện thoại đắt thì mẹ cũng không nói làm gì. Nhưng còn phí thuê bao con tính sao hả?”

Kịch bản này bao lâu nay tôi đã nghe đến thuộc lòng rồi.

“Dùng thuê bao học sinh không đắt đâu mẹ ời. Đi mà mẹ, mua cho con đi. Con chỉ dùng để nghe với gửi tin nhắn thôi, nhé?”

“Đợt thi giữa kỳ này con mà lọt vào top 50 của trường thì mẹ mua cho.”

Mẹ nói vậy còn quá đáng tàn nhẫn hơn cả thắng thưởng từ chối không mua cho tôi. Năm ngoái tôi đứng thứ 285 trên tổng số 400 học sinh toàn trường. Tức phải có đến 230 đứa tô chệch đáp án khi làm bài hoặc quên viết tên hoặc không đến trường thi được vì xảy ra thiên tai địa biến thì may ra tôi mới có cửa lọt vào top 50 toàn trường. Hay nếu không thì tôi phải dành hết thời gian sống của mình để ôn bài. Những đứa trong top 5 lớp tôi đều thế cả. Cơ mà, dù thế nào thì đó cũng là một việc bất khả thi.

“Hồi học cấp hai mẹ đã từng lọt vào top 50 toàn trường chưa?”

Tôi bất ngờ phản công. Nhưng mẹ trả lời không chút nao núng.

“Rồi chứ.”

“Mẹ có bằng chứng không? Có thì đưa con xem nào.”

“Bằng chứng, dĩ nhiên là có rồi. Con cũng biết là con trai thường được di truyền bộ não của mẹ mà, phải không? Con nhìn Hyung Jin xem, nó học giỏi thế còn gì. Nó giống mẹ nên mới thế đấy.”

Đúng là Hyung Jin cũng chăm chỉ học hành thật. Nhưng hồi tiểu học thì ai mà chẳng học giỏi cỡ đó. Năng lực thực sự thế nào thì phải lên cấp hai mới biết được cơ.

“Chẹp, con người ta cả đời chỉ có học hành sao mẹ? Chỉ lấy thành tích mà đánh giá người khác được à?”

“Đúng là lý lẽ của những đứa học dốt. Là học sinh thì chỉ cần biết học là được, chứ còn gì nữa? Sau này đi làm thì chỉ cần biết đến công việc, kết hôn rồi thì chỉ cần biết đến gia đình, con cái.”

Tôi rất ghét việc mẹ chỉ biết đến gia đình và con cái.

“Tóm lại cứ vào top 50 đi rồi mẹ sẽ mua cho con cái điện thoại di động đời mới nhất.”

Mẹ ném cái điện thoại di động trong mơ lên tít chỗ tôi không thể với tới rồi nói như muốn trêu ngươi tôi. Tôi tức tối đi về phòng, đóng cửa cái rầm. Giữa lúc tôi đôi co với mẹ, So Ra đã gửi cho tôi mấy tin nhắn. Nội dung tin nhắn mới nhất cho hay nó đã xuống cửa hàng. Nhà So Ra kinh doanh siêu thị dưới tầng một, ở và sinh hoạt trên tầng hai. Những lúc cửa hàng nhiều việc, anh chị em So Ra đều phải xuống dưới phụ giúp. Nghĩ lại thì chỉ có So Ra và anh nó là hay giúp việc dưới siêu thị nhất.

Bố mẹ So Ra là kiểu phụ huynh có suy nghĩ khá thoáng trong việc giáo dục con cái. Câu cửa miệng của hai bác ấy là đưa nào muốn học thì cho đi học, đưa nào không muốn học thì sau cho đi giao hàng siêu thị. Nhưng đó cũng chỉ áp dụng riêng với giáo-dục-con-gái mà thôi. Vì hai bác ấy đã vùi đủ gia sư về kèm cặp ông anh trai của So Ra kiêm trưởng nam kiêm con trai độc nhất của gia đình để anh ta đỗ đại học rồi. Bà chị Bo Ra ghét cay ghét đắng cái trò giao hàng siêu thị nên cố sống cố chết để học, còn So Ra thì thuộc loại thà đi giao hàng còn hơn ngồi học.

“Nếu muốn nuôi mộng trở thành nhà văn thì làm chân giao hàng cho siêu thị chẳng phải oách hơn nhiều so với vào đại một trường đại học mà chó mèo gì đều trở thành sinh viên được hết ăy à? Chát hàng lên xe máy rồi phóng đi giao khắp nơi cũng chính là một cách để tao trải nghiệm thế giới đấy.”

Để thực hiện ước mơ của mình, So Ra đã gia nhập vào một hội dành cho những người chung sở thích viết lách rồi đăng truyện của mình lên mạng, nó cũng đã tự đặt cả bút danh phòng sau này trở thành nhà văn thực thụ, dù đã đổi đến mấy lần. So với các động thái đó thì có vẻ tài năng của nó vẫn chưa đến tầm. Lướt đọc các truyện So Ra đăng lên, một thứ khả dĩ để đánh giá độ nổi-xịt của tác phẩm, còn khá thấp. Tôi thực sự mong So Ra, cái đưa vẫn luôn tin tưởng mãnh liệt rằng mình thuộc tip thành công muộn, sẽ sớm trở nên nổi tiếng. Đạo này cũng không hiếm những tác giả nổi ở trên mạng trước rồi mới ra sách mà. Nếu So Ra nổi tiếng thì cái đưa vô danh tiểu tốt như tôi ít nhất cũng có thể tự hào chia ra tám danh thiếp đề bạn thân của nhà văn nổi tiếng gì gì đó.

“Nhà phải dư dả thì bố mẹ mới để lại được tài sản hay cửa hàng cho con cái thừa kế chứ. Nhà mình chẳng có gì cả nên các con phải biết tự thân vận động. Mà muốn thế thì phải học giỏi để mà đỗ vào trường đại học tử tế.”

Mẹ không những không thấy áy náy vì chẳng để dành được tí của nả nào cho con cái mà thậm chí còn chất thêm gánh nặng học hành xuống vai chúng tôi. Và bà mẹ ấy lại vừa thỉnh linh mở toang cánh cửa phòng tôi.

“Con đã bảo mẹ phải gõ cửa trước rồi cơ mà!”

Tôi gất gồng.

“A, mẹ xin lỗi, xin lỗi. Ó? Mà Dong Hyuk oppa đâu mất rồi? Giờ đến lượt oppa nào đây?”

Nhanh chóng để ý thấy tám ảnh của Dong Hyuk oppa đã bị gỡ xuống, mẹ ngồi phịch xuống giường tôi với ánh mắt dò la.

Thì, Geon Woo ấy mà.

Nhưng tôi đã nuốt gọn câu ấy. Kể cho mẹ biết thì chẳng khác nào ghé miệng nói vào cái mic có loa chĩa ra khắp bốn phương tám hướng.

Đến tận hồi tiểu học tôi vẫn còn hay kể cho mẹ nghe mọi chuyện của mình. Mẹ đã cùng tôi chọn sô cô la để tặng Geon Woo. Sau đó thì cũng chính mẹ đã tự tung tin khắp nơi rằng mình là một bà mẹ oách thế nào khi cùng con gái chọn sô cô la tặng cho *crush* của nó.

Hồi lần đầu mặc áo ngực tôi cũng vẫn chưa ghét cái kiểu đấy của mẹ đến thế. Vì hồi đó tôi còn mãi khắp khờ xuyên xao khi nhận thức được rằng việc gò mình mặc áo ngực là bước chân đầu tiên

tôi tiến vào thế giới người lớn. Bản thân tôi cũng khá là mong người khác nhận ra mình đã bắt đầu mặc áo ngực.

Tuy nhiên, mùa thu năm ngoái, khi tôi lần đầu có kinh thì mọi chuyện lại không êm xuôi như vậy. Tôi đã muốn sự kiện mình có kinh lần đầu mang màu sắc thần bí và sâu kín hơn một chút cơ. Nhưng mẹ thì chưa chi đã cuống lên báo tin cho bố, dĩ nhiên, cùng bốn bà bác, một bà dì và một bà cô với một cơ sở không biết bao nhiêu bà bạn. Chưa hết, mẹ còn tổ chức hẳn một bữa tiệc chúc mừng kỳ kinh nguyệt đầu tiên của tôi, bắt bố mua hoa và bánh về, bản thân mẹ thì gói băng vệ sinh vào giấy bọc xinh đẹp xong cho vào một cái giỏ và chìa ra trước mặt tôi, bảo đó là quà.

Sự kiện đó, với bố mẹ là mốc thời gian khẳng định rằng món hoa trái đơm kết từ tình yêu của họ đã an toàn lớn lên, với Hyung Jin là lúc thỏa mãn niềm sung sướng được ăn bánh kem, nhưng với tôi đây, nhân vật chính, nó đã mãi lưu lại trong ký ức như một tấn trò hề ác mộng. Trong lúc tôi sơ sẩy, bởi vẫn chưa hài lòng với cái bánh kem, Hyung Jin đã xé luôn vỏ bọc món quà của tôi. Đoạn nó liếc mắt thờ ơ và buông một câu “tã lót” khiến tôi tức lộn ruột. Kỳ kinh nguyệt đầu tiên đáng ra phải thật thần bí và diễm lệ của tôi rồi cuộc đã trở nên tanh bành vì chính những người thân trong gia đình.

Sau đó tôi bỏ vào phòng khóc, mẹ theo vào kể lể cho tôi nghe trải nghiệm kinh nguyệt đầu tiên của mình, rằng mẹ lớn lên là con gái thứ năm trong gia đình, đâu có được ai quan tâm chăm sóc, và rằng tôi là một đứa hạnh phúc biết nhường nào. Thế nhưng trước bà mẹ cứ ôn nghèo kể khổ rồi mưu cầu từ tôi một sự bù đắp cho quá khứ

bất hạnh của chính mình, tôi chỉ cảm thấy oán ghét mà thôi. Từ đó tôi đã trở thành một đứa con gái nhiều bí mật. Nhưng ngay cả sự thật ấy mẹ cũng chẳng thể nào biết được. Dạo này mẹ còn đang bận rêu rao khắp hàng cùng ngõ hẻm rằng tôi đã đến tuổi dậy thì. Tự học được ở đâu mấy mớ kiến thức về đặc trưng của tuổi dậy thì, mẹ cứ luôn nhìn tôi với vẻ mặt thấu hiểu, nhưng thực sự mẹ chẳng hiểu quái gì về tôi hết.

Nếu hiểu tôi, dù chỉ là chút ít, mẹ đã không ra điều kiện bắt tôi phải lọt vào top 50 của trường thì mới mua điện thoại di động cho tôi. Con gái tha thiết muốn có di động đến nhường ấy, sao mẹ có thể nỡ lấy thành tích học tập ra để kỳ kèo mặc cả cơ chứ. Đúng lúc đó hộp thoại chat hiện lên. Là So Ra.

- Đến rồi, đến rồi! Cậu đột nhiên chuyển trường làm tớ hụt hẫng ghê. -_- *Này, tao phải trả lời sao hả?*

“Con phải làm bài tập đây, mẹ ra ngoài đi.”

Tôi đẩy mẹ ra ngoài rồi đóng cửa lại. Dạo này mẹ có vẻ thân thiết với bác ba. Cũng bởi bác ấy có con gái bằng tuổi tôi. Thế nào mẹ cũng sẽ lại gọi điện cho bác ba rồi trao đổi thông tin về tuổi dậy thì với bác ấy cho xem.

- Trả lời thế nào bây giờ nhỉ? Mà thử nghĩ câu nào nghe hay hay xem.

Dẫu sao thì nhà văn tương lai xa hẵn cũng có cách đối đáp hay hơn tôi.

- *Mày gửi chưa? Trả lời thế nào hả?*
- *Vì tớ mãi giữ hình bóng cậu trong tim nên chưa bao giờ có cảm giác chúng ta đã chia xa. Hihi.*
- *Gì vậy? Mà viết thế thật đấy hả? Không phải chứ? Mà mà viết thế thì chết chắc với tao.*
- *Hihihi tao gửi là “Đời người là hội giả định ly mà, không phải ư?” Thế nào? Nghe sang nhờ?*
- *Nhưng, nhưng mà hội giả định ly là cái gì? -.-;;*

Tôi đã không ngờ cái tên Lee Yu Jin sẽ đem đến cho mình nhiều khổ nạn đến thế. Vài ngày sau kỳ thi giữa kỳ, vào giờ truy bài, cô chủ nhiệm vừa cười rạng rỡ vừa thông báo.

“Các em, cô có một tin vui đây. Lớp ta có bạn đứng nhất toàn trường đấy.”

“Đấy là tin vui cho cái đứa đứng nhất chứ có phải tin vui cho bọn mình đâu nhờ?”

So Ra thì thảo. Nó nói không sai tí nào. Chuyện này không thể đem về nhà kể được. Mẹ sẽ ngay lập tức cao giọng, Con nhà người ta đứng nhất trường thế kia còn con thì sao hả? Ăn bớt cơm đi nhé? Mặc bớt áo quần đi nhé? Ai vậy, ai vậy nhỉ, cả lớp nhón nháo.

Khoảnh khắc cô chủ nhiệm xưng tên Lee Yu Jin tôi tưởng như tim mình ngừng đập. A, lẽ nào tất cả đều đã tô chệch đáp án như tôi mong đợi. Nhưng ai mà ngờ được tôi lại xếp hẵn thứ nhất toàn trường. Cuối cùng, chiếc điện thoại di động đời mới nhất đã về tay tôi rồi ư. Đạt thành tích cỡ này mà chỉ được thưởng điện thoại không thì hơi phí. Hay bảo mẹ đổi cả máy tính nhỉ? Những suy nghĩ

kiểu thể cứ bay tới tấp trong cái đầu mụ mị của tôi.

“Yu Jin nào cơ ạ?”

Có đứa cất tiếng hỏi, phải đến giây phút đó tôi mới nhớ ra hiện thực phũ phàng là lớp tôi còn một Yu Jin nữa.

“À, Yu Jin Bé. Chúc mừng em, Yu Jin Bé. Thời gian qua em có vẻ đã rất chăm chỉ học hành đấy nhỉ. So với thành tích hồi lớp Bảy thì khá hơn rất nhiều đấy. Không những thế điểm trung bình còn hơn bạn đứng thứ hai những hai điểm. Cả lớp vỗ tay hoan hô bạn nào.”

“Thế Yu Jin Lớn thì xếp thứ mấy ạ?”

Ơi hỡi đáng tối cao, Người hãy giáng hình phạt cắt lưỡi xuống cái đứa vừa khúc khích cười vừa hỏi câu đó ngay cho con.

“Đó là chuyện riêng của bạn, đâu có thể thông báo cho cả lớp được, nhỉ? Yu Jin Lớn sau này cần nỗ lực hơn nữa nhé. Nhân đây chúng ta hãy dành một tràng pháo tay cho cả hai Yu Jin đi nào.”

Nghe cô chủ nhiệm đề nghị, bọn bạn đồng thanh hú hét rồi vỗ tay vang rền. Cùng là vỗ tay mà với một người là chúc mừng còn với một người lại là động viên khích lệ. Tôi thật muốn ngay lập tức tố cáo sự thiếu thành ý từ phía nhà trường vì đã phân hai đứa cùng họ cùng tên vào cùng một lớp. Nếu không vì trùng tên thì ít nhất chuyện cũng đã kết thúc ở việc cô chủ nhiệm khen ngợi tôi đã thăng hạng, lên được hạng thứ 213 so với năm ngoái.

Nhưng hệ quả từ việc Yu Jin Bé đứng nhất trường không chỉ dừng lại trong phạm vi trường học. Cái xe buýt của trung tâm học thêm Tổng hợp vốn nổi tiếng thích khoe khoang thành tích học tập của học viên đã kịp quán quanh mình một tấm băng rôn phô trương thấy gớm rồi nhong nhong chạy khắp xóm cùng thôn.

**CHÚC MỪNG EM LEE YU JIN ĐỨNG THỨ NHẤT TOÀN TRƯỜNG
KỲ THI GIỮA KỲ (TRƯỜNG CẤP HAI NỮ SINH KWANG HEE)**

Mẹ tôi tức suýt phát bệnh khi gặp bất cứ ai biết tên con gái bà cũng được chào bằng câu “Có con gái giỏi thế thì sướng phải biết nhỉ!”. Sau mấy ngày vò đầu bứt tóc, mẹ gắng gượng coi việc cái đứa cùng họ cùng tên với tôi đứng thứ nhất toàn trường là liều thuốc đắng giã tật và bắt đầu ôm một giấc mộng không tưởng. Đó là ngay lập tức đăng ký cho tôi vào học ở trung tâm học thêm của Yu Jin Bé. Nghe nói ở trung tâm đó học sinh nào đứng nhất toàn trường sẽ được miễn học phí ba tháng, mẹ liền mắng mỏ tôi có sao cùng tên mà đứa thì được học miễn phí đứa lại phải nộp hàng đồng tiền.

Có vẻ như mẹ nghĩ Yu Jin Bé đứng thứ nhất là nhờ cái tên hay sao đó. Tôi định kể với mẹ là Yu Jin Bé ở lớp nhìn rất giống Yu Jin Bé ngày xưa học cùng mẫu giáo hồng chuyển hướng mũi dùi của mẹ nhưng rồi lại thôi. Đã xác nhận nó không phải Yu Jin Bé ngày xưa rồi giờ lại lôi việc đó ra nhai đi nhai lại thì hèn quá. Cái tên Lee Yu Jin không gọi lại cho mẹ tí ký ức nào về Yu Jin Bé hồi mẫu giáo cả. Tôi giấu nhem chuyện Lee Yu Jin đứng nhất trường học cùng lớp với mình. Kích thích tâm lý ưa so sánh của mẹ chẳng có gì hay ho hết. Thay vào đó, tôi tìm cách thức tỉnh mẹ rằng tôi học dở ẹc không đơn thuần chỉ là lỗi của tôi.

“Mẹ tưởng nó tự dưng đứng thứ nhất chắc? Thấy bảo kỳ nghỉ nào nó cũng qua Mỹ học đấy. Nó phát âm tiếng Anh như người bản địa luôn.”

Yu Jin Bé nói tiếng Anh chuẩn đến độ cô giáo còn phải hỏi nó từng sống ở Mỹ à. Tuy nó đáp là mới đi học tiếng Anh ở Mỹ về hồi kỳ nghỉ đông năm ngoái, nhưng để tăng thêm sức nặng cho câu nói của mình, tôi đã tự ý chữa thành “kỳ nghỉ nào cũng”.

“Dù sao thì với điều kiện nhà mình, cho con đi học thêm ở trung tâm cũng không phải dễ dàng gì đâu nên cố mà học hành đi!”

Có vẻ như mẹ đã tạm yên tâm bằng việc nhét tôi vào trung tâm học thêm. Nhưng, khổ nạn tôi phải gánh từ vụ Yu Jin Bé đứng nhất toàn trường vẫn chưa dừng lại ở đó.

- Chúc mừng nhé, Lee Yu Jin!!!

Geon Woo gửi tin nhắn chat cho tôi.

- ????????

- Cậu đứng nhất trường còn gì. Tớ đọc được tin ở trung tâm học thêm. Không ngờ cậu học giỏi thế. Tớ đã khoe khắp nơi cậu là bạn gái tớ rồi đấy. Khao đề.

Trung tâm học thêm mà chúng tôi theo học có chi nhánh ở khắp nơi.

Tôi nguyên rủa Yu Jin Bé vì đã không những đứng nhất trường lại còn đi học ở cái trung tâm đấy nữa. Với lại... tôi không thể nói với một Geon Woo đã khoe khắp nơi Lee Yu Jin là bạn gái của cậu ấy rằng cái đứa Yu Jin đó không phải tôi.

*- ^^..
,,*

Sau lần đó Geon Woo thường xuyên gửi tin nhắn điện thoại và nhắn chat với tôi hơn.

Khắp đường phố, hoa mộc liên và anh đào đang đua nhau nở tung bừng như mở hội, ấy vậy mà mùa xuân của tôi, chỉ vì một đứa Lee Yu Jin khác, đã thành ra buồn thảm và thê lương như những cánh hoa rơi vương vãi rồi bị chà đạp dưới mặt đất.

Cuộc đời tôi như bước đi trên sợi dây mong manh, chỉ một lần sẩy chân là ngã nhào

Máy bay bắt đầu cất cánh. Chúng tôi đang trên đường trở về sau chuyến tham quan. Tiếng la hét vang lên từ khắp nơi. Tuy hơi điếc tai nhưng chưa đến mức không thể chịu đựng nổi. Tôi cực kỳ ghét những đứa chỉ vì mấy chuyện cón con thế này mà hò hét ầm ĩ hết cả lên như vậy. Để tách mình khỏi chúng, tôi nhắm mắt lại.

Như tám bưu ảnh du lịch, những cảnh trí đảo Jeju mà tôi đã hết hơi đi thăm thú trong suốt ba ngày hai đêm qua đang dần rời xa chẳng chút nghĩa lý. Sau này nếu có nhớ đến đảo Jeju thì chắc tôi sẽ chỉ nghĩ tới những việc mình đã phải chịu đựng ở đó chứ chẳng phải những oreum của núi Halla hay hoa cải dầu vàng gì hết.

Tôi vốn không thích hòa đồng với bạn bè cùng trang lứa. Mà không, chính xác là tôi không quen hòa đồng với người khác. Hình như từ bé tôi đã thế rồi. Kể cả có chơi với ai thì cuối cùng tôi cũng đều chỉ có một mình. Đám bạn, những đứa hay bày những trò mà tôi luôn phải từ chối tham gia, nghĩ tôi là loại khinh người không thèm chơi chung với chúng và vì thế, chúng không ưa tôi.

Trước khi đi tham quan, cô chủ nhiệm để chúng tôi tự xếp phòng nghỉ. Vì ngủ lại đó những hai đêm nên cô đã trao cho chúng tôi quyền tự do chọn bạn cùng phòng hợp cạ với mình. Tôi thì không muốn ngủ cùng ai và cũng chẳng ai muốn ngủ cùng mình cả nên tôi đã viết đại tên mình vào một phòng còn thừa giường. Đằng nào

cũng chỉ một mình thì chung phòng với ai có quan trọng gì, tôi nghĩ thế.

Lên lớp Tám chưa được bao lâu nên tôi không biết nhiều lắm về đám bạn cùng lớp, cũng hoàn toàn không ngờ rằng những đứa sẽ chung phòng với mình là những đứa dám chuẩn bị sẵn cả rượu trong ba lô. Tôi cũng không thể ngờ đến một sự thật rằng, chúng hiểu nhầm tôi có ý đồ gì nên mới quyết định ngủ cùng phòng với chúng.

Vừa xuống máy bay đã phải đi theo lịch trình kín đặc không nghỉ nên tất cả đám học sinh chúng tôi đều mệt rã rời, để không bị lỡ lịch trình ngày mai, các giáo viên chủ nhiệm yêu cầu chúng tôi đi ngủ sớm. Vì không muốn phá hỏng bầu không khí của mấy đứa cùng phòng chưa có ý định đi ngủ, tôi dọn chỗ ngủ cho mình ở một góc phòng.

“Yu Jin Bé, cậu định ngủ luôn á?”

Mi Young, năm ngoái học chung lớp với tôi nên cũng có thể coi là quen biết, hỏi tôi bằng một giọng như có ý gây sự. Vì mặc quần áo thường thay vì đồng phục nên nhìn nó ra đáng thiếu nữ đang lớn hẵn. Tôi đột nhiên cảm thấy lạ lẫm khi nghĩ rằng nó bằng tuổi tôi.

“Cô giáo bảo đi ngủ sớm mà.”

Nghe tôi trả lời cả bọn phá lên cười.

“Sợ ai nghĩ mình không phải học sinh gương mẫu hay sao mà đi tham quan cũng phải tỏ vẻ thế à?”

Con bé tên Soo Jung hay gì đó tô son bóng màu đỏ rồi nhếch cặp môi bóng loáng lên cười. Tôi nhớ ra nó là đứa cứ đến giờ học lại nằm bò ra bàn ngủ nên suốt ngày bị cô mắng. Nhưng ở nó

không hiện hữu chút xíu căng thẳng nào mà đáng lẽ đã là học sinh thì nhất định phải có, tôi chỉ thấy khinh thường những đứa như vậy. Nếu chỉ để ngủ thì đến trường làm gì, mà sao có thể ngủ trong giờ học được cơ chứ, tôi không tài nào hiểu nổi.

“Nhặt nhẻo vãi. Đây có phải trường học đâu.”

Đứa nào đó hất mái tóc ướt về phía tôi. Những hạt nước bắn vào mặt khiến tôi rùng mình. Tôi không hiểu nổi tại sao chúng lại như thế.

“VẬY, vậy không ngủ thì làm gì?”

Tôi cố hít thở bình thường hòng giấu đi giọng nói run run đang phát ra.

“Bọn tao định uống rượu. Mà cũng uống cùng đi.”

Đứa nào đó lôi chai soju và chai bia từ trong ba lô ra. Tim tôi hẫng một nhịp, còn người thì run bần bật. Rượu ư? Với tôi, thứ đó nhìn không khác gì thuốc độc.

“Tớ không, tớ không thích. Nếu muốn uống thì các cậu cứ uống với nhau đi.”

“Đây đều là kỷ niệm cả đấy. Để sau này, nhắc đến chuyện tham quan còn có cái mà nhớ đến chứ. Chà, vinh hạnh quá. Được uống rượu cùng học sinh giỏi nhất trường thế này.”

Soo Jung cố tình đẩy cốc bia đã trộn lẫn soju về phía tôi.

“Tớ đã bảo không thích rồi mà?”

Chúng liệu có biết rằng, cuộc đời tôi như bước đi trên sợi dây mong manh chỉ cần sẩy chân cũng có thể mất mạng? Tôi nhìn một vòng đám chúng nó vây quanh mình. Hình như trừ tôi ra, tất cả đều

đã chuẩn bị sẵn sàng lấy rượu để vun đắp kỷ niệm cho chuyến đi này.

“Con hãm tài này! Chẳng lẽ mày đăng ký ở cùng phòng bọn tao mà không lường trước được mức độ này hả?”

Tuy nhọc nhãi vì bị gọi bằng cái danh xưng khó nghe nhưng áp đảo tôi hơn cả là nỗi sợ hãi như bị giam ở một hòn đảo lẻ loi.

“Tớ... tớ đâu có biết.”

“Không biết cái gì mà không biết? Mày nói thật đi. Mày là mật thám của bà chủ nhiệm phải không? Bà ấy nhét mày vào phòng này để mày theo dõi bọn tao rồi báo cáo lại cho bà ấy hả?”

“Không... không phải đâu. Hoàn toàn không phải thế đâu. Tớ thấy phòng này ít người nên điền bừa vào thôi.”

“Điền bừa? Con khốn này. Chắc đến tên bọn tao mày cũng không biết chứ gì? Mày có biết bọn tao học cùng lớp với mày không vậy?”

Giờ tôi không còn biết ai vào với ai nữa. Những đứa đang vây quanh tôi đây đều lạ hoắc. Một đứa túm lấy tóc tôi kéo giật ra sau. Tôi tự động mở miệng. Một đứa khác đổ rượu vào miệng tôi. Thứ rượu rác rưởi. Tôi không có cách nào kháng cự lại chúng. Chỉ có sự nhọc nhãi và nỗi sợ hãi tôi cảm nhận được vào giây phút đó đang bung ra qua tròng ho sặc sụa.

Ngày hôm sau, tôi không kể chuyện đó cho bất kỳ ai. Vì lòng tự trọng, và cũng bởi tôi không nghĩ rằng sẽ có ai đó đứng ra giúp tôi. Tôi mà kể hẳn sẽ chỉ được nghe những câu đáp trả như “Là lỗi của cậu mà”. Tôi cũng không biết tại sao mình lại nghĩ thế nữa. Suốt từ hồi tiểu học, mà không, có khi còn mãi từ trước đó nữa, có lẽ tôi đã

luôn nghĩ rằng trên đời này chẳng có bất kỳ ai đứng về phía mình. Tôi chỉ biết tự vệ bằng cách hoặc tưởng tượng ra những thứ kinh khủng hơn, như con quái vật thang máy, hoặc cố gắng học thật giỏi. Nhưng có vẻ như giờ đây, danh hiệu nhất trường cũng không thể trở thành tấm khiên hay lớp áo giáp hoàn hảo cho tôi được nữa rồi.

“Cậu không uống gì à?”

Đứa ngồi cạnh thúc tôi. Tôi mở mắt ra thì thấy cô tiếp viên hàng không đang đứng bên cái xe chở đồ uống. Tôi gọi Sprite. Nhưng nhìn đám bọt sủi tôi lại thấy nhộn nhạo như sắp nôn đến nơi.

Đêm thứ hai, tôi đã phải uống thứ nước ngọt bị bọn chúng nhỏ nước bọt vào. Cô chủ nhiệm đã biết việc chúng uống rượu và cảnh cáo về trường sẽ bàn đến chuyện đó sau. Tôi ảm ức vô cùng khi cô biết chúng uống rượu mà lại không hề biết những trò chúng đã gây ra cho tôi.

“Không phải tớ mách cô đâu. Nếu tớ mách sao cô lại không biết những gì tớ đã phải chịu đựng chứ?”

Tôi vô thức thốt ra.

“Chịu đựng? Mà thì phải chịu đựng cái quái gì hả? Thế còn bọn tao phải chịu đựng những đứa học giỏi như mày thì sao? Vì những đứa như mày mà bọn tao bị coi như rác rưởi còn gì.”

“Con khốn này. Nếu mày không mách thì làm sao bà chủ nhiệm biết chuyện đêm qua được? Mày còn muốn đi học tử tế thì cứ liệu.”

Một đứa trong đám bọn chúng chọc chọc ngón tay vào ngực tôi, chỉ vậy thôi cũng khiến tôi lao đảo lùi ra sau, va vào tường. Bức tường cứng đờ và lạnh ngắt chạm vào lưng như muốn nhắc nhở tôi cái hiện thực không thể trốn tránh.

Tôi uống cốc Sprite mà chúng đã nhỏ nước bọt vào rồi gặng nhìn cơn buồn nôn nhận lấy cốc rượu chúng đưa. Để kìm cơn buồn nôn đang chực trào lên, tôi uống rượu ừng ực.

“Ồi cha! Cũng không phải dạng vừa đâu!”

Rượu chảy xuống nhanh chóng lan khắp và đốt cháy huyết quản tôi, chẳng mấy chốc đầu tôi choáng váng còn cơ thể thì nhẹ bẫng bồng bênh. Quang cảnh trước mặt tôi mờ ảo như trong mơ. Đứa ném bao thuốc lá cho tôi hình như là Mi Young. Năm ngoái nó có thể này đâu nhỉ, điều gì đã khiến nó thay đổi đến vậy chứ.

Hình như con quái vật men rượu đã chế ngự linh hồn tôi nên điều thuốc lá trông cũng không còn đáng sợ nữa. Rồi như một nghi thức thấp nển vòng tròn, Mi Young châm lửa cho điều thuốc của tôi. Chắc hẳn thuốc lá hần cũng đỡ hơn thuốc độc, tôi cắn chặt răng và rít một hơi. Tuy ho sặc sụa nhưng tôi vẫn cắn răng hút tiếp. Sau khi hút được vài hơi thuốc, đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng, rồi tôi bất tỉnh. Như trong cơn mơ hỗn loạn, có ai gọi tên tôi, lắc lắc người tôi, tát vào má tôi. Rồi một cái khăn lạnh tấp vào mặt tôi...

“Không phải lỗi của tớ.”

Đấy là câu đầu tiên tôi thốt ra sau khi tỉnh lại. Không, là suy nghĩ của tôi mới đúng.

“Không phải lỗi của tớ.”

Nước mắt trào ra từ khóe mắt chảy ướt đầm vành tai tôi. Nếu biết tôi đã uống rượu, đã hút thuốc, không biết về mặt bố mẹ sẽ thế nào? Liệu bố mẹ có hiểu tôi đã phải làm vậy trong hoàn cảnh nào, cảm xúc của tôi lúc ấy ra sao không?

#

Phiếu điểm thông báo tôi đứng thứ nhất toàn trường đã thay đổi cái nhìn của bố mẹ về tôi. Mình nên báo cho mẹ biết như thế nào nhỉ, giây phút biết mình đứng thứ nhất tôi đã tưởng tượng thật nhiều.

Đá tung giày ra rồi chạy đến khoe loạn lên với mẹ? Nhắn tin vào điện thoại cho mẹ? Vừa ăn cơm tối vừa báo cho mẹ biết bằng vẻ mặt thờ ơ? Hay là đánh tiếng với Yu Seon và Yu Mi trước nhỉ? Dù đã tưởng tượng ra bao kịch bản nhưng phải đến tận khi có phiếu điểm tôi mới chính thức báo cho mẹ biết. Mẹ đón lấy tờ phiếu điểm bằng vẻ mặt lãnh đạm rồi nhìn lại tôi như không tin vào mắt mình. Rồi vẫn trên gương mặt đang nhìn tôi chằm chằm ấy, mẹ nở một nụ cười mơ hồ.

“Con gặp may thôi. Đề ra trúng nhiều câu con học rồi.”

Tuy nói giọng như thể chẳng phải chuyện gì ghê gớm nhưng cũng không hẳn là tôi chỉ cố ý làm màu.

Dù học hành chăm chỉ thật nhưng bản thân tôi cũng không ngờ mình sẽ đứng thứ nhất. Năm ngoái tôi cũng có lần nhất lớp, nhưng nhất trường thế này mới là lần đầu. Tôi giả như không quan tâm nhưng vẫn lén nhìn mẹ phấn khởi báo tin cho bố và bà nội rồi gọi điện đến trường, đến trung tâm học thêm, tới các gia sư để cảm ơn rồi rít.

Để chúc mừng sự kiện này, bố mời cả nhà ăn tối ở một nhà hàng khách sạn sang trọng. So với ở nhà, chúng tôi gặp bố ở những nơi trang trọng như nhà hàng hay các sự kiện kèm gia đình nhiều hơn cả. Ở những chỗ đó bố nhìn rất bảnh và đáng ngưỡng mộ nhưng

đồng thời cũng đầy xa cách, nên thường ngày tôi vẫn khó gần gũi với bố.

“Con đã cố gắng nhiều rồi. So với đứng thứ nhất, giữ vị trí thứ nhất đó còn khó hơn nhiều. Tuy mọi người vẫn nói thứ hạng thành tích học tập ở trường không phải thứ hạng ngoài xã hội nhưng đó chỉ là lời bao biện của những kẻ học dốt mà thôi, ở xã hội chúng ta bây giờ càng học giỏi sẽ càng có nhiều cơ hội lựa chọn. Sau này, con hãy cố giữ vững phong độ. Yu Seon và Yu Mi cũng noi gương chị mà chăm chỉ học đấy nhé.”

Từ trước đến giờ bố chưa từng nói với tôi câu nào dài như thế.

Mẹ dẫn tôi đến cửa hàng của một nhãn hiệu nổi tiếng và mua cho tôi một cái áo mới để tôi mặc đi tham quan, Yu Seon và Yu Mi, dù chỉ trong chốc lát, cũng đã tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời tôi với ánh mắt tự hào.

“Thì ít nhất nó cũng phải học giỏi chứ. Học dốt thì có mà ăn hại à?”

Tuy nói thế nhưng trước ngày tôi đi tham quan, bà nội vẫn gọi tôi tới và cho tôi một phong bì đựng tiền tiêu vặt.

“Chủ tịch, con bé đứng nhất trường rồi đấy. Nó biết làm tròn bốn phần rồi, ông đừng lo lắng quá.”

Bà nội nhìn bức ảnh ông nội treo trên tường và nói. Ông nội mất hồi tôi học lớp Sáu. Bố tôi là con trai duy nhất bà sinh được sau khi đã đẻ hai bác gái. Dưới bố còn một cô út kém bố khá nhiều tuổi. Trong ký ức của tôi, ông nội chỉ là một người rất nghiêm khắc và đáng sợ.

Với vị trí nhất trường này, tôi cảm giác như cuối cùng cũng đã

tìm được chỗ đứng của mình. Là con gái cả của bố mẹ, chị cả của hai em gái, và cháu gái cả của bà nội.

Tôi sợ chuyện mình uống rượu hút thuốc sẽ bị lộ ra. Nhưng những đứa đã bắt nạt tôi thì chẳng sợ sệt chút gì cả.

Mi Young và Soo Jung đang cùng nhau băng qua lối đi, chắc chúng đi vệ sinh. Tim tôi đập nhanh hơn. Hai đứa nó lướt qua chỗ tôi ngồi, vừa đi vừa cười nói rôm rả. Có vẻ như chúng không biết tôi ngồi ở đây. Bọn chúng đã từng là những thiếu nữ mười lăm hết mực bình thường. Suốt thời gian qua chúng đã chỉ như vậy. Thế mà chúng khi đi chơi vào ban ngày và chúng khi trở về nhà nghỉ vào buổi tối hôm ấy thật quá ư khác nhau.

“Không phải lỗi của tớ! Tớ đã bảo là không phải rồi!”

Như cơn co thắt đột ngột, câu đó chỉ chực vọt ra khỏi miệng tôi.

“Này, cậu đau ở đâu hả?”

Có ai đó huých tôi. Tôi ngẩng lên thì thấy Yu Jin Lớn đã đang đứng trước mặt mình.

“Mặt cậu nhợt nhạt lắm. Không phải cậu bị say máy bay đấy chứ?”

Yu Jin Lớn trợn cặp mắt ti hí lên. Tôi lắc đầu. Cậu ta bỏ về chỗ ngồi của mình.

Cậu ta cũng thật là vô lo vô nghĩ. Sau kỳ thi giữa kỳ, Yu Jin Lớn là người chịu tổn thất nhiều nhất vì cái đứa đứng thứ nhất là tôi. Chỉ do cùng tên với tôi không những cậu ta bị công khai điểm số mà còn trở thành tâm điểm lôi kéo sự chú ý. Điểm chác làng nhàng như

thể mà vẫn đi lại thản nhiên như không, tôi cũng không rõ cậu ta tốt tính hay ngốc nghếch nữa.

Xuống đến sân bay, tôi bật nguồn điện thoại thì nhận được tin nhắn mẹ đang chờ để đón tôi. Sau khi giải tán theo lớp, tôi đi vào nhà vệ sinh. Tôi rửa tay rồi nhìn mình ở trong gương. Cũng giống Mi Young hay Soo Jung, khó mà phát hiện ra dấu tích đã từng uống rượu hay hút thuốc trên mặt tôi. Trong gương chỉ có dáng vẻ của một đứa đã đứng nhất toàn trường. Phải, đó chỉ là việc không thể tránh khỏi thôi. Chỉ cần tôi ngậm miệng thì sẽ không ai biết cả. Để hở ra chuyện đó cũng chẳng có lợi lộc gì nên chắc chúng sẽ không oang oang đi kể khắp nơi đâu.

Tôi gọi điện cho mẹ thì được mẹ chỉ cho chỗ bà đang đứng đợi. Nếu tôi kể lại chuyện mình đã phải chịu đựng suốt chuyến đi tham quan, liệu mẹ sẽ nói gì nhỉ? Tôi muốn kể chuyện đó, cho ai cũng được. Và, tôi muốn nghe người đó đáp lại tôi rằng, “Không sao đâu, không phải lỗi của Yu Jin đâu.” Nếu thế thì có lẽ tôi sẽ quên được hết.

Nhìn thấy tôi mẹ liền vẫy tay. Phải, tôi sẽ kể với mẹ. Tôi vẫy tay đáp lại rồi đang định chạy về phía mẹ thì đúng khoảnh khắc ấy, thấy tôi đã nhận ra mẹ, mẹ liền quay lưng đi về phía ô tô. Khoảng cách bất biến giữa tôi và mẹ lại xuất hiện rồi. Tôi ử dột bước đi. Lẽ nào tôi cũng phải thấy biết ơn vì mẹ đã ra tận sân bay đón tôi như thế này?

Tôi vừa đi vừa đưa mắt đuổi theo dáng lưng mảnh mai như thiếu nữ của mẹ. Nhưng từ phía đối diện bỗng có một cô bước tới, có vẻ như cô ấy quen biết mẹ. Tôi ở cách khá xa nên không nghe rõ tiếng hai người trò chuyện. Mẹ quay lại liếc nhìn tôi. Sắc mặt mẹ rõ ràng

là đang hoảng hốt. Tôi chân chừ dừng bước. Bởi ánh mắt mẹ như đang muốn hét lên với tôi rằng “Đừng có lại đây!”

Rồi cô kia nhanh chóng đi qua mẹ và tiến về chỗ tôi đang đứng. Tuy đã nhìn thấy tôi nhưng có vẻ như không biết tôi là con gái mẹ, cô ấy cứ thế băng qua. Nhưng hình như tôi đã gặp cô ấy ở đâu đó. Tôi quay đầu nhìn theo thì liền cảm nhận được ánh mắt đằng sau gáy. Tôi quay lại, vừa chạm ánh mắt tôi mẹ đã liền quay đầu đi. Tôi rảo bước về phía mẹ, à không, về phía xe ô tô đang đỗ.

“Ai vậy mẹ? Con có biết cô ấy không ạ?”

Tôi vừa lên xe vừa hỏi mẹ.

“Con... con làm sao biết người đó được hả? Cài dây an toàn vào.”

Đó là cuộc đối thoại đầu tiên của hai mẹ con tôi sau bốn ngày không gặp nhau. Mẹ nắm vô lăng, mặt đanh lại.

Vài ngày sau, tôi lại gặp cô ấy ở trường. Tôi vừa mua đồ ở hàng văn phòng phẩm, đang định quay đi thì nghe ai gọi “Cháu ơi”. Tôi quay đầu lại thì thấy một cô nhìn quen quen như đã gặp ở đâu đó.

“Cô gọi cháu ạ?”

“Phải. Cháu học lớp mấy rồi?”

Tôi trả lời lớp Tám thì cô ấy hỏi tôi học lớp nào.

“Lớp 8/6 ạ.”

“Hay quá. Hóa ra cùng lớp với Yu Jin nhà cô. Cháu đưa cái này cho con bé giúp cô được không? Hôm nay có tiết Thể dục mà không hiểu sao nó lại để quên đồng phục thể dục ở nhà cơ chứ.”

Yu Jin ư? Lúc đó, tôi chợt nhớ lại cái cô hôm trước đã nói chuyện

với mẹ ở sân bay. Cô ấy là mẹ của Yu Jin Lớn. Hôm đó tôi thấy cô ấy quen quen có lẽ là vì khuôn mặt có nét giống Yu Jin Lớn. Nhưng làm sao cô ấy lại biết mẹ tôi nhỉ? Ý nghĩ ấy khiến tôi ngây người ra như bị phang một cú vào đầu.

“Nhờ cháu nhé.”

Mẹ Yu Jin Lớn đưa túi đựng đồng phục thể dục cho tôi rồi quay đi.

Tại sao cô ấy lại biết mẹ tôi? Tim tôi bắt đầu đập thành thịch thịch thịch.

Lá non xanh nhú lên từ nơi hoa rụng là nước mắt của hoa

Các nhà thơ thường thi nhau ca ngợi màu xanh tươi của mầm non lá mới nhưng với người đang ôm mối tình đau khổ trong tim như tôi, những lá xanh non mới nhú ấy trông hết như nước mắt của hoa. Tôi đã từng nghe hay đọc được ở đâu đó rằng nghệ thuật là đóa hoa hút dinh dưỡng và nở ra từ đau thương. Nếu chưa từng nếm trải nỗi đau thất tình thì làm thế nào Han Yong Un có thể viết ra “Sự câm lặng của người”, và Kim So Wol cũng sao viết nên nỗi “Hoa đổ duyên”. Tôi đồng ý trăm phần trăm với cách So Ra phân tích bài thơ “Sự câm lặng của người”.

Đó là hồi lớp Bảy. Cái hồi tôi đã cùng So Ra học thuộc lòng “Sự câm lặng của người”. Vì nó là bài tập của chúng tôi. Ở trường, nhất cử nhất động của chúng tôi đều nằm trong vòng kiểm tỏa của cái gông mang tên “đánh giá hạnh kiểm”, nên trừ những đứa đã phần nào mặc kệ sự đời thì cũng khó mà lơ tơ mơ được. Cô giáo Ngữ văn bảo “Sự câm lặng của người” là tuyệt tác của tuyệt tác mà đã là người Hàn Quốc thì nhất định phải thuộc vanh vách, nhưng với tôi đó chỉ là lời than vãn của một ông thất tình thích ăn nói xoắn vặn.

“Rốt cuộc thì cô nào đã đang tâm phản bội Han Yong Un khiến ông ta viết nên cái bài thơ này cơ chứ. Mà bị bồ đá chứ có cái quái gì đâu, bồ thì bồ chứ sao còn vật vã đau khổ viết ra cái bài thơ làm khổ lây cả bọn mình vậy trời!”

Thực sự nếu có cỗ máy thời gian, tôi rất muốn quay về quá khứ để khiến cô nàng đã phản bội Han Yong Un quay lại với ông ta hoặc giới thiệu cho ông nhà thơ một cô khác để ông ta khỏi sáng tác nên cái bài “Sự câm lặng của người” kia.

“Cơ mà ‘người’ trong bài thơ này có thể là Tổ quốc mà cũng có thể là đức Phật^[1] í hả? Nực cười quá đi.”

Tôi không tài nào tiêu hóa được. Làm thế quái nào mà hôn Tổ quốc với đức Phật rồi điếc với lòa vì hai cái đối tượng này được cơ chứ.

“Tại người lớn ngây thơ quá nên mới thế đấy. Họ sợ đã rêu rao đây là một bài thơ xuất sắc đến mức bắt bọn mình học thuộc lòng rồi giờ lại giảng ‘người’ là người yêu nhờ bọn mình bắt chước theo thì nguy. Thế nên họ mới đem mấy thứ hoành tráng như Tổ quốc với đức Phật ra mà gán ghép vào chứ còn gì nữa?”

So Ra kết luận. Tôi tán thành ý kiến của nó. Quả là đáng nguy thật nếu những đứa học bài thơ này lại đâm ra mơ tưởng chuyện hôn hít bạn trai hay vì tình mà mù quáng đến bỏ cả học.

Dạo gần đây đang ôm mối tình sâu trong tim nên đến cả lời những bài hát thịnh hành cũng khó lọt tai tôi. Như nỗi cay đắng của cơn thất tình đã giúp Han Yong Un viết nên tuyệt phẩm thi ca, trong tim tôi những bài tình ca khổ đau cũng đang dạt dào tuôn chảy.

Trong tình yêu của đôi ta không có em

Người anh biết chẳng phải em đâu.

Xin lỗi anh. Em đã không thể thành thật.

Vì em sợ anh sẽ ra đi.

Vì em sợ thay vì nụ cười em sẽ chỉ nhìn thấy tấm lưng anh.

Em đã không thể cất lời.

Em,

Em chỉ đang trộm nhìn

Trộm nhìn anh yêu em, trộm nhìn em yêu anh.

Trong tình yêu của đôi ta không có em.

Trong tình yêu của đôi ta không có em.

So Ra đọc những dòng tôi nguệch ngoạc trong vở nháp, khen lời lẽ đã xoáy những cuộc gặp gỡ trong thời đại Internet thật giả lẫn lộn rất hay rồi gợi ý tôi thử đăng lên fancafe của Dong Hyuk oppa.

“Nhỡ Dong Hyuk oppa ưng bụng lại phổ nhạc cho thì sao? Rồi oppa sẽ mời mày đến buổi công diễn với tư cách là tác giả viết lời. Rồi mày sẽ đi cùng Geon Woo. Rồi ở đó mày sẽ thổ lộ sự thật với cậu ấy. Dĩ nhiên là Geon Woo sẽ tha thứ cho mày. Và thế là tình yêu đau khổ của mày sẽ viên mãn.”

So Ra lại sáng tác tiểu thuyết rồi. Đấy đâu phải những lời tôi viết ra để đá xoáy những cuộc gặp gỡ trong thời đại Internet thật giả lẫn lộn. Đó đơn thuần chỉ là những tâm sự tôi trải lòng mà thôi.

Trong cuộc gặp gỡ với Geon Woo, không có tôi. Số điện thoại Geon Woo mỗi ngày lại gửi tới đôi ba tin nhắn là số của So Ra, người biến tôi thành cô bạn gái đáng tự hào của Geon Woo là Yu Jin Bé điểm cao nhất trường. Thêm nữa, đa phần tin nhắn Geon Woo nhận được cũng là do So Ra gửi thay tôi.

Điện thoại di động thì còn có thể mua được bằng cách nọ cách kia, nhưng đứng nhất trường thì dù tôi có chết đi sống lại thành một đứa hoàn toàn khác cũng là chuyện không tưởng. Sau vụ xếp thứ nhất toàn trường, Geon Woo đột nhiên tỏ vẻ quan tâm tới tôi hơn.

Tôi vừa hạnh phúc vừa sợ hãi trước sự quan tâm nhiệt tình của cậu ấy.

Xét theo cục diện này thì Yu Jin Bé từ giờ đã trở thành địch thủ của tôi. Dù nó không có lỗi khi mang cái tên Lee Yu Jin, nhưng chính nó phải chịu trách nhiệm cho những rắc rối phát sinh từ cái tên đó.

Thế rồi hôm thứ Bảy, Yu Jin Bé hẹn gặp tôi sau khi tan học, bảo rằng có chuyện muốn nói với tôi. Trong khi nạn nhân chịu tổn thất lớn nhất của bao ì xèo nảy sinh từ việc trùng tên với nó không phải ai khác lại chính là tôi đây. Chỉ vì Yu Jin Bé đứng nhất trường mà tôi phải hiến dâng thanh xuân của mình cho cái trung tâm học thêm nó đang theo học. Trước đây, vì chỉ tự học ở nhà nên tôi có khá khá thời gian rảnh rỗi. Giờ thì, sau khi học hết sáu tiết ở trường, tôi chỉ kịp ăn vội chút quà vặt rồi lại chạy đến trung tâm Tổng hợp để học tiếp năm tiết nữa. Cứ mỗi cuối tuần ở trung tâm lại có bài kiểm tra. Bài tập cũng không phải dạng vừa. 10 giờ về đến nhà ngồi máy tính được một tí là đã nửa đêm. Hôm sau đến trường thì phải chiến đấu với cơn buồn ngủ từ tiết một. Chẳng biết trường học có trước hay trung tâm học thêm có trước nữa. Nếu không vì Yu Jin Bé thì đời tôi đã không trở nên xám xịt như thế này.

So Ra bảo sẽ đi cùng tôi.

“Nó bảo mình tao đến thôi, cứ để tao đi một mình xem thế nào.”

“Tao thấy có vẻ không phải chuyện thường đâu. Có biến gì thì gọi tao đấy. À mà mày có di động đâu nhỉ. Hừm, vậy thì mượn máy con bé đó mà gọi. Rõ chưa?”

Dù gì thì tôi cũng là Yu Jin Lớn còn nó là Yu Jin Bé cơ mà. Giả có

nổ ra ầu ẩu túm tóc bạt tai thì tôi cũng tự tin là sẽ không thua nó.

Tôi hứa sau khi về đến nhà sẽ thuật lại sự tình cho So Ra rồi đi ra chỗ ghế nghỉ dưới giàn tử đằng. Yu Jin Bé đã đến trước đợi tôi, nó nhìn đằng sau tôi, ý muốn xem So Ra có đến cùng không. Hoa tử đằng đang bung nở ở cả những nhánh dây leo.

Những băng ghế dưới bóng giàn tử đằng sau giờ tan trường ngày thứ Bảy vắng tanh vắng ngắt. Cả học sinh lẫn giáo viên hẳn đều đã mau chóng ra về để tận hưởng kỳ nghỉ cuối tuần. Trường học là nơi ai cũng muốn rời khỏi thật nhanh dù chỉ một giây một phút. Thế mà trong khi đám bạn đã về hết thì tôi phải ở lại trường như thế này đây. Thật tình, Yu Jin Bé đúng là không mang lại tích sự gì cho cuộc đời tôi hết.

“Cậu muốn nói chuyện gì?”

Tôi đút tay vào túi áo gi lê, người dựa vào thân cây tử đằng, chân khuỳnh khoàng ra vẻ khệnh khạng như mấy đứa dân chơi.

“Cậu ngồi xuống trước đi đã.”

Yu Jin Bé nói giọng khẽ khàng như thờ. Tin rằng tư thế vừa rồi của mình đã đón đầu trấn áp đối phương, tôi ngồi xuống ghế.

“Chuyện cậu biết từ trước là thật hả?”

Đôi mắt to tròn của Yu Jin Bé nhìn tôi chăm chăm. Nãy giờ bạn dựng tóc gáy đề phòng như mèo gặp kẻ thù, giờ nghe câu hỏi ngoài dự đoán này tôi thấy nản hần.

“Chứ không lẽ đây rảnh quá nên bày trò vậy chắc? Mà cậu đã chối đây đấy rồi sao giờ còn hỏi?”

Tôi hỏi lại, vẫn với thái độ vênh váo không đổi.

“Cậu có thể kể cho tớ nghe vụ việc mà cậu đã nhắc đến không?”

“Tự dưng kể ra để làm gì chứ?”

“Cậu cứ kể mà đừng hỏi lý do có được không?”

Dường như ánh mắt Yu Jin Bé đang dao động, khiến lòng tôi cũng dao động theo. Nhưng tôi không muốn kể cho cái đứa chẳng liên quan quái gì tới mình như Yu Jin Bé nghe chuyện mà đến cả So Ra tôi cũng đã cắn răng ngậm miệng.

“Nếu cậu là Yu Jin Bé thì tớ sẽ kể, nhưng cậu có phải đâu nên đành chịu thôi. Vì vụ việc đó có liên quan đến cả đời tư của tớ nữa.”

Tôi lạnh lùng đáp lại, nghĩ mình mới ngầu làm sao. Dù gì thì cái đứa điểm cao nhất trường cũng đang phải cậy nhờ tôi cơ mà. Ánh mắt của Yu Jin Bé bỗng trở nên tha thiết. Nhưng tôi vẫn làm ngơ.

“Nếu vì chuyện đó mà cậu gọi tớ ra đây thì đủ rồi.”

Tôi nói vậy rồi đứng dậy, nghĩ mình thật khí chất.

“Tại hình như việc đó cũng có liên quan đến tớ nên tớ mới hỏi cậu.”

Giọng Yu Jin Bé trở nên khẩn thiết hơn. Tôi hoang mang cúi nhìn nó.

“Mẹ tớ biết mẹ cậu. Rốt cuộc là đã từng xảy ra chuyện gì vậy?”

Yu Jin Bé không hề che giấu ánh mắt thiết tha và giọng nói khẩn thiết của mình.

“Mẹ tớ với mẹ cậu biết nhau á?”

Chuyện này lại càng không ngờ. Mẹ tôi không hề kể chuyện đã gặp mẹ Yu Jin Bé. Nhưng tôi có thể hiểu vì sao mẹ không kể. Có lẽ mẹ không muốn gọi cho tôi nhớ lại những gì đã xảy ra hồi ấy. Mẹ

mong tôi có thể quên hẳn chuyện hồi đó đi như lấy kéo cắt roẹt một đường.

“Giờ thì có vẻ không sao. Nhưng em lo sau này lớn nó có thể bị di chứng.”

Không rõ là khi nào, tôi từng nghe mẹ nói với bác tôi như vậy. Tôi biết ánh mắt dò xét thỉnh thoảng mẹ dành cho tôi là có liên quan tới chuyện hồi đó. Tôi không nhắc Yu Jin Bé với mẹ cũng là vì nghĩ cho mẹ, không muốn mẹ nhớ lại những chuyện đã qua.

Yu Jin Bé kể cho tôi chuyện xảy ra ở sân bay và lần gặp mẹ tôi ở trước cổng trường. Hôm đó, đi vệ sinh về đã thấy bộ đồng phục thể dục nằm trong cặp nên tôi không hề biết người đã nhét nó vào là Yu Jin Bé.

“Mẹ tớ có nhận ra cậu không?”

Yu Jin Bé trả lời là không. May quá. Đã bao năm trôi qua rồi, khuôn mặt của một đứa trẻ vẫn đang lớn lên từng ngày có phai mờ dần trong trí nhớ của mẹ cũng là đương nhiên thôi. Tôi thì còn cùng Yu Jin Bé sinh hoạt hằng ngày ở lớp mẫu giáo nhưng mẹ có gặp nó mấy đâu nên lại càng dễ quên.

“Cậu bảo phải đến đồn cảnh sát, rồi cả phóng viên cũng tìm tới cơ mà? Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Bọn... Bọn mình đã phạm tội gì xấu xa à?”

Giọng Yu Jin Bé run lên. Nếu Yu Jin Bé trước mặt tôi đây đúng là Yu Jin Bé của ngày xưa thì tôi không tài nào hiểu nổi sao nó lại có thể quên sạch những gì đã xảy ra với mình khi ấy. Lẽ nào sau khi gặp tai nạn hay sự cố người ta thực sự có thể bị mất trí nhớ? Tôi chợt nảy ra suy nghĩ như vậy. Đúng là gần mực thì đen, có vẻ tôi đã

bị lây cái bệnh hay tưởng bỏ của So Ra rồi. Giả dụ, nếu đúng là Yu Jin Bé bị di chứng sau tai nạn thì tôi đành rộng lòng hiểu cho nó vậy. Tôi bỗng trở nên bao dung hơn hẳn.

“Tội xấu xa không phải do bọn mình gây ra mà là lão khốn đó.”

Từ “bọn mình” khiến tôi có cảm giác gần gũi với Yu Jin Bé hơn hẳn.

“Lão khốn đó? Là ai vậy?”

Mặt Yu Jin Bé mở lớn đầy khiếp sợ.

“Lão hiệu trưởng đó. Lão ta đã giở trò xấu xa với đám con gái ở trường mẫu giáo mà.”

À, chuyện đó đâu phải như vết sẹo ở đầu gối bị thương lúc nào không hay. Ký ức vừa dội lên, tôi vội rùng mình khó chịu như bị dòi bọ bò khắp thân thể. Nỗi khó chịu mà hồi đó tôi chưa thể cảm nhận được. Di chứng mà mẹ nói là như thế này chăng?

“Trò xấu xa? Trò xấu xa đó là gì vậy?”

Mặt Yu Jin Bé ngây ra, trống rỗng.

“Cậu thực sự không biết hay là giả vờ không biết đấy hả?”

Tôi sôi máu to tiếng quát. Cái con bé này mà cũng đòi nhất trường á.

Hồi ấy, nghe lời lão hiệu trưởng, tôi cứ nghĩ là mình được ông ta cưng chiều. Vì thấy tôi quá ư là dễ thương đáng yêu mà lão ta đã đặt tôi ngồi lên đùi lão như bố chơi với con gái... Không, có lẽ ngay từ hồi đó tôi đã thấy khó chịu rồi.

Thế nhưng, vì lão ta đã giữ bí mật việc tôi giấu mẹ đem thỏi son đến trường và làm vỡ bình hoa mà tôi cũng phải ngậm miệng không

được mách với ai những trò lão đã làm với mình. Có lẽ tôi đã sợ rằng bố mẹ vốn đã chỉ thương Hyung Jin nếu biết chuyện sẽ đem bỏ quách tôi đi.

Yu Jin Bé ngược nhìn tôi với ánh mắt của một đứa trẻ ngây thơ. Ánh mắt tôi nhìn lão hiệu trưởng hẳn cũng đã từng như thế. Tôi ngồi phịch xuống ghế, rồi đến chính mình cũng không ngờ, tôi lắc vai Yu Jin Bé thật mạnh. Bây giờ đây, tôi đang thực sự tin rằng con bé ngồi trước mặt mình chính là Yu Jin Bé.

“Cậu thực sự không nhớ đấy à? Chính vì cậu mà lão ta đã bị lộ tẩy mà. Chính vì cậu đã về nhà chặt đầu, bẻ chân búp bê nên mọi sự mới vỡ lở mà.”

Chuyện này tôi được biết ở đồn cảnh sát. Vì mẹ Yu Jin Bé đã giao con búp bê bị chặt đứt đầu và bẻ gãy chân tay ra cho cảnh sát xem. Tôi cũng nhớ mình đã nghĩ Yu Jin Bé thật ngốc khi phá hoại con búp bê mà tôi rất muốn có ấy.

Yu Jin Bé đỡ ra, để mặc cho thân hình rung giật theo cánh tay tôi lắc. Rồi bằng một giọng khàn đặc như vương đờm, nó hỏi.

“Con... con bé đó đã kể chuyện đó cho mẹ nó à?”

Yu Jin Bé đang phủ nhận việc mình là con bé đó.

“Phải. Thế nên mẹ cậu mới điều tra cả những đứa khác nữa đấy.”

Giờ nghĩ lại tôi mới nhận ra hồi sinh nhật Yu Jin Bé, toàn bộ đám con gái lớp tôi đã được mời đến dự tiệc. Chính là lần sinh nhật mà tôi đã tặng nó gậy phép thuật của Mimi. Mẹ Yu Jin Bé đã dẫn tôi vào phòng rồi hỏi xem lão hiệu trưởng có cưng nựng tôi không, và vì muốn nhanh nhanh đi ra phòng khách kiêm nhà bếp nơi đang diễn

ra bữa tiệc, tôi tuân tuốt kể hết lão hiệu trưởng đã “cưng” tôi như thế nào. Hồi đó còn bé chỉ bận ăn bận chơi nên tôi không để ý, chứ bây giờ ngẫm lại, chắc chắn trong suốt bữa tiệc những đứa khác cũng đã lần lượt được gọi vào kể cho mẹ Yu Jin Bé nghe cái trò mà chúng tôi đã “chơi” cùng lão hiệu trưởng.

Tối hôm đó về nhà, tôi lại phải kể lại toàn bộ sự việc cho bố mẹ nghe. Mẹ ôm lấy tôi òa khóc, còn bố thì đấm mạnh vào tường. Tâm trạng tôi khi đó... vừa buồn vừa sợ lại vừa ngọt ngào. Ấy là cái hồi tôi luôn thấy bơ vơ vì mọi quan tâm và yêu thương của bố mẹ đã bị em trai ba tuổi giành lấy hết, thế nên khi được mẹ ôm vào lòng, nghe lời thổ lộ đấm nước mắt của mẹ, tôi hạnh phúc biết bao.

“Mẹ thương, mẹ thương. Mẹ thương Yu Jin của mẹ nhất trên đời, con biết chứ?”

“Hơn cả Hyung Jin ạ?”

Nghe tôi hỏi, mẹ cọ gò má ướt nước mắt vào má tôi, trả lời rằng mẹ thương tôi hơn cả Hyung Jin. Tôi đã vui lắm, bởi đó là câu tôi muốn nghe nhất khi ấy.

Sau bữa đó, trường mẫu giáo được một phen đảo lộn. Các bố mẹ đến trường đuổi đánh lão hiệu trưởng từng rất mực cưng chiều chúng tôi. Chúng tôi thì phải đến đồn cảnh sát thuật lại lão hiệu trưởng đã cưng chúng tôi như thế nào và đã chơi trò gì với chúng tôi. Không phải chỉ một lần. Khi các phóng viên tìm đến, chúng tôi lại kể đi kể lại. Khi đó, câu tôi được nghe nhiều nhất từ mẹ là “Mẹ thương” và “Không phải lỗi của con đâu”. Suốt cả đời tôi, kể cả mãi về sau này, hẳn cũng sẽ không khi nào tôi được chú ý, được trở thành đối tượng quan tâm như hồi ấy. Tôi nhớ bố đã phẫn nộ xé nát

tờ báo trích lời tôi và gọi tôi là “bé gái họ Lee”. Điều là những việc tôi đã quên cả. Tôi không ngờ những chuyện khi ấy vẫn còn lưu lại trong lòng mình vẹn nguyên đến thế.

“Thế rồi đột nhiên nhà cậu chuyển đi.”

Tôi vừa hằm hằm nhìn Yu Jin Bé vừa nói. Tôi thấy tức giận sục sôi với cái đứa dám khui lại những việc tôi cứ ngỡ đã biến mất ở tít đầu bên kia ký ức của mình.

“Tại sao? Tại sao nhà tớ lại chuyển đi?”

Mặt Yu Jin Bé cứng đờ và trắng bệch như mặt búp bê sáp.

“Cái đó thì cậu phải biết chứ tớ làm sao biết được? Tớ nhớ người lớn hồi đó đã chửi nhà cậu vì tội chuyển đi ghê lắm đấy. Chắc họ nghĩ làm vậy là trái với đạo lý. Mà nói thật cũng đúng là thế đi. Phải cùng nhau đồng lòng đến tận khi giải quyết xong xuôi chứ. Ai lại chơi bần bỏ trốn trước như thế?”

Tôi cũng không biết rõ lý do tại sao người lớn lại chửi nhà Yu Jin Bé. Tôi chỉ phán đoán như vậy thôi.

“Thế còn hiệu trưởng thì sao?”

Lão ta đã vào tù. Nghe đồn sau khi ra tù lão đã ra nước ngoài sinh sống. Cũng phải, còn mặt mũi nào mà sống ở cái đất nước này nữa chứ. Lão già vô liêm sỉ đang tâm xâm hại cả những đứa bé gái học ở trường mẫu giáo của mình... Tưởng tượng ra cảnh lão ta trong bộ dạng rách rưới hứng chịu gạch đá người đời tôi thấy trong lòng hả hê phần nào.

“Vậy lỗi không phải do đứa bé đó đúng không? Lỗi là do lão ta phải không?”

Bằng cái giọng như thể gắng sức mãi mới nặn ra được, Yu Jin Bé hỏi.

“Dĩ nhiên rồi. Cậu nghĩ thử xem, giả sử có người đang đi trên đường tự dưng bị một con chó dại xồ ra cắn, lỗi là của người bị cắn chắc? Là do con chó dại kia chứ.”

Dù vết sẹo lưu lại từ vết cắn của con chó dại đã mờ dần, nhưng tôi vẫn thấy hả lòng hả dạ với những lời mình vừa xỏ ra.

“Vậy thì đủ rồi.”

Bỗng dưng Yu Jin Bé đứng phắt dậy, phúi phúi vạt váy trước chẳng dính cái quái gì rồi thoát một cái, đi thẳng. Con bé đã trở lại với cái thái độ thờ ơ chẳng đếm xỉa đến ai xung quanh.

Dõi nhìn bóng dáng Yu Jin Bé biến mất ở góc quẹo của tòa nhà, tôi thấy bứt rứt như đã mắc phải cái bẫy nó giăng ra và phô bày điểm yếu trước nó.

Lẽ nào tôi đã không nên mở chiếc hộp ấy?

Ngoặt qua góc tòa nhà, nghĩ mình đã ra khỏi tầm nhìn của Yu Jin Lớn, tôi quy gối ngồi phịch xuống. Trải ra trước mắt tôi là sân thể dục vắng hoe. Như bị cái sân choán trọn tâm trí, nhất thời tôi không thể suy nghĩ được gì.

Hình như nghe có tiếng bước chân. Tôi đứng bật dậy, rồi bắt đầu chạy. Tôi không muốn để Yu Jin Lớn nhìn thấy bộ dạng này của mình. Phải sau khi chạy ra khỏi cổng trường và băng qua hai con đường dành cho ô tô tôi mới bước chậm lại. Đây là chỗ sáng sáng mẹ dừng xe cho tôi xuống, cũng là nơi xe buýt trường tiểu học của Yu Seon và Yu Mi đỗ. Tôi đã chạy nhanh đến mức tim như sắp vỡ tung vì thở gấp. Đến đây thì sẽ không có chuyện đụng phải Yu Jin Lớn nữa rồi.

Nhà tôi cách trường học bây giờ khá xa. Trường tiểu học dân lập nơi tôi từng học không có nhiều học sinh lắm. Hơn nữa, do có nhiều đứa đi du học sớm nên số lượng học sinh tốt nghiệp lại càng ít, những học sinh còn lại được chia về các quận hoặc khu mình sống để học lên tiếp cấp hai. Bởi vậy mà tôi đã nhập học cấp hai mà không có bất cứ bạn bè quen biết nào.

Mặc dù bị phân về trường khá xa nhà nhưng vì đây là trường nữ sinh chứ không phải nam nữ học chung nên tôi cũng hài lòng. Hồi tiểu học, ngồi chung một lớp với đám con trai vừa ấu trĩ vừa bần thủ, tôi đã phải vừa học vừa ném trái bao khổ sở.

Tôi tựa lưng vào thân cây ven đường, thở hổn hển. Phải đến khi nhịp thở dần ổn định trở lại, tâm trí tôi cũng mới bắt đầu quay về trạng thái bình thường. Chuyện này còn tệ hơn cả những gì tôi tưởng tượng nữa.

Bấy lâu nay, để hiểu mối quan hệ giữa tôi và mẹ, tôi đã tưởng tượng ra hai tình huống. Bởi nếu không làm vậy, tôi không thể nào dung nạp được con sông vô hình, cái con sông vô hình băng giá nằm chắn ngang giữa hai mẹ con tôi. Ai nhìn vào cũng thấy mẹ tôi là một người tận tụy với gia đình. Và hiển nhiên, mẹ cũng đối với tôi như vậy. Hồi học ở trường tiểu học toàn con cái nhà giàu, trong lớp, tôi luôn là đứa mặc áo quần xịn nhất và đẹp nhất. Mái tóc dài của tôi lúc nào cũng được chải buộc gọn gàng, giày của tôi lúc nào cũng sạch bong. Ngay cả những đứa rất ngăn nắp thỉnh thoảng cũng quên đồ đã được giặt sạch sẽ hồi cuối tuần và phải đi đôi giày trong nhà bẩn thỉu, nhưng tôi thì chưa từng một lần như thế. Hơn bất cứ ai, tôi là đứa trẻ được mẹ hết mực quan tâm.

Ở nhà cũng không khác ở trường là bao. Trong khi Yu Seon và Yu Mi cách nhau một tuổi phải ở chung một phòng thì tôi lại có phòng riêng được trang hoàng đẹp đẽ. Giá sách hay giường của tôi cũng là loại tốt hơn. Tôi còn có hẳn bàn trang điểm có gắn gương trang trí long lanh. Mặc dù hai đứa em đã nhiều lần phản đối, cho rằng mẹ phân biệt đối xử nhưng ngoài tôi ra, không ai thực sự hiểu rằng, sự phân biệt đối xử của mẹ chỉ dừng lại ở mức đó mà thôi. Giống như hoa giả dù có đẹp đến đâu cũng chẳng thể tỏa hương thơm, tôi không cảm nhận được chút yêu thương nào từ mẹ. Bởi vậy tôi đã nghĩ, có khi nào mẹ là mẹ kế của tôi.

Yu Seon và Yu Mi chắc chắn là con mẹ đẻ ra. Vì tôi vẫn còn nhớ như in bụng mẹ đã to lên và rồi mẹ đã đến bệnh viện khi bắt đầu bị co thắt. Nếu thế thì người mẹ đã đẻ ra tôi là ai? Là người như thế nào? Không phải là một phụ nữ xuất thân hèn kém như trong phim truyền hình rẻ tiền đấy chứ? Phải chăng vì dòng máu chảy trong người tôi mà mỗi lần nhìn tôi bà nội lại tỏ vẻ khó chịu? Thậm chí, tôi còn nghĩ hồi đi tham quan mình hút được thuốc lá dễ dàng như vậy biết đâu cũng là do tôi mang dòng máu khác.

Mẹ tôi quả nhiên không phải là cô con dâu lý tưởng của bà nội. Tôi đã nhiều lần nghe bà nội nói xấu nhà ngoại tôi. Bà nội tuy coi trọng danh dự và đạo lý nhưng lại không hề áp dụng những giá trị quan mình vẫn đề cao khi gièm pha chuyện bà ngoại tôi góa bụa một mình nuôi con, cùng các ông cậu chuyên gia gây rối của tôi. Bà nội gọi gia đình bên ngoại tôi là những kẻ hạ đẳng chỉ nhằm nhằm chớp thời cơ mà xâu xé. Tôi không thích bà ngoại lúc nào cũng khúm núm như đã thành bản tính. Tôi cũng không ưa các ông cậu khệnh khạng và ngông cuồng của mình. Tôi ghét cả việc phải gặp họ, dù chỉ đôi lần một năm. Bà nội đành nhận con gái của cái nhà như thế, tức mẹ tôi, về làm con dâu có lẽ cũng chỉ vì bố tôi đã lỡ có tôi.

Mẹ chỉ dành cho tôi sự quan tâm gần gũi tối thiểu có thể dành cho bất cứ ai. Ví dụ như khi tôi học giỏi hay khi tôi đi thi đoạt giải. Mấy cái này tôi có khoe với người qua đường hẳn họ cũng sẽ xoa đầu khen tôi thôi. Mẹ kể đối xử với con ghẻ kiểu đó là lẽ đương nhiên, tôi nghĩ vậy. Nếu những lúc tôi làm được gì đáng khen mà mẹ không bộc lộ chút cảm xúc nào thì chắc sẽ bị bà nội quở là đối

xử với con riêng của chồng không ra gì. Tôi đoán thế cũng vì còn nhớ mang máng rằng bà nội cứ mỗi lần đang định nổi giận với mẹ mà thấy tôi xuất hiện là lại im bặt. Qua những tình cảm phức tạp mẹ thỉnh thoảng thể hiện với tôi, tôi phân tích ánh mắt rồi bời của mẹ theo chiều hướng vì mẹ là mẹ kế của tôi. Cả những lúc tôi cảm giác như mẹ không biết phải đối xử với tôi thế nào, cả ánh nhìn pha lẫn sự thương hại mà bà nội nghiêm khắc chỉ dành riêng cho mỗi mình tôi, tôi cũng cho là do tôi không phải con đẻ của mẹ.

Còn một giả thiết trái ngược nữa, đó là tôi là con riêng mẹ dẫn về. Lý do bắt nguồn từ bàn tay bà ngoại vuốt ve tôi, sự vuốt ve tôi chỉ được trải nghiệm có đúng một lần. Hình như là hồi tôi học mẫu giáo. Bà ngoại đã vừa khóc ròng rọc vừa vuốt ve tôi bằng bàn tay chai sạn thô ráp. Rồi vừa vuốt ve tôi bà ngoại vừa nói như niệm chú.

“Con bé đáng thương, phải làm sao, phải làm sao.”

Nhưng mẹ tôi đã giận dữ gắt lên để chặn lời bà ngoại. Từ sau lần đó, hễ thấy bà ngoại nhìn mình là tôi lại thấy vắng vắng bên tai tiếng bà ngoại “Con bé đáng thương, phải làm sao, phải làm sao.” Phận con riêng phải theo mẹ sống cùng bố dượng thì đáng thương biết nhường nào. Phải tưởng tượng như vậy, tôi mới có thể hiểu được sự áp chế của bà nội và thái độ phục tùng tuyệt đối của mẹ. Vì cảm thấy có lỗi với gia đình nhà chồng và phải để ý ánh mắt người khác nên mẹ không thể tỏ lòng yêu thương với tôi. Có lẽ nào ánh mắt chất chứa những tình cảm phức tạp của mẹ đã chính là cách thể hiện lộ liễu nhất tình yêu mẹ dành cho đứa con gái đáng thương này?

Đưa con riêng theo mẹ về ở như tôi lại được chiều chuộng về mặt vật chất hơn cả Yu Seon và Yu Mi thì cũng bởi bà nội là người coi trọng thể diện hơn bất cứ điều gì. Vì bà phải cho người ta thấy rằng nhà nội tôi là những người hiểu đạo lý, cư mang cả con cái người ngoài.

Sự tồn tại của bố, dù là trong tình huống nào, cũng không có ý nghĩa gì cả. Bởi trong trí nhớ của tôi bố luôn bận rộn hoặc vắng nhà. Những thứ đồ chơi bố mua về cho tôi sau mỗi lần đi công tác là bằng chứng duy nhất chứng tỏ tôi cũng có bố. Sau khi ông nội mất, bố phải gánh vác và quản lý cả công ty nên lại càng thêm bận. Bà nội luôn nói rằng, bố trước khi là trụ cột của một gia đình, còn phải là trụ cột cho toàn bộ nhân viên công ty đã. Yu Seon và Yu Mi cũng chưa một lần dám ý kiến gì về sự bận bịu và vắng mặt thường xuyên của bố.

Dù sao thì, tôi không ngốc đến độ khinh thường hay mỉa mai rằng sự sung túc vật chất tôi được hưởng là nhuộm màu giả dối và giả tạo. Tôi cũng không trẻ con đến nỗi nổi loạn vì bi quan trước tình cảnh của mình.

Gia đình tôi là một bức tranh ghép hình. Trong đó, những mảnh ghép nên tôi luôn được ghép lỏng lẻo, và vì thế chỉ cần bức tranh lớn hơi dao động là chúng sẽ long ra ngay. Muốn giữ được vị trí của mình trong tấm tranh ghép ấy, tôi phải trở thành con ngoan trò giỏi. Vị trí tôi được trao chính là như vậy. Không oán trách kêu ca, luôn lễ phép học giỏi.

Thế nhưng Yu Jin Lớn, chỉ trong khoảnh khắc, đã làm mọi thứ xáo trộn. Tôi cảm giác như tấm tranh ghép hình kia đã đổ ụp.

Những mảnh ghép bung ra đầu tiên hiển nhiên là tôi. Liệu tôi có thể trở về vị trí cũ được không?

“Này cháu, sao không nhận điện thoại mà cứ đứng đấy? Đau ốm ở đâu à?”

Một cô đi ngang qua chạm vào tôi. Tôi định thần lại thì nghe thấy tiếng điện thoại di động cất trong cặp đang đổ chuông. Số gọi đến là số nhà tôi. Tim tôi đập nhanh. Tiếng tim đập như tiếng trống đánh sát bên vành tai tôi. Chuông điện thoại tắt rồi lại kêu. Tôi hít thở sâu rồi nhận điện.

“Dạ?”

Tiếng tôi mắc trong cổ không thoát ra được.

“Hôm nay đã định sẽ đi xem buổi biểu diễn của Hye Yeon rồi mà, con quên à? Mẹ đã bảo tan học phải về ngay, sao giờ con vẫn chưa về hả? Bây giờ mà đi cũng chưa chắc đã kịp đâu.”

Giọng mẹ khô khan.

Chị Hye Yeon là con gái của bác thứ hai. Chị ấy học chuyên ngành piano và sẽ có một buổi biểu diễn vào hôm nay. Đáng lẽ sau khi tan học tôi đã phải về nhà ngay để chọn trang phục thích hợp mặc đi xem biểu diễn. Thế mà tôi lại quên mất. Nhưng bây giờ, thực lòng tôi không muốn đi.

“Mẹ, con không đi không được ạ. Con còn nhiều bài tập ở trung tâm dồn lại lắm, rồi phải chuẩn bị trước cho buổi học gia sư ngày mai nữa... Con cũng cần ôn thi cuối kỳ...”

Có nhiều lý do để tôi không cần đi.

“Mẹ định trưa nay ra ngoài ăn nên không chuẩn bị cơm nước gì.”

“Con sẽ tự lo được ạ.”

Tôi định sang năm sẽ thi vào trường cấp ba chuyên, kỳ thi có mức cạnh tranh không thua kém thi đầu vào đại học. Tôi có đầy đủ lý do để vắng mặt trong một cuộc tụ tập cuối tuần. Mẹ dặn dò tôi bữa trưa rồi cúp máy.

Đến lúc đó tôi mới bắt đầu cất bước. Cứ như chỉ đợi có thế, những chuyện Yu Jin Lớn đã kể, như đã được ghi âm, liền phát lại trong đầu tôi.

Tôi đã chặt đầu và bẻ gãy chân tay búp bê ư? Thế nên mẹ mới là người đầu tiên phát hiện ra chuyện đó? Thế nhưng trong ký ức của tôi hoàn toàn chẳng có gì cả. Lẽ nào tôi có thể không hề hay biết những chuyện đã xảy ra với chính mình? Mà thực ra, cái đứa đang đi về nhà này cũng chẳng phải tôi. Bây giờ tôi đang muốn đi tới một nơi nào đó khác cơ, một nơi không phải nhà, thế nhưng đôi chân chẳng biết đến chỗ nào khác ngoài trường học, trung tâm học thêm và nhà lại đang đưa tôi về nhà.

Nếu những lời Yu Jin Lớn nói là thật, nếu đúng là tôi đã gặp phải chuyện như thế... Đột nhiên tôi thấy cái cơ thể đang chứa đựng tôi thật đáng ghê tởm. Ánh mắt của mẹ và bà nội như những con dao sắc nhọn đã phi tới găm vào ngực tôi. Vì chuyện đó nên mẹ và bà nhìn tôi như vậy ư?

Không đâu, không thế nào. Tôi lắc đầu quày quặt. Nếu thực sự chuyện đó đã xảy ra, lẽ nào tôi lại quên sạch? Làm sao có thể như vậy được? Yu Jin Lớn, con bé đó, chỉ là nó trả thù tôi vì tôi đã biến nó thành trò cười trong giờ học mà thôi. Vậy còn chuyện mẹ tôi và mẹ nó quen nhau? Biết đâu chỉ là cô ấy tình cờ hỏi đường mẹ thôi

thì sao. Phải, chỉ là thế thôi. Không thể nào chuyện đó lại xảy ra với tôi được. Không có bất cứ chuyện gì xảy ra với tôi hết. Tôi tự nhủ với chính mình.

Về nhà, tôi lấy quần áo để thay rồi chui vào phòng tắm riêng ở trong phòng mình. Vì toàn thân nhóp nhép nên tôi muốn nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ.

Tôi cởi quần áo nhìn vào gương. So với hồi tiểu học, cơ thể tôi không khác là bao. Tôi cũng vẫn chưa có kinh. Mấy hôm trước, Yun Joo, bạn cùng bàn với tôi, bằng một vẻ mặt thận trọng đã hỏi tôi có kinh chưa. Tôi vừa trả lời là mình chưa có thì mặt Yun Joo liền dẫn ra. Rồi cậu ấy bảo cái đứa số 1 trong danh sách, đứa thấp nhất lớp đã có kinh rồi mà mình thì vẫn chưa nên thấy xấu hổ. Yun Joo cũng chăm chỉ học hành, lại ít nói nên tôi khá là quý. Tôi đã nói với Yun Joo chuyện mình khinh thường những đứa mất cân đối kiểu suy nghĩ thì trẻ con mà chỉ có ngực với mông là căng như quả bóng.

“Nhưng ai cũng có hết rồi nên tớ vẫn hơi lo. Tớ định nếu đến kỳ nghỉ hè mà vẫn chưa có thì sẽ cùng mẹ đến bệnh viện khám.”

Vốn coi có kinh là một chuyện phiền toái nên tôi không khỏi bất ngờ trước lời Yun Joo nói. bấy lâu nay tôi vẫn luôn sợ rằng tôi sẽ lớn nhanh như những đứa có số thứ tự sau mình, sẽ trở thành thiếu nữ và bị hất hủi khỏi vị trí của mình trong tấm tranh ghép hình. Vô thức, tôi nghĩ rằng việc có kinh và trưởng thành là xấu xa, là thiếu trong sáng.

Tôi thấy mình với đôi mắt to tròn trong gương. Đôi mắt ấy sáng trong và ngây thơ như mắt trẻ con. Tôi muốn mãi mãi được sống với dáng vẻ này. Đang xát xà phòng lên người, chợt tôi nhớ lại lời

của Yu Jin Lớn.

“Lão hiệu trưởng đó. Lão ta đã giở trò xấu xa với đám con gái ở trường mẫu giáo mà.”

Thoáng có một gương mặt vụt qua trong tấm gương đã mờ đi vì hơi nước. Tôi vội vàng lau gương. Nhưng bóng dáng ấy đã biến mất.

“Cậu thực sự không nhớ đấy à? Chính vì cậu mà lão ta đã bị lộ tẩy mà. Chính vì cậu đã về nhà chặt đầu, bẻ chân búp bê nên mọi sự mới vỡ lở mà.”

Khoảnh khắc, tôi cảm giác như có dòi bọ bò khắp người. Tôi thét lên thật to rồi ngồi thụp xuống. Tôi nhìn lại khắp người, chẳng có dòi bọ nào hết. Nhưng cảm giác vừa rồi rất thật, rất sống động. Tôi đứng bật dậy, lấy khăn chà thật lực để rũ bỏ cái cảm giác đó khỏi người.

A, hình như tôi cũng từng có lần lau người thế này. Lại có một cảnh khác vụt qua trong tấm gương mờ hơi nước. Một người phụ nữ đang thô bạo kỳ cọ người một đứa bé. Đứa bé vừa thét lên kêu đau và òa khóc thì người phụ nữ liền tát vào mặt nó một cái. Hình như đó là lần đầu tiên nó bị tát. Kinh ngạc vì bị ăn tát, đứa bé nín bật. Không, là tiếng khóc bị đè nén lại khiến đứa bé ngạt thở. Dù thế, người phụ nữ với khuôn mặt trắng bệch vẫn đang vằn vò người đứa bé như thể muốn lột sạch da nó.

Tôi chĩa những tia nước đang tuôn ra từ vòi hoa sen về phía cái gương. Ở chỗ người phụ nữ và đứa bé kia đã biến mất, có tôi đang đứng nhìn. Mặt tôi trắng bệch y như mặt người phụ nữ đã tát đứa bé.

Tôi đi ra phòng khách. Khung cảnh phòng khách quen thuộc giúp tôi bình tâm lại. Dù một tuần mẹ chỉ thuê cô giúp việc một đôi lần nhưng nhà tôi lúc nào cũng sạch đẹp và được bài trí thoáng đãng như những ngôi nhà được giới thiệu trong tạp chí nội thất. Sau khi bỏ quần áo bẩn vào giỏ đựng đồ giặt, tôi lau khô tóc rồi lấy sữa và ngũ cốc từ trong tủ lạnh ra. Mẹ đã dặn là có cơm canh nhưng tôi định chỉ ăn lót dạ rồi học bài luôn. Những lời tôi đã nói với mẹ không đơn thuần chỉ là lấy cớ để khỏi phải đi xem biểu diễn. Tôi muốn duy trì kết quả thi giữa kỳ, mà nếu muốn thế thì tôi phải biết tận dụng thời gian bọn bạn nghỉ ngơi chơi bời như hôm nay.

Dù đã ăn ngũ cốc nhưng tôi vẫn thấy đói. Trong tủ lạnh có dưa đóng hộp. Tôi lôi dưa đóng hộp ra ăn. Ăn xong lại càng thấy bụng trống rỗng. Tôi phết bơ và mút lên bánh mì, ăn tiếp. Nhưng vẫn không hết đói bụng. Theo lời mẹ dặn, tôi cho canh vào lò vi sóng, hâm nóng lên rồi chan vào ăn với cơm. Cơm như ứ đến tận cổ. Đến tận lúc đó tôi mới có cảm giác no.

Tôi pha một cốc cà phê rồi mang vào trong phòng. Không có thời gian để sa đà vào những suy nghĩ vớ vẩn. Mục tiêu thứ nhất của tôi là đỗ vào trường cấp ba quốc tế, còn mục tiêu thứ hai là trở thành sinh viên của một trường đại học nổi tiếng ở trong nước hoặc nước ngoài. Dù mẹ là mẹ đẻ hay mẹ kế, bố là bố đẻ hay bố dượng thì con đường duy nhất để tôi có thể đường đường chính chính chiếm một vị trí trong gia đình chỉ là học thật giỏi mà thôi.

Những môn cơ bản, tôi phải ngày ngày soạn bài và ôn tập triệt để. Tôi mở vở tự học Ngữ văn ra. Tôi đang đọc đoạn truyện được trích thì thấy đập vào mắt bốn chữ in đậm “xâm”, “hại”, “tình”, “dục”.

Tôi giật mình chớp chớp mắt. Những con chữ đó lại lặn vào trong câu văn, không còn thấy đâu nữa. Tim tôi đập thành thịch. Trò xấu xa Yu Jin Lớn đã nói chẳng phải gì khác chính là xâm hại tình dục. Đó là cụm từ ngày nào cũng xuất hiện trên ti vi, bản tin thời sự, báo đài. Tôi chưa một lần nghĩ mình có liên quan tới cụm từ ấy.

Cái cảm giác tôi cảm nhận được lúc đi tắm lại sống dậy. Không còn mơ hồ như bị dồi bọ bò khắp người mà đã trở nên cụ thể hơn, sống động hơn. Đứa bé hoảng sợ, đứa bé bị mẹ tát khi nãy. Đứa bé đó đang ngập ngừng tiến về phía ai đó. Chỉ nhìn thấy mỗi ngực của kẻ đó. Kẻ đó nhấc đứa bé đặt lên đùi mình, rồi vén váy đứa bé lên. Đôi mắt to tròn của đứa bé càng mở to hơn nữa, bởi nỗi kinh hoàng.

A a! Tôi hét lên. Rồi tôi lắc đầu thật mạnh. Ước gì tất cả những ảo ảnh đều theo tiếng hét của tôi mà bay biến sạch. Vì lời Yu Jin Lớn nói, những chuyện tôi đã đọc được nghe được ở chỗ nọ chỗ kia và đọng lại trong trí nhớ tôi thời gian qua hiện lên như thể chính tôi đã thực sự trải qua những chuyện ấy. Chỉ là như vậy thôi.

Sau tiếng hét, đến lượt cơn buồn nôn trào lên. Chắc tại tôi đã ăn quá nhiều. Tôi đang mở cửa phòng tắm liền đứng khựng lại. Đường như nếu tôi lại bước vào phòng tắm này, những ảo ảnh khi nãy sẽ lại lao đến tấn công tôi. Tôi chạy vào buồng vệ sinh ở phòng khách.

Tôi chỉ nôn khan chứ chẳng ọe ra được cái gì. Khó chịu đến phát điên. Tôi thử cho ngón tay vào móc họng nhưng chỉ có nước mắt chảy ra. Đang vỗ vỗ ngực thì tôi nhìn thấy bao thuốc lá và cái bật lửa của bố đặt trên nóc tủ buồng vệ sinh. Tôi nhớ lại chuyện xảy ra hồi đi tham quan. Điều thuốc lá đã khiến tôi bất tỉnh.

Sau chuyến tham quan, những đứa đã bắt nạt tôi không còn đụng tới tôi nữa cũng nhờ khi ấy tôi đã ngất xỉu, dù chỉ trong chốc lát. Bọn chúng đã bị cô giáo gọi lên viết bản kiểm điểm, nhưng không một đứa nào khai ra sự thật là tôi đã uống rượu và hút thuốc. Cô giáo hỏi có phải tôi bị chúng bắt nạt hay không, nhưng tôi đã trả lời là không hề có chuyện đó. Có vẻ như cô tin tôi không chút nghi ngờ gì. Và như thế, những chuyện xảy ra trong chuyến tham quan cũng như quan hệ giữa tôi và bọn chúng đã kết thúc.

Tay tôi vươn đến chỗ bao thuốc. Cánh tay run lẩy bẩy. Biết đâu cũng như lần trước, lần này khói thuốc sẽ lại giúp tôi thoát khỏi tình cảnh này? Tôi lấy ra một điếu thuốc. Sau vài lần thất bại, cuối cùng tôi cũng châm được lửa. Tôi rít một hơi. Đầu óc biêng biêng, tôi ho sặc sụa. Tôi rít thêm một hơi nữa, khói thuốc lấp kín tâm trí. Tôi lao đảo đứng dựa vào tường buồng vệ sinh.

Đã từng có chuyện gì xảy ra với tôi vậy?

TÔI MUỐN BỎ NHÀ RA ĐI

Thực sự tôi không thể sống thêm ngày nào ở cái nhà này nữa. Trong cái nhà này chẳng có một ai vừa ý tôi hết. Từ bà mẹ coi con cái như vật sở hữu chuyện xiu xiu gì cũng can thiệp vào, đến thằng oắt Hyung Jin, với bố mẹ nó là đứa út đáng yêu dễ thương tới mức nào tôi chẳng biết nhưng với tôi chỉ là một thằng nhãi lười biếng phiền toái, và tới cả bố, người tôi vẫn hằng tin rằng thấu hiểu tôi nhất, tôi thật không ngờ bố lại như thế.

Đó là sáng hôm Chủ nhật. Mẹ vừa ăn cơm vừa rửa cả nhà lát ra công viên Rừng thông đi dạo. Chắc vì quanh đây chẳng có chỗ nào đặc biệt đáng ghé chơi nên cứ đến cuối tuần là cái công viên Rừng thông gần nhà tôi lại đông như kiến.

“Con không thích!”

“Không được!”

Tôi và Hyung Jin đồng thanh. Hyung Jin bảo đã hẹn bạn đi trượt patanh. Tôi thì không hẹn hò với ai cả nhưng cũng chẳng muốn đi công viên với bố mẹ tí nào. So với đi chơi với bố mẹ thì ở nhà lướt net hay chat chit với So Ra sướng gấp tỷ lần. Bố làm vẻ mặt thế nào cũng được. Tôi cứ tưởng đó là bởi bố hiểu cho tôi. Nhưng bây giờ nghĩ lại, đó chỉ là thuật đối nhân xử thế của bố để không phải nghe lời oán thán từ bất cứ ai trong gia đình mà thôi.

“Bây giờ đã thế này thì mai sau khéo chúng nó chẳng thèm đếm

xỉa gì tới ông bà già này mất. Phải chuẩn bị tinh thần trước thôi. Phải không mình?”

Mẹ tỏ vẻ chạnh lòng hòng lôi kéo sự đồng tình từ bố. Mẹ nói cứ như thể mình là người bị hại kinh khủng lắm, nhưng chỉ li ra mà nói, đều là mẹ tự làm tự chịu cả. Hồi tôi còn bé, cái hồi tôi khao khát sự quan tâm và tình yêu thương của bố mẹ biết nhường nào thì mẹ chỉ sốt sắng cưng nựng Hyung Jin không rời, thế rồi bây giờ mẹ lại coi tôi như đứa bất hiếu. Thật quá bất công với tôi. Chứ còn Hyung Jin, cái đứa đã được dính chặt lấy lưng mẹ, được mẹ cõng đi khắp nơi trong suốt cái hồi tôi bị gửi ở nhà bác thì có nghe mẹ nói thế cũng còn nhẹ lắm.

Bố hơi hột đồng tình với mẹ để khỏi bị căn nhắc rồi bỏ ra phòng khách bật ti vi. Chẳng mấy chốc bố sẽ dán mắt vào ti vi xem tường thuật trực tiếp trận bóng chày giải chuyên nghiệp cho coi. Tôi giả vờ phụ mẹ dọn bàn rồi mau chóng lỉnh về phòng. Tôi không hề muốn trở thành đối tượng ca thán của mẹ.

“Con gái nhà người ta lớn thì thành bạn với mẹ, còn con nhà này thì...”

Tôi sập mạnh cửa phòng để khỏi phải nghe những lời mẹ cảm ràm đằng sau. Người lớn quả thật kỳ vọng quá nhiều ở con cái. Họ là những người đã trải qua thời thơ ấu, thời thiếu niên trước cơ mà, chính họ phải làm bạn với con cái trước mới phải chứ. Ai lại đi bảo đứa con còn chưa làm người lớn bao giờ trở thành bạn của mình, vô lý không để đâu cho hết.

Trên màn hình máy tính còn lưu lại dấu vết cho hay So Ra đã mấy lần gọi tôi. Tin nhắn gần đây nhất So Ra hẹn tôi khi khác chat

tiếp vì nó phải chơi game. Lâu lâu rồi tôi mới lại mò vào fancafe của Dong Hyuk oppa. Tôi lại đọc những bài đăng ở diễn đàn chung mà bấy lâu nay chưa đọc rồi chat với các thành viên trong fancafe. Sau đó, tôi đang định chơi game thì có tin nhắn của Hee Kyung. Đây là lần đầu tiên Hee Kyung chat với tôi kể từ hồi tôi và Geon Woo bắt đầu chat chit qua lại. Lâu nay dù Hee Kyung có gửi tin nhắn chat tôi cũng không trả lời vì sợ lộ chuyện mình cho Geon Woo số di động của So Ra. Geon Woo cũng đã giúp tôi giữ bí mật, không nói số liên lạc của tôi cho Hee Kyung biết. Tôi đọc tin nhắn của Hee Kyung với tâm trạng bứt rứt không yên.

- Tin tốt dều! Tin tốt dều đây! Geon Woo có bạn gái rồi đây! Một con bé học cực giỏi. Khốn thật, ai nhỉ! Là ai được nhỉ!

Tim tôi đập thình thịch. Có mơ Hee Kyung cũng không nghĩ con bé đó là tôi đâu. Tôi hỏi nó nghe chuyện ấy từ đâu ra.

- Hot girl lớp tớ tỏ tình với Geon Woo mà cậu ta nói là đã có bạn gái rồi. Hỏi thì cậu ta bảo con bé đó đứng nhất toàn trường á. Geon Woo dở hơi nhỉ? Sao lại có thằng thích gái học giỏi hơn gái xinh cơ chứ? Con bé hot girl lớp tớ còn có biệt danh là “tiểu Jeon Soo Hyun”^[2] cơ đấy.

Được hot girl tỏ tình mà Geon Woo lại từ chối, chỉ vì tôi ư? Vì một đứa học chẳng giỏi mặt mũi cũng chẳng xinh đẹp gì như tôi ư? Có bỏ công tìm kiếm cũng chỉ thấy ở tôi một điểm khá khảm duy nhất, đó là chiều cao. Bọn bạn thường khích tôi sau này lớn hãy đi thi siêu mẫu. Chúng nó còn bảo bây giờ người ta thích khuôn mặt

cá tính chứ không còn thích kiểu xinh xắn búp bê như xưa nữa đâu. Một đứa chẳng có mơ ước cao xa gì như tôi đây nghe vậy thấy buồn tai lắm. Nhưng đó là chuyện tương lai xa lắc xa lơ, còn bây giờ, không thể không công nhận rằng tôi chỉ là một đứa con gái cao kều hoàn toàn không chút hấp dẫn.

Hay tôi nói lời chia tay Geon Woo trước nhỉ? Ý tôi là đi tắt đón đầu trước khi mọi chuyện bại lộ và rơi vào cảnh dở khóc dở cười ấy. Nhưng tôi không muốn thế. Chia tay với Geon Woo rồi, tôi sẽ lại chỉ là một fan bình thường chìm ngấm giữa vô vàn những fan khác của thần tượng mà thôi.

Lòng tôi trĩu nặng khôn cùng. A, giá mà có điện thoại di động thì tốt biết mấy. Mẹ đã gõ đá như vậy, hay là quay sang dụ bố nhỉ? Cũng sắp sinh nhật tôi rồi, phải thử vò vĩnh bố mới được. Để bố có quỹ đen chưa biết chừng.

Đúng lúc đó, bố gõ cửa phòng tôi. Nghe tôi đáp xong, bố thò cổ vào.

“Yu Jin à, con ra ngoài cùng bố chút được không?”

Hắn là bố bị mẹ sai đi chợ mà đi một mình thì xấu hổ nên mới rủ tôi đi cùng đây mà. Không ngờ cơ hội vò vĩnh bố mua di động lại đến sớm thế này, thật may quá.

“Đi đâu hả bố?”

Tôi cố kiềm chế sự sung sướng, hỏi lại bố. Nếu tỏ ra vui sướng quá sẽ bị bố nhìn rõ tâm địa mất.

“Ừm, điện thoại di động của bố bị hỏng nên bố định đi đổi. Bố không biết dạo này loại nào tốt nên muốn nhờ con đi cùng xem hộ ấy mà.”

Trong tích tắc, tim tôi bắt đầu đập thành thịch. Bố tôi vốn là người không dễ thay đồ dùng của mình, dù là bộ com lê hay một đôi giày da. Vì đồ dùng lâu thường khiến bố thoải mái. Một ông bố như thế không có lý nào lại chẳng thêm sửa cái điện thoại bị hỏng mà mua luôn cái mới cả. Chính là bố định đi mua di động cho tôi rồi. Có lẽ vì không thể đường đường chính chính mua cho tôi trước mặt người keo kiệt như mẹ, nên bố định mua giấu mẹ đây mà. Thế nên, nói lại cho chính xác thì là bố bảo tôi đi chọn mua cái điện thoại mà tôi muốn xài. Trong tình thế này, nếu hỏi chi li quá sẽ khiến bố khó xử.

Tôi khó khăn lắm mới kiềm chế được không cười toe toét.

“Bố đợi con đi rửa mặt tí.”

Tôi vội vàng vào buồng vệ sinh rửa mặt. Mẹ đang ngủ trưa hay sao mà chẳng thấy động tĩnh gì.

Tôi chợt nghĩ, không lẽ vì cảm thấy tội lỗi chuyện lần trước nên mẹ đã gợi ý bố đi mua điện thoại di động cho tôi. Cái người có tiền lương bao nhiêu đều bị sung cả vào tài khoản rồi phải xin tiền tiêu vặt từ mẹ như bố không lý nào lại có nhiều tiền như thế. Với số tiền lớn cỡ đó, phải được mẹ đồng ý bố mới có thể tiêu cơ. Chắc vì thế nên mẹ mới rủ đi công viên đây. Nghĩ vậy tôi thoáng thấy có lỗi vì vừa nãy đã thẳng thừng từ chối mẹ.

Tuần trước, mẹ có mua về một cái áo bảo tôi mặc thử. Nhưng cả màu sắc lẫn kiểu dáng của cái áo tôi đều không ưng nên chẳng buồn nhìn nó đến nửa con mắt. Sau mới biết mẹ mua cái áo đó ở cửa hàng đang thanh lý kho.

“Thế đi cùng mẹ ra đổi lấy cái may ưng đi vậy.”

Mẹ nói, về cố kiềm chế sự khó chịu vì gu thẩm mỹ của mình đã bị

tôi coi thường hoàn toàn.

“Mẹ cứ ra trả lại rồi lấy tiền về đi. Để con tự đi mua.”

Tôi nói thế vì rõ ràng ràng là đi đổi cùng mẹ thì thế nào tôi cũng chẳng được mua đúng ý mình.

“Mày lại định đi mua cái áo không ra áo về chứ gì?”

Lần này đến lượt mẹ chà đạp lên gu thẩm mỹ của tôi.

“Ít nhất con cũng không mua cái nào quê kệch như mẹ đâu, mẹ đừng có lo.”

“Cái con bé này, mẹ không nhìn nổi mày nữa rồi. Mày tưởng mày dậy thì là ai cũng phải nhìn mày đấy à?”

Mẹ quát to. Tôi bức điên người, mẹ hờ ra là dậy thì thế nọ dậy thì thế kia rồi lúc nào cũng suy diễn theo ý mình.

“Tự dưng mẹ lôi chuyện dậy thì vào đây làm gì? Con thật không thể nói chuyện với mẹ nữa.”

Tôi vào phòng, đóng cửa cái rầm. Mẹ vừa thở hổn hển vừa đuổi theo tôi.

“Mày ra đây nói chuyện với mẹ. Rốt cuộc là mày bắt măn cái gì hả? Điềm chác thì chẳng bằng ai mà còn làm mình làm mẩy, bắt cả nhà phải chiều theo ý mày...”

Tôi thở hắt ra cất lời mẹ. Phải lắm, tôi cũng đang tự hỏi sao mãi chưa thấy mẹ nhắc đến chuyện điềm số thành tích ra đây. Hẳn là mẹ đang tiếc số tiền đã đầu tư vào tôi lắm. Nếu tiếc thế sao mẹ còn để ra tôi làm gì. Sao mẹ không để ra năm đứa như Hyung Jin mà nuôi đi.

Trong lòng tôi sôi sùng sục những lời muốn xả ra với mẹ. Tôi

ngồi vào bàn học, vặn to âm lượng của máy phát nhạc. Tôi làm thế hòng xóa đi những lời mình định thốt ra miệng. Ngay lập tức, tôi thấy trước mắt đầy sao. Là mẹ đã giở đầu tôi xuống bàn. Tôi ngẩng đầu lên thì thấy mẹ đang đứng lầy lơi hơi, hai tay chống nạnh. Tôi hằm hằm nhìn mẹ.

“Mẹ đang nói mà mày giở thái độ gì vậy hả? Học đâu ra cái thói lếu láo như thế!”

Người lớn là thế đấy. Hễ không biết nói gì là lại lấy cái danh người lớn ra thị uy. Vào những lúc thế này, phản kháng bằng cách cố nói phải trái với họ thì quả là ấu trĩ. Tôi lấy lại hơi. Rồi, tôi khoanh tay, lựa giọng cung kính nhất có thể.

“Mẹ kính mến, con thưa với mẹ một chuyện được không ạ?”

Tôi còn cười vẻ rất lễ độ nữa chứ. Mẹ sừng sốt, mặt như muốn nói “Lại cái trò gì đây?”

“Gì, cái gì? Nói đi xem nào.”

Tôi nói, khẩu khí vừa hết sức lịch sự lại vừa dứt khoát.

“Con vốn từ trước đã biết mẹ không hiểu gì cả, nhưng không ngờ lại đến mức này. Về sau, mong mẹ đừng bước chân vào phòng con nữa.”

Nổi chân Hyung Jin, đối tượng đã bị cấm vào phòng tôi sau khi bị bắt quả tang nhìn trộm tôi thay áo lót, mẹ đã trở thành đối tượng cấm cửa thứ hai.

Hắn là mẹ định mua điện thoại di động cho tôi để xin lỗi việc lần đó rồi. Cũng phải, xét cho cùng thì nguyên nhân khiến tâm trạng tôi nhạy cảm khó ở như vậy cũng chính là cái điện thoại mà. Nếu mẹ

mua điện thoại di động cho tôi thì vụ cái vớ vẩn vĩnh đó tôi có thể rộng lòng tha thứ sạch. Thực ra, ngẫm lại mẹ cũng không thường xuyên đánh chúng tôi lắm. Hôm đó hẳn chỉ vì mẹ tức nước vỡ bờ thôi. Mà tôi thì cũng có phần ương ngạnh quá. Lòng tôi bỗng trở nên bao la hơn cả bầu trời.

Con đường lấp lánh đến lóa mắt bởi sắc xanh mơn mớn của lá non. Trong mắt tôi bây giờ lá còn rực rỡ hơn cả hoa nữa. Cuối cùng tôi cũng có thể nhắn tin với Geon Woo bằng chính điện thoại của mình rồi. Và tôi cũng sẽ giải quyết được phần nào cảm giác tội lỗi vì đã nói dối Geon Woo. Việc Geon Woo tưởng tôi đứng nhất trường, nhìn theo một góc độ khác, có lẽ không phải lỗi của tôi. Chỉ là tôi đã không thể phủ nhận mà thôi. Vả lại, nếu có điện thoại di động tôi cũng sẽ cố chăm chỉ học hành để tiến gần hơn, dù chỉ là chút ít, tới cái vị trí thứ nhất toàn trường đó.

“Con học vất vả lắm phải không? Dù sao thì lần này con cũng tăng hạng rồi, bố vui lắm. Bố mong sau này Yu Jin nhà mình không phải vì chuyện điểm số mà không thể làm được việc mình thích.”

Bố nói. Chắc chắn là tôi nghĩ đúng rồi. Ý bố chính là “bố sẽ mua điện thoại cho nên con cố gắng học hành đi” còn gì.

“Con biết rồi ạ. Con cũng định cố gắng nâng thành tích cuối kỳ lên mà. Bố này, ở ngã tư có một đại lý di động mới mở đấy.”

Mấy hôm trước, một hình nhân gió với mấy cô người mẫu quảng cáo mặc váy ngắn đã nhảy múa tung bừng chào mừng khai trương cái đại lý đó. Như hình nhân được máy thổi gió giật phàn phật, tim tôi cũng nảy tung tưng.

“Thế à? Tiện quá. Đại lý mới mở thì dịch vụ chắc sẽ tốt hơn đây.”

Mặt bố cũng vui vẻ làm sao. Hẳn bố phần khởi vì sắp được mua cho con gái rệu cái điện thoại nó hằng khao khát bấy lâu. Mua loại nào bây giờ nhỉ? Được dịp thế này tôi muốn mua luôn loại mới nhất. Nhưng nhớ bố bảo còn là học sinh mua loại bình thường thôi thì sao? Trước tiên cứ đến đó đã rồi nghĩ sau.

Tuy không còn hình nhân gió và các cô người mẫu quảng cáo nhưng so với các cửa hàng khác cùng tòa nhà, đại lý mới mở cửa đúng là sáng sủa tươi mát hơn hẳn. Trên tủ kính bày hàng dãy những chiếc điện thoại di động bóng bẩy.

“Bố, cái kia đẹp kìa.”

Chiếc điện thoại màu đỏ pha xám bạc lọt vào mắt tôi. Là loại đời mới nhất gần đây đang được quảng cáo rầm rộ.

“Không phải trẻ con quá à?”

Bố nghiêng nghiêng đầu. Bố, con biết dạo này con suốt ngày kêu gào bố mẹ đừng coi con là con nít nữa, nhưng bố cũng đừng nghĩ con người lớn quá như vậy. Con mới chỉ học lớp Tám thôi, vẫn còn đang ở lứa tuổi rất hợp với cái điện thoại đó.

Tôi theo bố đi vào bên trong. Nhân viên cửa hàng đứng phắt dậy chào thật to.

“Quý khách, chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ?”

Một chị có mi mắt (trăm phần trăm là giả) dày và dài, người tỏa hương mỹ phẩm thơm ngát tiến lại gần bố con tôi.

“Cho chú xem mấy cái di động cái nhĩ.”

Một giọng nói như đã được gọt giũa mềm mại tuôn ra từ miệng bố. Tôi phải nhắm mắt cho qua giúp bố thôi. Nếu Hyung Jin có đến

đây thì chắc chắn nó cũng sẽ muốn tỏ vẻ trước chị nhân viên xinh đẹp này.

“Điện thoại để ai dùng ạ, thưa quý khách?”

Tim tôi lại loạn nhịp. Bố sẽ tiết lộ chủ nhân của chiếc di động mới ở đây chẳng? Hay tiếp tục giấu giếm để tăng phần bất ngờ?

“Tôi dùng.”

Bố vừa nói vừa tránh ánh mắt tôi. Ôi, người bố không biết nói dối của tôi lúc này đang ngượng ngùng khó xử đến mức nào cơ chứ. Tôi lén quay đầu đi.

“VẬY Ạ, THƯA QUÝ KHÁCH? MỜI QUÝ KHÁCH SANG BÊN NÀY.”

Chị nhân viên lông mi dài dẫn chúng tôi tới tủ kính bày hàng. Xét theo quy mô cửa hàng không mấy hoành tráng này, tuy chị ta hơi niềm nở quá mức nhưng âu đó cũng là để hoàn thành nhiệm vụ chào mời bố chọn mẫu điện thoại mới nhất. Đàn ông vốn khó qua ải mỹ nhân mà.

“Cái này thế nào ạ? Đây là mẫu mới nhất có gắn camera quay phim đấy ạ.”

Lại có một mỹ nhân khác đã đợi sẵn ở phía bên kia tủ bày hàng.

“Cũng... cũng không cần đến camera...”

Bố áp úng.

“Sao chứ bố. Đã mua thì mua luôn loại có camera đi.”

Tôi rất ưng cái điện thoại đó. Nếu bố mua nó tôi sẽ trở thành đứa có điện thoại xịn nhất lớp.

“Vâng. Dạo này các cô chú lớn tuổi cũng hay mua máy có camera lắm ạ. Sản phẩm này lại đang trong thời gian được quảng

bá của cửa hàng nên...”

Chị nhân viên bên này tủ bày hàng giải thích một tràng.

“Con thì sao, con thấy thế nào? Con cũng thấy cái này được hả?”

Bố hỏi tôi.

“Vâng. Con ưng cái này lắm.”

Vì phải cố giấu nụ cười chỉ chực toe toét trên môi nên tôi khá là vất vả. Nhưng tôi phải giữ chút thể diện cho người bố đang chuẩn bị một màn bất ngờ cho mình chứ.

“Thế à? Thế thì phải nghe lời công chúa xinh đẹp nhà mình thôi nhỉ.”

Bố nói, ý dặn dò tôi rằng bố mua cái điện thoại này không phải vì chị nhân viên xinh đẹp kia đâu, rồi mở ví rút thẻ ra.

“À, còn phải chuyển các số liên lạc từ máy cũ sang máy mới nữa chứ ạ. Quý khách vui lòng đưa máy chúng tôi sẽ hỗ trợ ạ.”

A, bị phục kích ngoài ý muốn rồi. Bố không thể giấu được nữa rồi. Tôi đã cứ tưởng bố sẽ thú nhận rằng cái điện thoại đó không phải mua cho mình. Tôi đã cứ ngỡ bố đành bất đắc dĩ tuyên bố nó là của tôi. Nếu thế thì, niềm vui này tôi tự tin rằng đến tận sinh nhật mình cũng không thể nào quên. Nhưng bố lại lòi cái điện thoại cũ ở trong túi ra. Rồi bố nói với tôi.

“Yu Jin à, con đòi mua điện thoại di động mà nhỉ. Bố sửa cái này cho con dùng nhé?”

Cái điện thoại không những màn hình đen trắng mà còn rụng cả ăng ten.

Tôi không nhớ mình đã ra khỏi cái đại lý di động đó như thế nào.

Ừ thì, cứ cho là tôi sai vì đã không hỏi cho ra nhẽ ngay từ đầu rồi lại còn giàu trí tưởng bở đi. Chính bố cũng chưa từng nói là sẽ mua điện thoại cho tôi. Nhưng, có sao bố lại có thể nảy ra cái ý nghĩ đưa tôi đi cùng cơ chứ. Bố đã biết tôi tha thiết muốn có điện thoại di động đến thế nào thì cũng phải biết rằng, chẳng có ý mua điện thoại cho tôi mà còn đưa tôi đến cửa hàng điện thoại sẽ khiến tôi tổn thương đến nhường nào chứ. Thế là bố đã trở thành đối tượng thứ ba bị cấm vào phòng tôi. Cả nhà cả cửa có bốn người thì đến ba người đã bị cấm. Đến mức này thì chẳng phải tôi nên bỏ nhà đi quách cho rồi ư? Tôi, thực lòng, cũng muốn bỏ cái nhà này mà đi lắm.

#

“Bố mua điện thoại chưa? Bố đâu? Sao con lại về một mình?”

Mẹ mở cửa cho tôi rồi vừa nhìn ngó sau lưng tôi vừa hỏi, nhưng tôi chẳng muốn mở miệng nói gì hết. Tôi càng thấy ghét mẹ hơn. Mẹ biết tôi khao khát muốn có điện thoại di động như thế mà còn sắp đặt để tôi đi cùng bố. Tôi không có điện thoại là tại mẹ, người nắm quyền kinh tế của gia đình trong tay. bấy lâu nay hẳn mẹ đã cùng bố ngầm bày bao mưu kế cản trở tôi đến với cái điện thoại. Rồi vừa lừa làm vậy vừa liệt kê ra đủ những thói hư tật xấu bắt nguồn từ điện thoại di động mà mẹ phát hiện ra. Mẹ đang trả thù tôi vụ mấy hôm trước đây mà, thật là nhỏ nhen.

Tôi cởi giày, quăng quật âm ỉ rồi đi về phòng, dùng dùng mở cửa. Ngồi trước máy tính của tôi là đối tượng cấm cửa số một, Hyung Jin. Cách đây không lâu nó đã được ông anh họ nhà bác cả tôi thừa cho cái máy tính cũ, ấy thế mà hờ ra là nó lại nhắm nhe máy của

tôi. Là bởi máy nó không được nối mạng còn máy tôi thì có.

“Sao mày lại ở trong này hả? Biến ra!”

“Bạn trai chị tên là Geon Woo hả?”

Hyung Jin không những không đi ra mà còn vừa tủm tỉm cười vừa hỏi.

“Cái gì? Mày? Mày đã làm gì hả?”

Tâm trạng tôi như thuốc nổ chỉ chờ phát nổ trong tích tắc.

“Em có làm gì đâu. Em đang chơi game thì anh í bắt chuyện nên em chỉ trả lời thôi mà.”

“Mày có bảo đó là mày không? Mày có bảo mày là em trai tao không hả?”

“Không. Anh í cứ tưởng em là chị, em sợ bảo không phải anh í lại ngại nên cứ để yên. Hihi, anh í nói muốn xem chị đã thay đổi thế nào. Thế là em bảo sẽ chụp ảnh webcam rồi gửi lên cho anh í.”

Thằng khốn! Cuối cùng thuốc nổ đã phát nổ. Tôi lấy quyền từ điển trên bàn học giáng xuống đầu Hyung Jin. Nó vừa hai tay ôm đầu vừa khóc toáng lên. Đối tượng cầm cửa sổ hai theo tiếng khóc chạy vào, xem xét đầu Hyung Jin rồi hét lên với tôi.

“Trời đất ơi, nhìn máu đây này. Làm thế nào hả? Làm sao đây hả?”

Tôi liếc nhìn xuống, hình như nó chảy máu thật. Tim hơi chùng xuống nhưng tôi vẫn chưa hạ hỏa.

“Có chuyện gì vậy? Làm sao thế?”

Bố, đối tượng cầm cửa thứ ba, bước vào phòng tôi.

“Mình, mau đem hộp thuốc vào đây.”

Đối tượng cầm cửa sổ một hét văng lên, làm mình làm mẩy như thể đã toác cả đầu không bằng. Đối tượng cầm cửa sổ ba cầm hộp thuốc chạy vào rồi ngó nghiêng xem đầu thằng bé.

“Không sao. Khử trùng rồi bôi thuốc là khỏi thôi. Nhưng sao lại thành ra thế này hả?”

Tôi lén thở phào không để ai biết. Trong lúc được khử trùng và bôi thuốc, đối tượng cầm cửa sổ một chốc chốc lại la hét om sòm. Cái kiểu giả vờ đau đớn quá mức để tôi bị ăn mắng của nó thật đáng ghét. Đột nhiên đối tượng cầm cửa sổ hai chạy đến đánh bốp vào lưng tôi.

“Rốt cuộc sao mày lại thế hả? Sao càng ngày mày càng cục súc thế chứ! Mày định thành đầu gấu lưu manh đấy hả?”

Đối tượng cầm cửa sổ hai quả là không hiểu thái nhân tình gì hết. Tôi đã làm gì cơ chứ? Cỡ này mà đã được coi là đầu gấu thì cả cái thế giới này khắp đất trời đều là đầu gấu cả rồi. Tôi vừa khoanh tay vừa nói với đối tượng cầm cửa sổ hai.

“Hyung Jin sai trước mà. Hờ một tí là vào phòng người khác lục ngăn kéo, đọc trộm tin nhắn, là nó giở trò trước đấy chứ.”

“Dù có thế thì mày cũng phải đánh vỡ đầu em trai mày ra như thế này hả? Suýt chút nữa thì mẹ rụng tim rồi đây này.”

Đối tượng cầm cửa sổ hai vừa lườm tôi vừa ôm đối tượng cầm cửa sổ một vào lòng. Bằng vẻ mặt ngọt ngào ấm áp, đối tượng cầm cửa sổ một dụi mặt vào ngực đối tượng cầm cửa sổ hai. Phải rồi, tôi làm con trai mẹ chảy máu đầu như thế hẳn mẹ phải đau lòng lắm. Trong suốt mười lăm năm qua, mẹ chỉ yêu thương tôi đúng một lần, và cũng chỉ trong chốc lát, khi chuyện đó xảy ra. Phải có chuyện đó

xảy ra với tôi thì mẹ mới thêm quan tâm đến tôi. Lẽ nào tôi phải bị tai nạn giao thông hay mắc bệnh nan y thì mẹ mới tỏ ra yêu thương tôi ư?

Nỗi tủi thân như sóng trào lên trong lồng ngực tôi. Tôi ngồi thụp xuống sàn, òa khóc.

“Ơ kìa, đã ăn cướp còn la làng, đánh em rồi còn ăn vạ hả?”

Mẹ nói, mặt tỏ vẻ không thể đỡ được màn khóc lóc của tôi.

“Yu Jin à, dù em có sai thì con cũng đâu thể dùng bạo lực như thế được. Bố mẹ đã bao giờ đánh con chưa?”

Câu nói của bố chẳng vỗ về được chút nào nỗi tủi thân trong lòng tôi.

“Bố mẹ tưởng chỉ có đánh đập mới là dùng bạo lực ư? Bố mẹ tưởng mình không khiến con tổn thương đấy à?”

“Gì cơ? Bố mẹ khiến mày tổn thương như thế nào? Mày nói thử xem?”

Mẹ gỡ Hyung Jin ra, tiến đến ngồi xuống cạnh tôi. Tổn thương thì nhiều lắm mà nhất thời định nói tôi lại không nhớ ra nổi. Nhưng chuyện hôm nay thì vẫn còn lưu lại sống động trong tôi.

“Tổn thương hôm nay bố gây ra cho con còn đau hơn cả bị đánh một trăm roi đấy.”

“Hả? Bố đã làm gì con chứ hả, con nhóc này.”

Bị kết tội, bố không khỏi trưng ra vẻ mặt oan uổng.

“Con cứ tưởng là bố dẫn con đi mua điện thoại cho con. Thế mà gì chứ?”

Tôi lại òa khóc.

“Con bé này, bố đã bảo là bố mua cho bố mà.”

“Nhưng mà con, con tưởng vì sắp đến sinh nhật con nên bố định bất ngờ tặng quà con cơ đấy. Gì chứ? Bố lại mua lấy mẫu mới nhất để mình dùng còn cái cũ thì thải cho con? Ở lớp chỉ mình con là chưa có di động thôi. Thế nên con mới phải cho Geon Woo số điện thoại của So Ra đó. Như thế mà không phải là tổn thương à!”

Tuy có hơi quá lời rằng ở lớp chỉ mình mình chưa có điện thoại di động nhưng nói ra miệng rồi, như thế đó là sự thật hiển nhiên, tôi cũng thấy mình đáng thương làm sao. Bị đối xử như thế mà tôi cũng không thể bỏ cái nhà này mà đi, hiện thực sao mà quá đối bi thảm.

Tôi muốn đập vỡ đầu mình ra... phải làm sao đây

Hình ảnh đứa bé tràn ngập nỗi kinh hoàng cứ trở đi trở lại trong tôi. Thứ duy nhất xóa nhòa được ảo ảnh ấy chỉ có duy nhất khói thuốc lá độc hại.

Sống trên đời này...

Sống mãi trên đời này rồi ngày vui cũng tới. Chắc vì thế mà người ta bảo thế gian này vẫn còn đáng sống chẳng. Đúng là chỉ cần thành tâm thì sẽ cầu được ước thấy, cuối cùng tôi đã có điện thoại di động rồi. Mẹ đã mua cho tôi mẫu điện thoại mới nhất. Mẹ nói sẽ lấy tiền tiêu vặt của tôi để bù vào khoản thâm hụt tài chính do vụ chi tiêu ngoài dự kiến này mang lại. Dĩ nhiên là tôi đủ sức hân hoan đón nhận hình phạt ấy. Mẹ cũng lệnh cho tôi cố gắng học để mẹ được nếm trải niềm vui khi thành tích học tập của con gái tiến bộ. Dĩ nhiên là tôi còn mong vậy hơn cả mẹ.

Lòng tôi đã rộng mở hết cỡ. Cái câu “thăng hạng thì mới được mua điện thoại di động” của mẹ đã đóng chặt cũi lòng tôi, nhưng cách mẹ yêu cầu tôi học hành chăm chỉ sau khi mua điện thoại cho tôi, xét về nhiều mặt, thật là khác. Dù phải sau bao khó khăn và khổ nạn mới có được cái điện thoại di động mà con nhà người ta được mua cho vô điều kiện, nhưng tôi không hề uất ức. Chắc vì không dễ mà đạt được nó nên tôi lại càng vui hơn.

Tôi báo với Geon Woo là mình vừa được đổi sang mẫu điện thoại mới nhất, tiện thể đổi luôn mạng di động, rồi cho cậu ấy số mới của mình. Lại chính So Ra, người bao lâu nay cần mẫn làm cầu nối cho tôi và Geon Woo, đã thông báo số điện thoại mới của tôi cho cậu ấy. Tôi thật may mắn vì có một đứa bạn thân như So Ra. Tuy ở bên mới xuất hiện một Yu Jin Bé chỉ toàn đem đến phiền não nhưng tôi cũng vẫn còn có So Ra, con bạn thân không thể thiếu và

luôn giúp đỡ tôi khi cần. Hẳn vì thế mà người ta bảo thế giới này công bằng. Lời người lớn nói quả cảm có sai. Cả câu trên đời này không gì miễn phí cũng thật đúng.

Mẹ muốn tìm hiểu cận kề hơn về mối quan hệ giữa tôi và Geon Woo. Nhờ chiếc điện thoại di động đời mới nhất đã làm dịu bớt nhiều những ám ức tôi dành cho mẹ nên tôi cũng sẵn lòng kể cho mẹ nghe. Mà thực sự thì tất cả những gì giữa tôi và Geon Woo cũng chỉ là trao đổi tin nhắn với chat chit qua lại trên mạng, chẳng có gì mà giấu hết. Trừ duy nhất một sự thật là Geon Woo đang hiểu nhầm tôi đứng nhất trường. Sau khi nghe tôi kể rõ đầu đuôi, mẹ phán “Cũng chẳng có gì ghê gớm nhỉ” rồi thậm chí còn tỏ ra thất vọng. Lẽ nào mẹ đã kỳ vọng con gái mẹ sẽ có những màn lãng mạn ở cấp độ mạnh mẽ hơn?

“Ờ, hai đứa cứ chơi với nhau. Nhưng con phải chăm học vào. Geon Woo có vẻ học giỏi đấy.”

Nghe mẹ nói tôi giật nảy mình.

“Sao mẹ biết?”

“Mẹ đi họp hội phụ huynh mẫu giáo nghe được thế.”

Mẹ tôi vẫn hay tham gia tụ tập hội các bà mẹ của lớp mẫu giáo của tôi ngày xưa. Tuy đơn thuần chỉ là một hội cứ hai tháng lại gặp nhau một lần để bù khú với rôm rả chuyện phiếm, nhưng chắc vì trong suốt chục năm qua tình cảm đã được vun bồi nên mẹ bảo đi gặp các cô các bác trong hội ấy là thoải mái vui vẻ nhất.

“Mẹ Geon Woo cũng tham gia hội đấy ạ?”

Tôi cảm thấy lo, nhớ đâu mẹ lại buồn hết chuyện của tôi cho các cô ở hội như đã từng kể cho các bác các dì ở nhà.

“Mẹ Geon Woo bận bịu cỡ nào chứ, thời gian đâu mà tụ tập hội nhóm? Hồi mẫu giáo cũng vì mẹ nó bận học cao học mà thằng bé chả lẽ đi theo bà suốt đấy thầy?”

Hắn bởi thế nên tôi cũng không nhớ ra mẹ Geon Woo ngay. Ngày xưa, những hôm đi dã ngoại hay kiến tập thường có những đứa đi cùng bà thay vì bố mẹ, Geon Woo là một trong số đó.

“Thế mẹ Geon Woo bây giờ đang đi làm ọ?”

“Ừ. Lại còn thuộc tầng lớp lãnh đạo cơ. Giám đốc tư vấn của trung tâm nghiên cứu thanh thiếu niên gì gì đó mà. Nghe nói còn đi giảng ở khắp nơi. Mẹ nó đúng thật lắm phúc. Chồng là giáo sư đại học, từ giờ đến lúc nghỉ hưu cũng không lo bị đuổi việc, bản thân cũng có công việc đằng hoàng, con trai duy nhất thì học hành giỏi giang. Mà đã hết đâu cơ chứ? Cô ấy còn mua để dành được cái chung cư mà vừa hay ở đó lại được cấp phép quy hoạch lại, thế là tự dưng ngồi không cũng kiếm được bộn tiền.”

Cuộc đối thoại giữa tôi và mẹ không biết từ bao giờ đã trở thành màn độc thoại than vãn của mỗi mình mẹ. Nghe mẹ nói thì cứ như mẹ là người bất hạnh nhất trên đời này vậy. Chồng chỉ là nhân viên quèn của một doanh nghiệp nhỏ nay mai là 45 tuổi phải về hưu - hay còn được gọi là tuổi Sa Ngộ Tĩnh^[3], bản thân chẳng biết gì ngoài việc nhà, hai đứa con thì đứa con gái lớn điểm số chỉ làng nhàng top sau, còn thằng con trai út tuy học giỏi đấy nhưng điểm hồi tiểu học tốt không có nghĩa là lên trung học cơ sở cũng tốt nên cũng khó mà an tâm, nợ trả góp chung cư dài hạn 20 năm còn lâu mới trả hết mà cái chung cư thì công trí trá này càng ở càng nảy sinh nhiều vấn đề.

Nhưng việc mẹ ghen tị với nhà Geon Woo tôi thấy cũng không tệ lắm. Sau này nếu tôi kết hôn với Geon Woo thì những thứ hiện mẹ đang ghen tị sẽ trở thành của tôi tất. Với ý nghĩa đó, mua điện thoại di động cho tôi là một hành động vô-cùng-cực-kỳ đúng đắn của mẹ. Như thực hiện một phi vụ đầu tư có giá trị vậy đó. Tôi ôm lấy mẹ.

“Mẹ đừng lo. Con sẽ học thật chăm để nâng cao điểm cuối kỳ. Với lại trong hồ sơ xét tuyển lên cấp ba, thành tích năm lớp chín mới quan trọng cơ, con vẫn còn nhiều cơ hội mà.”

Ôi, lòng ham học đang bùng lên phùng phùng trong tôi.

“Với cả mẹ này. Mẹ đi họp mặt hội nhóm đừng kể những chuyện không đâu của con đấy nhé. Nhỡ mẹ Geon Woo lại nghe được, mẹ nhớ chưa? Tự dưng để mất điểm làm gì chứ.”

“Ôi giờì, con sợ hả? Tuy hai đứa vẫn còn bé không biết sau này sẽ thế nào nhưng kết nghĩa thông gia với nhà bên đó cũng không tệ. Dù gì hai nhà vốn quen biết...”

Nói đến đây mẹ liếc nhìn tôi dò xét.

“... nên cũng thoải mái.”

Một cái bóng khẽ thoáng lướt qua khuôn mặt mẹ. Không phải mẹ thấy mặc cảm vì bố mẹ thân phận bình thường trong khi bố mẹ Geon Woo nào giáo sư nào giám đốc đấy chứ? Được lắm, sau này tôi nhất định sẽ trở thành siêu mẫu khiến tất cả phải ghen tị cho coi. Tuy có chút khiếm khuyết là ngực lép nhưng cái đó thì, dẫu khuyết đến mấy y học hiện đại cũng sẽ có cách bổ hoàn cho tôi thôi.

Mấy ngày sau, tôi đã được gặp mẹ Geon Woo. Vì là cuối tuần nên cả nhà tôi cũng mới có dịp quây quần bên nhau. Tôi với bố mẹ

vừa xem phim truyền hình cuối tuần xong, còn Hyung Jin đang chơi game trong phòng thì được gọi ra ăn hoa quả. Sau khi có điện thoại di động, quan hệ giữa tôi với bố mẹ trở nên tốt đẹp chưa từng thấy. Tựa như trở lại cái thời xa xưa, khi tôi còn trẻ con, còn coi bố mẹ là những người hoàn hảo nhất trên đời này.

Dĩ nhiên người ta không thể hoàn toàn quay ngược lại cái thời xa xưa ấy. Giống như quy luật nước sông không thể chảy ngược vậy. Chỉ là bây giờ tôi đã trở thành một cô con gái trưởng thành hơn, biết trù mền nhắc nhở mẹ khi mẹ làm gì quá lố, mà nếu như trước kia tôi sẽ cảm thấy xấu hổ rồi tìm cách tránh né. Cả khi cùng đi đổi áo, giữa tôi và mẹ cũng không hề xảy ra xung đột gì, so với trước kia hai mẹ con chúng tôi đã chia sẻ với nhau nhiều chuyện hơn hẳn.

Tôi nghĩ quan hệ giữa tôi với bố mẹ được như vậy không hẳn chỉ nhờ cái điện thoại di động. Nỗi khao khát muốn có điện thoại của tôi đã được bố mẹ thấu hiểu nên ở tôi cũng đã nảy nở tâm ý muốn hiểu rõ bố mẹ hơn. Hiển nhiên để hiểu bố mẹ vô điều kiện thì tôi cần phải bao dung và sâu sắc hơn nữa, mà tôi thì vẫn chỉ là một đứa trẻ còn đang lớn. Thế nên đương nhiên là người lớn phải nhường nhịn tôi trước chứ, tôi nghĩ vậy. Những đứa trẻ đang lớn rồi sẽ nhìn gương người lớn để học theo mà.

Mẹ thông báo với bác ba là tôi đã thoát khỏi thời kỳ dậy thì. Tôi rộng lòng nhắm mắt cho qua hành động mách lẻo của mẹ. Mẹ bây giờ, hẳn đang sung sướng lắm khi thấy bác ba ăn không ngon ngủ không yên với cô con gái đang vật vã qua tuổi dậy thì. Tôi không muốn gièm pha người mẹ đang sung sướng ấy của mình. Bởi tất cả con người, bất kể là ai, cũng đều thấy sung sướng trên nỗi bất hạnh

của kẻ khác. Có kẻ đứng bết thì mới tồn tại niềm vui của người đứng nhất mà. Cả gia đình tôi vừa quây quần ngồi ăn hoa quả vừa vui vẻ trò chuyện được như bây giờ cũng là bởi chúng tôi đã từng kinh qua đủ mâu thuẫn lẫn xung đột.

Sau phim truyền hình là chương trình thời sự. Họ đang đề cập tới vấn đề bạo lực ở thanh thiếu niên. Vài ngày trước tại một trường cấp hai nọ một học sinh đã tự tử do bị bạn bè cô lập và đánh đập, sau khi vụ việc xảy ra các cơ quan ngôn luận đang tranh nhau đưa tin. Nhưng cũng chỉ nhất thời thôi, mọi chuyện sẽ lại lắng xuống cho đến khi vụ việc tiếp theo xảy ra cho mà xem.

Bản tin bắt đầu bằng cảnh một học sinh bị các bạn đánh hội đồng. Có vẻ như đây là thước phim quay trộm nên màn hình đã bị làm nhòe, giọng của đám học sinh cũng đã bị thay đổi. Vì bọn nó xen nhiều từ chửi tục nên chốc chốc tiếng lại bị ngắt. Tuy đám học sinh trên màn hình tầm tuổi tôi nhưng cảnh này tôi cũng mới chỉ nghe đồn thổi chứ chưa từng một lần chứng kiến.

“Gì vậy? Nó bị đánh thế kia mà đám phóng viên không chạy ra can lại còn quay lén á?”

Tôi thấy sự thật này còn khó chấp nhận hơn.

“Nguy quá, nguy quá. Thế giới này sắp thành cái gì đây...”

Bố vừa tặc tặc lưỡi vừa kéo vai ôm tôi vào lòng. Ẩn trong hành động của bố là sự an tâm rằng con mình sẽ không như thế. Ti vi cũng không hẳn chỉ là một cái hộp ngu ngốc. Bởi thỉnh thoảng nó cũng khiến người lớn vỡ ra được vài sự thật. Cách đây không lâu ti vi có phát một chương trình tài liệu về người khuyết tật. Trong chương trình đó xuất hiện một thanh niên mắc bệnh bại não nghiêm

trọng và người mẹ chăm sóc anh, mặt đầy lo âu phiền muộn. Lúc xem chương trình đó mẹ đã nhìn tôi bằng ánh mắt tự hào lạ lùng.

“Ồi chao, phải lắm. Học dốt thì có làm sao nào? Khỏe mạnh là đã quý lắm rồi.”

Vấn đề là cái cảm xúc ấy chỉ mang tính bốc đồng và nhất thời mà thôi. Tôi ước sao thường ngày người lớn cũng không quên sự thật ấy. Tôi không muốn đụng chạm đến phương diện tôn giáo, nhưng thực sự giá mà mọi người, nhất là những vị sắp sửa làm bố làm mẹ, đều lấy câu “Hãy biết ơn Chúa trong mọi hoàn cảnh” trong Kinh Thánh làm nguyên tắc số một phải tuân thủ thì tốt biết mấy. Đảm bảo các vấn đề về thanh thiếu niên sẽ giảm hẳn một nửa. Đằng sau mỗi học sinh cá biệt chắc chắn có những ông bố bà mẹ cá biệt. Trẻ nít như tôi mà cũng hiểu chuyện này, cơ sao người lớn lại không hiểu cơ chứ, tôi thật không thể hiểu nổi.

Với tư cách một học sinh ngày ngày lăn lộn chốn học đường, tôi thấy bản tin này vừa có tính thời phòng lại vừa quy chụp, coi một hiện tượng cá biệt như tình trạng chung của cả môi trường sư phạm. Cứ theo như bản tin này thì trường học đâu đâu cũng thiếu nhân văn vì đủ loại bạo lực và chẳng khác gì nơi cho bọn học sinh cá biệt tụ tập. Thỉnh thoảng lại có những bậc lãnh đạo xã hội ra mặt đóng góp ý kiến, một cô được giới thiệu là giám đốc một viện tư vấn thanh thiếu niên gì đó vừa xuất hiện, mẹ liền kêu toáng lên.

“Ồi, mẹ Geon Woo lên ti vi kìa. Yu Jin à, bố Yu Jin ơi, mẹ Geon Woo kìa. Mẹ Geon Woo!”

Mẹ hưng phấn hò hét om sòm như thể chính mình được lên ti vi. Cả nhà tôi tiến thêm một hai bước đến gần cái ti vi nhìn mẹ Geon

Woo cho rõ.

Không khác với kỳ vọng của tôi, mẹ Geon Woo nhìn vừa trang nhã vừa đầy học thức.

“Chúng ta không được coi trẻ em là phụ kiện của người lớn. Các em thanh thiếu niên hiện đang ở lứa tuổi vô cùng bảo tố. Chúng ta cần thấu hiểu đặc tính của các em ở thời kỳ này. Không có em nào đã hư hỏng ngay từ khi sinh ra. Các em như vậy đều là do người lớn, do xã hội mà thôi.”

Sao có thể, sao cô ấy và tôi có thể tư tưởng lớn gặp nhau như vậy chứ! Tôi gọi điện cho So Ra.

“Này, này. Bật ti vi kênh 8 đi. Mẹ Geon Woo đang xuất hiện đấy, mẹ Geon Woo!”

“... Cái cô đang nói đấy á?”

“Đúng rồi, nói hay quá nhỉ?”

Đúng lúc ấy màn hình chuyển sang người dẫn chương trình. Tôi không còn lòng dạ nào xem bản tin đó nữa. Không phải, chính xác là lý do để tôi xem đã không còn nữa rồi. Tôi cầm điện thoại bàn không dây đi vào phòng.

“Đừng buồn lâu quá đấy.”

Mẹ nói với theo tôi. Tôi đang tâm sự đủ thứ chuyện trên trời dưới biển với So Ra thì trên màn hình máy tính xuất hiện hộp thoại tin nhắn. Là Geon Woo.

“So Ra à, Geon Woo online rồi. Để lát tao gọi lại nhé.”

Tôi vội cúp máy.

- *Tớ vừa thấy mẹ cậu đấy.*
- *Ở đâu cơ?*
- *Cậu không xem ti vi à? Mẹ cậu vừa lên ti vi mà.*
- *Thế à?*

Geon Woo phản ứng lãnh đạm. Cái đứa vừa nhặng xị lên là tôi đột nhiên cảm thấy sượng sùng. Nhà Geon Woo đúng là ở một đẳng cấp khác, đến chuyện lên ti vi cũng chẳng đáng để họ đem ra bàn tán. Phải, tôi đã rối rít lên quá rồi. Tôi đáng lẽ cũng không nên gọi điện cho So Ra như thế vừa có chuyện long trời lở đất gì xảy ra. Sau này nhớ nhắc lại phải vờ lướt qua như không có chuyện gì mới được. Từ giờ tôi cũng nên giữ phẩm cách một chút.

- *Mẹ cậu nhìn oách thật đấy.*
- *--;;*
- *Mà, bây giờ cậu vẫn đang ở cùng bà đấy à?*
- *Không. Cậu vẫn nhớ bà tớ à?*
- *Hơi hơi. Thực ra mẹ tớ nhắc tớ mới nhớ. Tớ nhớ hồi đi dã ngoại bà cậu đã chơi trò chơi cùng cậu. Sao thế, bây giờ cậu không ở cùng bà nữa à? Hay bà cậu mất rồi?*
- *Bà tớ đang ở nhà họ hàng dưới quê. Bà tớ mắc chứng suy giảm trí nhớ tuổi già. Tại ở nhà tớ hiện không có ai trông nom bà được nên bà mới phải về quê. Hức - nhớ bà quá đi mất.*

Tôi không thích bà nội tôi ở dưới quê lắm. Bà tôi sống cùng bác tôi, nhưng bà chỉ cưng các cháu trai thôi. Cái gì bà cũng dành cho

anh họ tôi với Hyung Jin trước. Có lần bà còn giấu đồ ăn ngon để phần cho mỗi anh họ với Hyung Jin. Sau lần đó tôi thấy ghét bà. Nhưng Hyung Jin thì thích bà lắm. Dù một năm chỉ gặp đôi ba lần mà Hyung Jin đã thích bà như thế, thì tôi hoàn toàn có thể hiểu tại sao Geon Woo lại nhung nhớ người bà đã bao năm nuôi nấng mình.

- Cậu đang làm gì thế?

Từ hồi bắt đầu chat chit với Geon Woo, tôi cố gắng không vào fancafe của Dong Hyuk oppa hay các trang web nhằm nhí nữa. Vì ai biết được khi nào Geon Woo lại hỏi tôi đang làm gì cơ chứ. Dù không bị ai nhìn thấy nhưng tôi cũng không muốn lần nào cũng nói dối. Chưa kể tôi đã có sẵn hai bí mật như hai quả bom hạt nhân là vụ đứng nhất trường với vụ điện thoại di động rồi. Vụ điện thoại được giải quyết không có nghĩa là tôi bớt lo lắng. Bởi vụ đứng nhất trường đã nhờ thế mà được dịp bành trướng, càng đè nặng tâm trí tôi.

So Ra bảo, như thế giới và lòng người đổi thay, điểm chác rồi cũng sẽ thay đổi, sau tôi chỉ cần bảo thi cuối kỳ mình rớt hạng là được, chẳng việc gì phải lo lắng quá, nhưng nghe vậy tôi cũng không thấy nhẹ nhõm đi tí nào. Tôi đã mãi mãi lưu lại trong lòng Geon Woo là “Lee Yu Jin đứng nhất toàn trường”.

- Tớ vừa xem ti vi với cả nhà.

- Thích nhỉ. Tớ thì có mỗi mình ở nhà. Mẹ cậu không đi làm nhỉ?

- Ủ.

- *Sau này tớ sẽ để vợ tớ ở nhà và chỉ phải lo việc nhà thôi.*

- *^^*

Tâm trạng tôi như vừa được cầu hôn vậy. Nếu không thì hà cớ gì Geon Woo lại nói chuyện đó với tôi chứ. Chỉ cần Geon Woo muốn, dù tôi có tài năng cỡ nào cũng sẵn sàng làm một bà nội trợ toàn thời gian. Nhưng tôi sẽ không trở thành một bà nội trợ như mẹ tôi đâu. Tôi sẽ không mặc cái kiểu quần chun rã gối mà sẽ vận đồ ở nhà thật đẹp, đeo tạp dề cũng thật đẹp. Tôi cũng sẽ không than vãn chuyện tiền nong, chuyện điểm số thành tích để suốt ngày làm khổ gia đình. Trên bàn ăn, thay vì những lời căn nhắc, tôi sẽ cắm những bông hoa tuyệt đẹp tỏa hương thơm ngào ngạt. Như vậy chẳng thà tôi nên dành thời gian học bài mà đi học nấu ăn với cắm hoa có hơn không?

- *Mà này, cuối tuần cậu có kế hoạch gì chưa?*

Những đóa hoa cắm trong lòng tôi bắt đầu rung rinh. Say hương thơm của những đóa hoa ấy, tôi lảo đảo chóng mặt.

- *Sao vậy?*

- *Trước khi chuẩn bị ôn thi cuối kỳ tớ có hẹn bạn đi chơi công viên giải trí, cậu có đi cùng không? Công viên mở cả tối nên mình chơi đến muộn cũng được.*

- *Một mình tớ á?*

- *Không, bọn tớ có ba đứa rồi, cậu rủ thêm một bạn nữa đi cùng*

đi. Tớ có năm vé vào cổng mà.

Geon Woo với tôi quả là hợp mệnh nhau. Thế nào mà cậu ấy lại biết tôi có So Ra mà bảo tôi rủ thêm một bạn nữa đi cùng vậy nhỉ. Vừa chat với Geon Woo xong tôi ngay lập tức gọi điện đến số nhà So Ra. Quên bém việc phải giữ phẩm cách hay cái của khí gở, tôi vừa nhặng xị hết cả lên vừa nhắc lại lời của Geon Woo cho So Ra nghe.

#

Bố mẹ cũng phần khởi trước cuộc hẹn hò đầu tiên của tôi không kém gì tôi. Một tuần sau đó trôi qua chỉ với đúng một ý nghĩa duy nhất: vì ngày ấy. Một tuần đó vừa chậm chạp lê lét như thể tôi đang bị phạt, lại cũng vừa là quãng thời gian tôi có thể gặm nhấm hạnh phúc thật lâu. Trái tim tôi xao xuyến, hở ra là tôi tủm tỉm cười. Đi học về lúc khuya muộn tôi cũng chẳng biết mệt mỏi, còn mặc thử áo quần như trình diễn thời trang. Hồi nhỏ, trò tôi thích chơi nhất chính là mặc thử tất cả các loại quần áo có ở nhà. Thế nhưng, bộ đồng phục đã không ngừng làm thui chột sự nhạy bén với thời trang của tôi.

Đã từng có chuyện gì xảy ra với tôi?

Tôi đi con trở đến trang tìm kiếm. Tôi đã chán chừ hết lần này đến lần khác. Căn nhà vắng lặng vì tất cả đều đã đi ngủ. Chỉ mình tôi không ngủ nổi, dù đã kéo lê cái cơ thể mệt mỏi qua sáu tiết học ở trường rồi năm tiết học ở trung tâm học thêm.

Những đêm mất ngủ kéo dài. Những ký ức tôi không nhớ, những ký ức như đã bị cắt gọt, cứ khiến tôi thao thức. Nhưng vậy cũng không có nghĩa tôi khao khát làm sống lại những ký ức ấy. Thực ra, tôi còn thấy sợ nữa. Vì thi cuối kỳ đã ngay sát mũi rồi.

Trung tâm học thêm đã bước vào giai đoạn ôn thi. Trước đây, học sinh được chia thành các lớp theo điểm số, nhưng khi ôn thi, những đứa học cùng trường hay cùng sách giáo khoa sẽ được tập trung lại nghe giảng với nhau. Khoảnh khắc bắt gặp cậu ta, Yu Jin Lớn, ở lớp học mới được phân, tôi hoảng hốt như đụng phải ma. Cậu ta cũng sững sốt nhìn lại tôi rồi vội vàng giả bộ như không thấy. Lâu nay tôi không hề biết Yu Jin Lớn cũng đi học thêm ở cùng trung tâm với mình. Vì cậu ta học khác lớp tôi, ở cũng khác khu nên tôi không có dịp chạm mặt cậu ta trên xe buýt của trung tâm.

Sau khi nói chuyện với Yu Jin Lớn lần đó, quan hệ giữa hai chúng tôi vẫn không có gì đổi khác. Nhưng tôi để mắt đến cậu ta nhiều hơn trước. Tôi hay nhìn trộm cậu ta. Có vẻ như cậu ta đã quên chuyện nói với tôi rồi. Không hẳn, là cậu ta dạo này hay cười hay nói hơn mới phải. Trông cậu ta cứ như con thỏ đang nhảy múa

ăn mừng sau khi bày kế đẩy được con hổ xuống lại cái hố mà nó vừa trèo lên. Tâm trạng tôi bây giờ như bị mắc mưu Yu Jin Lớn mà rơi xuống hố vậy.

Tôi oán hận Yu Jin Lớn vì đã đột ngột chen chân vào cuộc đời tôi. So với cảm giác hỗn loạn mà tôi mới chìm đắm vào đạo gần đây, cuộc đời tôi trước khi Yu Jin Lớn xuất hiện thật yên bình, dù hồi đó tôi thậm chí đã tưởng tượng ra bố mẹ mình không phải là bố mẹ đẻ. Giờ đây, những ngày ấy có lẽ sẽ chẳng bao giờ trở lại nữa.

Tôi muốn thoát khỏi cái hố này. Đây có phải là cách để tôi biết được chuyện gì đã xảy ra với mình hay không, tôi không rõ nữa, nhưng tôi có cảm giác chìa khóa và lời giải đáp cho mọi vấn đề đều nằm cả ở chuyện đó. Cách đơn giản và dễ dàng nhất chính là hỏi mẹ. Như Yu Jin Lớn nói thì mẹ tôi là người đầu tiên phát hiện ra chuyện đó. Thế nhưng tại sao nhà tôi lại đột ngột “bỏ trốn” - theo cách diễn đạt của Yu Jin Lớn - khỏi khu đó chứ? Và tại sao tôi lại không thể nhớ ra chuyện đã xảy đến với chính mình? Ý nghĩa thực sự đằng sau cách mẹ và bà nội đối xử với tôi cùng ánh mắt và tiếng thở dài của bà ngoại là gì?

Tôi hít thở sâu rồi gõ bàn phím. Đáp án cho những câu hỏi của tôi hẳn sẽ nằm cả ở đây. Xâm. Hại. Tình. Dục. Ở cái từ tôi đã bao lần gõ rồi lại xóa này. Trên phím Enter, ngón tay tôi lưỡng lự. Chỉ cần nhấn phím này, những chuyện tôi từng gặp phải sẽ trải ra trước mắt như một bộ phim. Tôi không đủ tự tin xem bộ phim đó.

Tôi nhấn phím Enter hoàn toàn không phải do ý chí của bản thân. Mà bởi cổ tay mỗi lần khiến ngón tay tôi buông xuống chạm vào bàn phím. Tôi vội nhắm mắt. Một lúc sau, tôi khó nhọc mở mắt rồi nhìn

vào màn hình. Tràn ngập những nội dung liên quan đến từ khóa tìm kiếm. Như chưa đủ, còn có hẳn các tài liệu dài hơn mười trang. Đó như là những dẫn chứng cho thấy chuyện tôi đã trải qua nghiêm trọng và ghê gớm đến mức nào. Không, tôi không hiểu nổi cái cơ sự cả thế giới đều biết chỉ mình tôi không hay này. Bàn tay đặt trên chuột máy tính của tôi run lên bần bật. Vừa muốn biết vừa không muốn biết những chuyện đã xảy ra, cõi lòng tôi xáo trộn như vòng nước xoáy. Tôi nghiêng chặt răng, nhấn chuột.

Những vụ liên quan đến xâm hại tình dục hiện ra nhiều vô số kể, trong đó có một khảo sát thực tế lấy đối tượng là các nữ sinh cấp ba lọt vào mắt tôi. Cứ hai nữ sinh thì lại có một người thừa nhận đã từng bị xâm hại sau khi lên cấp hai. 45,7% bị quấy rối về mặt ngôn ngữ, 30,3% bị quấy rối tình dục, 3,0% bị cưỡng bức nghiêm trọng. Tôi muốn tìm an ủi từ sự thật rằng có đến một nửa số nữ sinh trung học từng bị quấy rối hay xâm hại. Không phải chỉ một mình tôi bị. Cứ coi như bị chó dại cắn như lời Yu Jin Lớn nói là được mà.

Rốt cuộc là tôi đã gặp phải chuyện gì vậy? Trong số kết quả tìm kiếm cũng có cả những trường hợp xâm hại trẻ mẫu giáo, nhưng tôi không đủ dũng khí để mở ra xem. Tôi sợ mình sẽ tin rằng sự việc được kể lại trong những bài viết đó cũng chính là những gì tôi đã từng trải qua. Tôi để ý tới một bài viết về di chứng ở trẻ mẫu giáo bị xâm hại tình dục. Mất ngủ, rối loạn lo âu cấp tính, rối loạn hoảng sợ nghiêm trọng, rối loạn phát triển ngôn ngữ, rối loạn tập trung, chậm phát triển tâm thần... Thật may là tôi không mắc phải các di chứng nào trong số đó. Trì hoãn phát triển, mắt tôi dừng lại ở từ này. Tôi chưa dậy thì lẽ nào là vì lý do đó? Nhưng bạn cùng bàn Yun Joo

cũng thế mà. Không lẽ Yun Joo cũng đã gặp phải chuyện đó?

Tôi đọc tiếp với tâm trạng của kẻ chèo con thuyền độc mộc băng qua vùng đầm lầy hung nhúc cá sấu. Câu chữ như những con cá sấu đói khát há to mõm đợi con thuyền của tôi lật nhào. Đang đọc lướt qua, sợ bị một nội dung nào đó ngoạm lấy nuốt chửng, thì có một đoạn thu hút ánh mắt tôi.

Trường hợp bị xâm hại tình dục khi còn nhỏ, có không ít nạn nhân chủ yếu vì bị đè nén tâm lý hoặc rối loạn phân ly mà quên đi việc đã xảy đến với mình, và có người đã phải chịu nhiều đau khổ khi nhớ lại những ký ức ấy ở tuổi vị thành niên hoặc khi gần gũi với người khác giới ở tuổi trưởng thành.

Lẽ nào tôi thuộc trường hợp này chẳng? Tôi gõ từ “rối loạn phân ly” vào trang tìm kiếm, tài liệu liên quan đến từ này hiện ra.

Nguyên nhân là do một phần ý thức bị phân ly khỏi hệ ý thức. Đây được coi là kết quả của sự đè nén tâm lý rất lớn, khi không thể chịu đựng nổi sự đè nén như vậy mọi ký ức liên quan sẽ bị tách ra khỏi hệ ý thức mà chính nạn nhân cũng không thể nhận ra.

Khi không thể chịu đựng nổi? Chuyện đó với Yu Jin Lớn chẳng có vấn đề gì mà sao với tôi lại là chuyện không thể chịu đựng nổi? Tôi đọc được cả từ “rối loạn căng thẳng hậu sang chấn”. Khi trải qua chuyện khiến tâm lý căng thẳng đến mức chấn thương nghiêm trọng, hầu như ở tất cả mọi người đều sẽ xuất hiện những triệu

chứng thuộc rối loạn lo âu, trong số đó có chứng mất trí nhớ tạm thời. Tức nạn nhân chỉ quên đúng những ký ức thuộc khoảng thời gian nhất định đó mà thôi.

Cũng có trường hợp như vậy đấy. Có lẽ tôi không nhớ ra chuyện hồi ấy là vì tôi bị mất trí nhớ tạm thời hoặc rối loạn phân ly. Nếu vậy thì đâu cần phải cố tình khơi dậy những ký ức ấy? Bởi đây là lời nói dối ngọt ngào. Tôi cũng muốn thế lắm. Tôi muốn quay lại trước đây, cái thời tôi chẳng biết gì cả.

Khoảnh khắc, hình ảnh người phụ nữ dùng khăn chà xát thô bạo khắp người đưa bé lại hiện lên trong tâm trí tôi. Đứa bé vừa khóc người phụ nữ liền tát nó. Là ảo ảnh tôi đã nhìn thấy lần trước. Bàng hoàng thay, người phụ nữ đó lại chính là mẹ tôi. Không, có khi ngay từ đầu tôi đã biết đó là mẹ rồi cũng nên. Chỉ là tôi không muốn thừa nhận sự thật rằng, người phụ nữ đó là mẹ còn đứa bé bị tát đó là mình mà thôi.

Tại sao mẹ lại tát tôi? Tôi không hề nhớ đã từng bị mẹ tát. Tôi cũng chưa từng thấy mẹ đánh Yu Seon hay Yu Mi bao giờ. Vậy tại sao trong ảo ảnh đó mẹ lại tát tôi chứ? Nếu ký ức bị đánh sống động đến nhường này thì hẳn ký ức đó là có thật rồi.

Từ sau khi đoán được phần nào lý do tại sao mình không thể nhớ được qua các thông tin trên mạng, cuộc sống của tôi vẫn chẳng thay đổi. Ít nhất là xét về bề ngoài. Ngày ngày tôi vẫn đến trường, vẫn tới trung tâm học thêm, Chủ nhật lại học gia sư Toán. Thứ Bảy tôi còn bắt đầu học tiếng Anh do gia sư bản ngữ dạy với Hye Ri, bạn học cùng tiểu học với tôi.

Nếu có gì đó khác thì là thỉnh thoảng, những câu hỏi cứ nảy ra

trong đầu tôi. Tại sao Yu Jin Lớn nhớ rõ chuyện đó còn tôi lại không thể? Tại sao mẹ lại tát tôi khi tôi khóc? Tại sao mẹ lại ra sức kỳ cọ tôi như lột da tôi?

Tại sao? Tại sao? Tại sao? Như đứa trẻ thừa trí tò mò, tôi gắn “Tại sao” vào mọi ký ức.

Khi tưởng tượng bố mẹ không phải bố mẹ đẻ mình, nói thật là tôi thậm chí còn thích thú tận hưởng cái cảm giác tựa như mình đang đóng phim hay viết tiểu thuyết vậy đó. Và cảnh cuối bao giờ cũng là tôi thành công, kiêu hãnh nói lời cảm ơn bố mẹ đã nuôi nấng mình rồi đường hoàng ra ở riêng.

Nhưng những câu hỏi không lời đáp chỉ khiến tôi đau khổ. Đau tới ngưỡng không thể chịu nổi nữa thì tôi hút thuốc. Tôi vẫn chưa thể quen với khói thuốc. Mà đừng nói đến quen, hút thuốc thậm chí còn trở thành nỗi thống khổ sâu sắc hơn cả những câu hỏi không lời đáp kia, khiến tôi tê dại. Chưa biết chừng đó là điều tôi mong mỗi từ thuốc lá cũng nên.

Tại sao tôi lại không thể hỏi mẹ về chuyện đó nhỉ? Một đêm nọ, tôi đi lấy nước uống thì thấy mẹ đang ngồi đọc sách ở xô pha. Có vẻ như mẹ đang đợi bố.

“Sao hồi đó mẹ lại đánh con?”

Tôi suýt nữa đã hỏi như vậy. Mẹ chăm chăm nhìn tôi đứng đó rồi cất giọng lạnh lẽo hỏi.

“Con cần gì à?”

Đó là câu mẹ luôn nói với tôi. Lâu nay, bất kể tôi cần gì mẹ đều đáp ứng đầy đủ. Có những thứ tôi chưa kịp đòi hỏi, mẹ đã tự biết trước mà sắm sửa cho tôi rồi. Điều tôi cần lúc này là nói chuyện với

mẹ. Nhưng câu hỏi ấy cứ vướng trong cổ tôi, không thể thốt ra.

Thay vì hỏi mẹ, tôi muốn hỏi Yu Jin Lớn.

“Hỏi đó mẹ cậu đã đối xử với cậu thế nào vậy?”

Mỗi khi thấy Yu Jin Lớn ở trường hay ở trung tâm học thêm là câu hỏi ấy lại chực buột khỏi miệng tôi. Tôi cố ý tránh né Yu Jin Lớn, vì sợ rằng mình sẽ thực sự tới lay người cậu ta mà hỏi như thế mất.

Nhưng tới giờ cơm trưa, Yu Jin Lớn lại tự tìm đến chỗ tôi. Tôi nhìn cậu ta, tim đập thành thịch. Cậu ta định nói chuyện gì với tôi đây.

“Này, Yu Jin Bé. Bài tập về nhà ở trung tâm hôm nay là gì thế?”

Tôi ỉu xiu. Bài tập ở trung tâm học thêm bao giờ cũng ngồn ngộn. Giáo viên ở trung tâm thường phạt roi học sinh không làm bài tập và còn gọi điện đến nhà thông báo cho gia đình. Tuy chưa lần nào đi học mà không làm bài, nhưng qua lời những đứa khác kể tôi cũng không xa lạ gì với sự thật này. Hẳn vì thế mà Yu Jin Lớn không dám lơ là chuyện bài tập. Nhưng, tôi đang kỳ vọng gì ở Yu Jin Lớn vậy?

“Đề 3 trong tập luyện đề.”

Tôi trả lời ngắn gọn.

“Nhiều vãi. Làm hết thế quái nào được chứ? Này, cậu có tập luyện đề ở đây không? Cho tớ xem tí được không?”

Trên mặt Yu Jin Lớn nở nụ cười đầy vẻ xu nịnh. Tôi nuốt nước bọt. Trống ngực tôi đập thành thịch thịch thịch.

“Đổi lại, tớ hỏi cậu chút được không?”

Tôi nói, giọng run run.

“Gì vậy? Chỉ cần cậu cho tớ xem tập luyện đề thì cậu hỏi gì tớ cũng sẽ trả lời hết.”

Tôi lôi tập luyện đề trong cặp sách ra. Yu Jin Lớn cười, mặt làm vẻ “sống lại rồi”.

“Cậu hỏi gì thì hỏi đi.”

“Hỏi đó mẹ cậu đã đối xử với cậu thế nào vậy?”

Nhưng câu hỏi đó không dễ dàng bật ra thành tiếng.

“Mau hỏi đi. Tớ còn phải chép bài tập nữa.”

Yu Jin Lớn giục. Lúc này và cả chỗ này đều không thích hợp để nghe câu trả lời.

“Để sau. Để sau tớ sẽ hỏi.”

Yu Jin Lớn có vẻ đang rất sốt ruột, tôi chưa kịp nói hết câu cậu ta đã chạy về chỗ rồi.

Cầm cuốn thành ngữ tiếng Anh rời khỏi lớp, như thường lệ, đến phòng đọc sách. Phòng đọc sách ở tầng năm nhưng tôi lại nhầm là tầng bốn, tôi rẽ sang hành lang bên trái tầng bốn. Nhân đó mà tôi đã có dịp nhìn trộm phòng hoạt động câu lạc bộ. Cũng không hẳn là nhìn trộm, chỉ vì nghe tiếng mấy bài hát thịnh hành vọng ra nên tôi mới tự động đưa mắt nhìn vào thôi.

Chúng đang nhảy. Có vẻ là các thành viên của câu lạc bộ Nhảy. Tôi đang định quay lưng đi lên tầng năm thì thấy đập vào mắt bóng dáng Soo Jung, đứa đã đưa tôi cốc bia trộn rượu hồi đi tham quan. Nó nhảy đến đầm đìa mồ hôi, biểu cảm hết sức nghiêm túc. Đã biến đầu mắt cái vẻ của một con nhỏ ngang ngược và vênh váo, một bên miệng lúc nào cũng nhếch lên. Những đứa khác đang nhảy cùng nó

cũng mang biểu cảm tương tự. Từ trước đến giờ tôi vốn cứ tưởng chỉ những đứa chơi bời mới tham gia câu lạc bộ Nhảy. Tôi đã nghĩ câu lạc bộ Nhảy là nơi đám dân chơi tụ tập để giải phóng những tố chất bất lương. Nếu Soo Jung có mặt trong số này thì có vẻ tôi nghĩ cũng không hoàn toàn sai đâu. Thế nhưng, đáng về chúng khi nhảy lại nghiêm túc và thành thật hơn bất cứ ai. Chưa biết chừng, khi giải bài toán khó tôi cũng mang gương mặt như chúng vậy.

Tôi đứng nhìn một lúc lâu, nhịp điệu bài hát như cũng bắt đầu lan tỏa trong cơ thể. Như bị điện giật, khắp người tôi gai lên, vai cũng tự nhiên nhún lên nhún xuống. Tôi giật nảy mình, bước lùi lại. Đây là lần đầu tiên tôi bị cuốn hút bởi thứ gì đó ngoài chuyện học hành.

Câu định hỏi Yu Jin Lớn như một bài tập về nhà cứ đeo bám tôi. Giờ đây, tôi phải hỏi cậu ta để giải quyết cho xong cái bài tập này, chứ không còn vì tò mò nữa. Nhưng tôi không dễ gì mà mở lòng.

Và người đã giúp tôi mở lòng lại chính là Yu Jin Lớn. Ở trung tâm học thêm, sau tiết ba học sinh sẽ được cho nghỉ tầm mười lăm phút để ăn lót dạ. Trong trung tâm có sẵn cửa hàng nên chúng tôi thường tới đó mua hamburger, mì cốc hay cơm cuộn. Nhưng hàng xếp rất dài. Tôi gặp Yu Jin Lớn đứng trong hàng đó.

“Này, Yu Jin Bé. Đợt thế này thì hết giờ nghỉ mất. Bọn mình ra cửa hàng tiện ích mua cơm nắm tam giác ăn đi.”

Trước giờ, ngoài xuống xe ô tô đi vào trung tâm học thêm rồi lại lên xe ô tô về nhà, tôi chưa từng bén mảng tới đâu khác. Trung tâm cũng có quy định cấm học sinh ra ngoài giữa giờ. Thế nên tôi hoàn toàn mù tịt không biết quanh trung tâm có những gì.

“Cơm nắm tam giác ở cửa hàng tiện ích ngon gấp vạn lần.”

Yu Jin Lớn ghé tai tôi thì thầm rồi cười khì. Thành linh bị cậu ta lôi kéo, tôi đành đi tới cửa hàng tiện ích gần đó. Ở đó đã có không ít học sinh của trung tâm. Tôi bắt chước mua cơm nắm tam giác và đồ uống giống Yu Jin Lớn. Tự dưng tôi có cảm giác mình như một cô ngốc hoàn toàn không hay biết sự đời. Yu Jin Lớn rủ tôi vừa đi vừa ăn.

“Nếu ăn nhanh còn có thể đến phòng game thùng chơi nhảy Pump được đấy. Cậu biết chơi trò đó không?”

Tôi lắc đầu.

“Hửn rồi, cái đứa con ngoan trò giỏi như cậu thì làm sao biết được. Mà này, lần đó cậu định hỏi gì hả? Hỏi mau đi người ta còn trả lời cho.”

Tôi nuốt ực miếng cơm nắm vừa mới cắn. Chắc vì nuốt vội nên ngực tôi căng tức khó chịu.

“Tại tớ cứ cảm thấy như mắc nợ cậu vậy. Phải trả lời thì mới nhẹ lòng được. Cậu định hỏi gì hả?”

Yu Jin Lớn gặng hỏi.

“Hỏi đó... mẹ cậu đã đối xử với cậu thế nào?”

Tôi thốt ra thành lời câu hỏi đã mắc ở cổ bấy lâu nay.

“Hỏi xảy ra chuyện đó á?”

Yu Jin Lớn ngay lập tức hiểu ý tôi. Tôi gật đầu.

“Cái đó cũng phải hỏi sao? Mẹ tớ chẳng cưng tớ hết nước hết cái luôn. Đó là hồi tớ được nghe bố mẹ nói thương tớ nhiều nhất đấy. Bình thường bố mẹ chỉ lo cho thằng em tớ thôi mà sau vụ đó tự dưng dưng dưng kêu là thương tớ nhất. Đáng ngờ không cơ chứ?”

Hồi đó tớ còn ngây thơ nên mới bị mấy lời đường mật ấy lừa mà bỏ qua hết đấy.”

Yu Jin Lớn nói rồi khúc khích cười như có gì thú vị lắm.

“Mà còn cậu, giờ cậu không nhớ gì hết à? Tớ đọc được ở đâu đó thấy bảo người ta cũng có thể quên vì sốc quá đấy. Lẽ nào cậu cũng thuộc trường hợp đó?”

Yu Jin Lớn vừa nhìn mặt tôi chăm chăm vừa hỏi. Tôi tránh ánh mắt cậu ta.

Tôi quyết tâm một khi đã nhắc đến chuyện này thì phải hỏi cặn kẽ mọi thắc mắc.

“Cậu thực sự không biết tại sao nhà tớ lại chuyển đi à?”

“Chuyện đó làm sao tớ biết được hả? Cậu đi mà hỏi mẹ cậu ấy chứ. Cơ mà chắc cũng khó nhỉ, tớ bây giờ cũng chẳng hay nói chuyện đó với mẹ mấy nữa đâu. Mẹ tớ sợ tớ vì chuyện đó mà tổn thương nên cứ lo lo lắng lắng suốt. Mẹ tớ muốn tớ quên chuyện đó đi, thế nên tớ cũng chẳng đả động đến nữa.”

Yu Jin Lớn tự phân tích theo ý mình lý do tôi không hỏi mẹ về chuyện đó.

Có phải mẹ tôi cũng mong tôi quên chuyện đó đi? Có phải mẹ tôi sợ tôi sẽ làm sống lại những ký ức ngày đó?

Đêm hôm đó tôi lại lần nữa gõ từ đó vào trang tìm kiếm. Tôi đã đỡ run hơn lần đầu tiên. Tôi mở một kết quả tìm kiếm ra đọc. Đó là bài báo viết về vụ tài xế xe buýt trường mẫu giáo xâm hại các học sinh đi xe. Ông ta đồng thời cũng là hiệu trưởng trường mẫu giáo và hiện đang khẳng khái phủ nhận tội lỗi của mình, chối rằng đó

thuần chỉ là hành động cưng chiều bọn trẻ chứ không có ý đồ gì khác. Khoảnh khắc đọc đến câu đó, nỗi căm ghét và phẫn nộ bùng lên trong lòng tôi như lửa cháy, khiến chính tôi cũng phải ngạc nhiên. Cảm giác ấy mãnh liệt đến mức giả người tôi có cháy thành tro nó cũng không hề tan biến. Giữa sự căm phẫn, chợt thoáng có gương mặt một người đàn ông hiện lên. Những ký ức sống dậy như được ai lôi từ trong ngăn kéo ra.

Cội nguồn của tai họa bắt đầu từ việc không ngủ trưa. Người đàn ông dẫn một đứa bé đang mở mắt thao láo đi. Nói rằng sẽ kể chuyện cổ tích cho nó nghe. Với gương mặt thường trực nụ cười lại thêm tính thích đùa đùa bọn trẻ, ông ta được tất cả bọn trẻ yêu quý, bất kể gái trai. Hễ nhìn thấy ông ta là bọn trẻ tranh nhau ùa tới bám vào tay vào hông vào chân ông ta.

Thế mà người được tất cả bọn trẻ quý mến như ông ta lại nói sẽ chỉ kể chuyện cho một mình đứa bé. Đứa bé phẫn khởi và hạnh phúc quá đổi, tự nhủ ngày mai rồi cả ngày mai nữa cũng sẽ không ngủ trưa. Ông ta rủ đứa bé chơi một trò thú vị. Ông ta dặn đứa bé phải giữ bí mật không bọn trẻ sẽ ghen tị. Đứa bé hứa sẽ giữ bí mật rồi còn cả ngoắc tay thề thốt với ông ta. Và ông ta đã cùng đứa bé chơi “trò chơi thú vị” đó. Một trò chơi không vui vẻ hay hạnh phúc chút gì.

Sau đó, vào ngày đứa bé nhắm mắt ngủ mất, một đứa bé khác lại bị ông ta ôm vào lòng đưa đi. Đứa bé đã chơi trò chơi cùng ông ta đến mấy lần kia đã không thể giữ bí mật như từng hứa. Nó cắt tóc, vặn cổ, bẻ gãy chân con búp bê mình hằng gìn giữ. Có lẽ đứa bé đã nghĩ con búp bê ấy chính là mình.

Nhưng kẻ đáng bị vạ cổ bể chân phải là tên khốn đó mới đúng. Hắn đã vào tù rồi ra tù rồi sang nước ngoài ư? Tưởng tượng ra cảnh hắn quên hết những tội ác mình đã gây ra và đang an nhiên sống ở nước ngoài, tôi uất ức đến ngạt thở.

Yu Jin Lớn đã tha thứ cho hắn rồi ư?

Đang có chuyện gì xảy ra với con bé đó nhỉ?

Ngẫm chuyện tốt cứ liên tiếp xảy đến thế này có lẽ kiếp trước tôi đã làm nhiều việc thiện lắm. Vụ hiểu lầm “đứng nhất toàn trường” như cái vòng kim cô của Tôn Ngộ Không siết quanh đầu tôi không ngờ lại được tháo gỡ lẹ làng hết như miếng bong tan chảy trong miệng.

Sau cuộc đợi chờ mỗi ngày dài tựa một năm, đến ngày hẹn hò với Geon Woo tôi cảm giác như mình đang bước trên mây. Bố mẹ cũng hết sức khích lệ và không ngại đầu tư cho buổi hẹn hò đầu tiên của tôi, trọng đại y như cái danh gọi. Bố cho tôi một khoản riêng, bảo con gái ít ra cũng phải đãi được bữa kem chứ; còn mẹ thì mua cho tôi một đôi giày thể thao mới. Hyung Jin tuy “lêu lêu” trêu chọc tôi nhưng hành động ấy của nó cũng chỉ như kiến cắn chân voi, tuyệt nhiên không thể khiến lòng tôi dao động.

Tôi phải đi xe buýt đến bến tàu điện ngầm. Giây phút nhìn thấy So Ra ở bến xe buýt, tôi những muốn thốt lên “Trời Phật ời”. Bộ quần áo rõ ràng là của bà chị Bo Ra khiến So Ra nhìn người lớn và già dặn hơn hẳn dáng vẻ mặc đồng phục thường ngày. Chưa kể mũ với túi đeo cũng hài hòa như cùng một set. Bấy lâu nay tôi đã quá coi thường và lơ là gu thời trang của So Ra rồi. So Ra vốn là đứa dù gấu váy có rách cũng chỉ lấy kim băng ghim lại mặc tiếp được tận mấy ngày. Chưa hết, nếu nhìn kỹ vật trước cái áo đồng phục màu xanh thủy quân của So Ra sẽ thấy lúc nào cũng dính vết thức ăn hay xốt bánh gạo cay.

Với thói quen sinh hoạt ở cấp độ nhà văn dự bị, ấy là giả sử hình tượng của các nhà văn được phim truyền hình và tiểu thuyết tô vẽ là đúng sự thật nhé, thì So Ra vừa lười lại vừa luộm thuộm. Không những thế nó có gu nhìn trai siêu dị, toàn thích kiểu mấy thằng cần được trả về hành tinh mẹ. So Ra vốn là người như thế nên tôi không hề coi nó là đối thủ và hoàn toàn không cảnh giác nó một tí tí nào. Tôi không ngần ngại cho Geon Woo số điện thoại của So Ra cũng chính bởi lẽ đó.

Thế nhưng, tôi cảm nhận được rằng sự lơ là của tôi, vào thời khắc quyết định, đã biến thành cây rìu bổ phập xuống chính mu bàn chân mình, đau điếng. Dĩ nhiên, Geon Woo sẽ đi với tôi, tôi tin tưởng tuyệt đối So Ra không phải loại biết tôi thích Geon Woo tới mức nào mà vẫn định tranh giành. Nhưng tôi cũng đã tin tưởng không chút nghi ngờ rằng nó sẽ không trở thành đứa sáng láng át cả tôi thế này.

So Ra ở bến xe buýt nhìn lạ lẫm đến nỗi tôi không khỏi tự hỏi “So Ra kia á?” Tôi có thể nhận ra nguyên nhân ngay, không phải vì bộ quần áo mà nhờ biểu cảm tươi tắn phoi phới trên mặt nó. Có vẻ như So Ra đã ngộ ra mình là đứa con gái được trao đặc quyền chọn một trong hai thằng con trai sắp gặp mặt. Geon Woo có nhờ tôi chuyển lời tới So Ra rằng nếu nó thích một trong hai đứa bạn cậu ấy dẫn đến thì cứ bảo với cậu ấy một tiếng. Lúc tôi nói lại lời Geon Woo, So Ra còn làm mặt thờ ơ không quan tâm, thế mà đến thời khắc quan trọng nó lại sấm sủi hoàn hảo mà xuất hiện như thế đấy. Tôi đã đinh ninh chắc mẩm So Ra sẽ làm phù dâu cho mình, nhưng giờ đây tôi cùng lúc cảm nhận được cả nỗi niềm hoang

mang lẫn tủi thân. Phù dâu gì chứ, chưa biết chừng đến cả Geon Woo cũng đổ nghiêng đổ ngã trước một So Ra nữ tính đầy mình thay vì một đứa chỉ cao tổng ngồng như tôi mất thôi.

“Ê, Chúc Nữ. Ngây ngất quá hả! Xin chị cho biết tâm trạng khi đi gặp Ngưu Lang?”

So Ra vòng tay ôm eo tôi, lúc này đang bị bủa vây bởi bao suy nghĩ phức tạp. Thỉnh thoảng So Ra vẫn gọi Geon Woo là Ngưu Lang, còn tôi là Chúc Nữ.

“Nhìn ai kia mới sexy hơn thì có?”

Trong lời tôi nói rõ ràng có găm gai nhọn.

“Thế à? Thế thì tao thành công rồi. Này, Chúc Nữ. Mà có biết vì cái câu ‘xem bạn biết người’ mà tao đã phải lao tâm khổ tứ thế nào không hả? Áo này tao phải la liếm bà Bo Ra nhà tao mãi bà í mới cho mượn đấy. Tao còn phải hứa là nếu làm dây rớt bất cứ cái gì lên áo tao sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm cơ. Cỡ này chắc không khiến mày xấu mặt đâu nhỉ?”

Nghe So Ra nói tôi cảm động suýt trào nước mắt. Rồi bằng một bàn tay vô hình, tôi ra sức nện xuống đầu cái đứa tôi vừa nãy đã dám nghi ngờ cả con bạn thân nhất, dù chỉ trong thoáng chốc.

“Chà, cứ nghĩ được bao vé chơi tự do rồi vào công viên chơi đủ trò là chưa gì tao đã phấn khích quá.”

So Ra mang biểu cảm tươi tắn phơi phới hóa ra là bởi lẽ này. Cách duy nhất để một siêu thị tin hìn cấp khu phố cạnh tranh được với các đại siêu thị giảm giá chỉ có thể là mở cửa cả năm không nghỉ một ngày và giao hàng thần tốc, vì triết lý kinh doanh này của bố nó mà So Ra chưa một lần được đi chơi gia đình đúng nghĩa.

Mùa thu năm ngoái đi dã ngoại ở công viên giải trí, So Ra đã thổ lộ một bí mật gây sốc với tôi, đó là lần đầu tiên nó được đến công viên giải trí.

Tôi thì, nhờ bà mẹ thích giải tỏa ản ức không được sung túc thời niên thiếu vào con cái nên cũng có nhiều dịp đến công viên chơi, nhưng chưa lần nào tôi được vào bằng vé chơi tự do cả. Trò vùi vĩnh của tôi và Hyung Jin chưa bao giờ thắng được lý lẽ “mua vé chơi tự do rồi có bao giờ chơi hết được đâu” của mẹ. Sau khi ăn cơm cuộn và uống nước lạnh mang từ nhà đi, chúng tôi sẽ chỉ chơi một hai trò rồi phải lượn lờ khắp công viên đến rộp cả chân để ngắm cảnh miễn phí cho bố tiền vé vào cửa đắt đỏ. Nếu có thứ gì mẹ tôi không tiếc thì đó chính là phim máy ảnh. Hyung Jin than nó ghen tị nhất với những đứa được quần vé chơi tự do ở cổ tay tha hồ chạy nhảy khắp công viên. Tôi cũng mang nhiều ản ức với công viên giải trí nên coi những tấm vé chơi tự do mà Geon Woo sở hữu quý giá không kém gì vé số trúng thưởng.

Tôi gặp Geon Woo trước quầy bán vé, cậu ấy tuy không cao như tôi nghĩ nhưng trên trán cũng đã lấm tấm nổi mụn ra dáng thanh niên dậy thì. Vì quá xấu hổ nên đến một lời chào tử tế tôi cũng không thốt ra nổi. Tiếng trống ngực tôi to như được gắn loa phóng thanh, đến mức tôi chỉ sợ mọi người xung quanh đều nghe thấy hết. Geon Woo dường như cũng ngượng ngùng không kém, chẳng dám cả nhìn thẳng vào mặt tôi. Nhưng sau vài lần liên tục lén nhìn trộm rồi vội ngoảnh đầu đi khi bốn mắt chạm nhau, cuối cùng chúng tôi cũng đã có thể vừa nhìn nhau vừa cười. Hai cậu bạn của Geon Woo cũng mang khí chất học sinh gương mẫu như cậu ấy. Tôi quả

không thể không cảm phục tầm nhìn xa trông rộng của So Ra. Nó mà cứ ăn mặc nhếch nhác như thường ngày đi học hẳn tôi sẽ xấu hổ chết mất.

Qua thời gian chia sẻ sự rùng mình kịch tính cùng niềm thích thú khi chơi các trò chơi mạo hiểm, chúng tôi nhanh chóng hòa đồng với nhau, không còn ngượng ngập gì nữa. Rồi trong lúc ăn trưa, vụ hiểu lầm “đứng thứ nhất toàn trường” đã được lôi ra.

“Cậu học như nào mà đứng hẳn thứ nhất toàn trường vậy?”

Một cậu bạn của Geon Woo thành linh hỏi tôi. Giây phút nghe câu hỏi ấy, miếng hamburger mắc nghẹn lại ở cổ họng khiến tôi khổ sở suýt rớt nước mắt.

“Ơ kìa, đi chơi mà cũng phải lôi chuyện công việc ra hả?”

So Ra vừa vỗ vỗ lưng tôi vừa hỏi lại.

“Chuyện công việc?”

“Chứ sao!”

Nghe So Ra nói vậy tất cả cùng ồ lên cười. Tiếng cười vừa dứt, một cậu bạn khác của Geon Woo liền tiếp lời.

“Bác tớ là nhà thơ đấy. Tớ nghe kể ở một buổi tụ tập văn chương nọ, mọi người đang nói chuyện thì có ai đó kêu ‘Này! Hoàng hôn đỏ quá!’ Nghe vậy một nhà thơ khác đã đáp lại là ‘A... đừng có nói chuyện công việc nữa đi, uống rượu mát cả ngon.’ ”

Vốn ôm mộng văn chương nên hiển nhiên So Ra chĩa ra đả cậu ta ngay. Chuyện đứng nhất trường đã được lướt qua như thế.

“Thực sự thì bí quyết của cậu là gì vậy? Nói thật chứ hồi tiểu học cậu đâu có giỏi đến mức này.”

Tới lượt Geon Woo hỏi. Lần này tôi không thể lảng nữa rồi. Câu thốt ra từ miệng tôi khi ấy hoàn toàn không phải do chủ ý của tôi. Ngẫm lại về mặt kết quả, đó chắc chắn là lời thiên thần hộ mệnh đã mách bảo cho tôi.

“Tớ chẳng có bí quyết gì cả. Bí mật là tớ trùng họ tên với cái đứa đứng nhất trường thôi.”

Nghe lời chính mình vô thức thốt ra, tôi thấy trước mắt tối om như vừa bị rơi xuống địa ngục, trong lúc đó, đám còn lại như có vẻ vẫn còn đang phân tích xem tôi nói thế nghĩa là sao. Đầu tiên, một cậu bạn của Geon Woo phá lên cười. Rồi cậu bạn còn lại cũng cười theo. Mà không phải cười bình thường đâu, cười ngật nghẻo lăn lộn cơ ấy.

Chính So Ra mới là cái đứa bị bàng hoàng. Nó dường như vẫn đang hoang mang không biết phải hiểu và cảm thụ sự thành thực của tôi như thế nào. Và dĩ nhiên, kẻ còn bàng hoàng hơn cả So Ra chính là tôi đây. Đầu óc trở nên trắng xóa, tôi không biết phải nhặt lại cái câu mình vừa xỏ toẹt ra kiểu gì. Cảm giác như, nếu tôi khẳng định mình nói thật thì Geon Woo sẽ đứng phắt dậy kéo đám bạn cậu ấy đi ngay vậy. Trong đầu tôi đã vẽ ra ngay cảnh tượng mình tựa như cô nàng Lọ Lem bị bỏ lại trong bộ áo quần rách rưới sau khi đã quá nửa đêm.

“Thật á? Tức là Lee Yu Jin đứng nhất trường cậu không phải cậu mà là một Lee Yu Jin nào đó khác í hả?”

Đầu tiên tôi cứ nghĩ là Geon Woo đang cười nhạo mình. Nhưng hóa ra không phải. Cậu ấy đang cười rất sảng khoái.

“Oa! Lee Yu Jin, lâu nay chắc cậu phải khổ tâm lắm nhỉ!”

Geon Woo cười đến độ khóe mắt ngăn nước. Dù thế nào thì, cũng may là tôi đã khiến Geon Woo cười. Tôi sẽ lấy ý nghĩ đó làm niềm an ủi mà an phận làm nàng Chúc Nữ phải vĩnh viễn chia biệt chàng Ngưu Lang.

“Còn phải hỏi à? Mẹ Yu Jin lại chẳng bốc hỏa lên gửi con bé vào cái trung tâm học thêm đó ấy chứ. Đã buồn vì không thể nhất trường thì chớ mà cứ mỗi lần được nhắc tên lại phải thanh minh thanh nga, cậu nghĩ xem nó khổ sở đến mức nào chứ hả?”

Tôi những muốn khâu chặt cái miệng đang thỏa thích liến láu của So Ra. Nhưng chính So Ra lại là người đọc vị được bầu không khí lúc bấy giờ. Chỉ mỗi mình tôi là kẻ không hiểu ra nên cứ bị cuốn theo chiều hướng bị kịch.

“Nhưng sao cậu không giải thích với tớ?”

Geon Woo vừa cười toe toét vừa hỏi tôi.

“Nó thanh minh khắp nơi đến phát chán lên rồi xong lại còn phải giải thích với cậu nữa hả? Có mà lỗi tại cậu chưa gì đã vội vàng kết luận thì có.”

So Ra trả lời thay tôi. Trong lúc đó tôi đã lấy lại được bình tĩnh. Tuy đã làm sáng tỏ vụ hiểu nhầm nhưng tôi quyết tâm dặn lòng tuyệt đối không được nhắc đến chuyện Yu Jin đứng nhất trường là Yu Jin Bé ngày xưa học cùng mẫu giáo. Vì kể ra nhỡ đâu Geon Woo lại quan tâm mà ngay lập tức hỏi lại, “A, cái bạn mất to nhìn như công chúa đấy á?” Như thế là hai lần giết chết tôi rồi.

“Phải, là lỗi của tớ. Để tỏ lòng xin lỗi tớ sẽ gửi tặng cậu một bài nhạc chuông điện thoại nhé. Để mỗi khi chuông kêu cậu lại nghĩ là tớ đang xin lỗi.”

Geon Woo nói. Quả là Geon Woo, cư xử rất ra dáng. Tôi ngồi cạnh Geon Woo lúc chơi trò Gyro Drop, cảm giác tội lỗi đã đè nén con tim tôi bao lâu nay bay biến sạch.

Tôi tự nhiên nhờ Yu Jin Bé cho mình xem đáp án tập luyện đề cũng chính là bởi đã giải quyết xong vụ hiểu nhầm đứng nhất trường. Tôi vốn không phải đứa có thể vô duyên vô cớ ghét bỏ người khác. Mà tôi thì còn lý do gì để ghét Yu Jin Bé nữa đâu. Thế nhưng tôi cũng không ngờ con bé lại đưa tôi tập luyện đề dễ dàng như thế. Dù để tôi chép bài Yu Jin Bé cũng chẳng mất gì thật, cơ mà nó ngoan ngoãn cho tôi mượn quá đi. A, không hẳn là ngoan ngoãn. Con bé bảo là có điều cần hỏi. Theo trực giác, tôi đoán điều cần hỏi của nó có liên quan tới “chuyện đó”. Đúng như tôi dự đoán, mấy hôm sau Yu Jin Bé đã hỏi về chuyện đó. Tôi cứ tưởng con bé sẽ hỏi những gì liên quan đến bản thân nó, nhưng nào ngờ nó lại hỏi khi xảy ra chuyện mẹ tôi đã đối xử với tôi thế nào.

Nghe tôi trả lời, biểu cảm của Yu Jin Bé dần đanh lại. Nó còn hỏi tại sao nhà nó lại chuyển đi. Có lẽ hiểu tại sao Yu Jin Bé lại tìm đến mình hỏi chuyện hồi đó nên tôi cũng muốn điều tra giúp con bé những chi tiết mà nó tò mò. Để làm vậy tôi cũng đã phải chuẩn bị tâm lý kha khá.

Vài hôm sau, tôi giả bộ giúp mẹ tước rau chân vịt rồi len lén mở lời. Tôi phải tỏ ra cho mẹ thấy là chuyện đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến tôi cả.

“Mẹ này. Hồi xưa con đi học mẫu giáo í, chẳng có một đứa Yu Jin Bé còn gì, nhỉ? Bây giờ con bé đó học cùng lớp với con đấy.”

Mẹ ngừng tay, nhìn tôi chằm chằm. Biểu cảm sững sốt. Rồi mau

chóng mẹ chuyển sang về mặt dò xét tôi. Là mẹ đang lo lắng liệu tôi có bị sốc không đây mà.

“Còn có chuyện ngạc nhiên hơn cơ. Cái đứa đứng nhất trường chính là nó đấy.”

Tôi nói, cố làm ra vẻ thờ ơ.

“Đúng rồi, đúng rồi. Con bé trùng họ tên với con! Mẹ quên mất tiêu đấy.”

Mẹ bỏ hẳn con dao đang cầm tước rau chân vịt xuống. Nghĩ tới những câu hỏi bất tận sắp sửa tuôn ra xối xả, tôi lại thấy hối hận vì khi không lại gọi chuyện với mẹ. Tôi cũng có thân thiết với Yu Jin Bé đến mức bỏ công sức đi điều tra họ nó đâu cơ chứ. Tôi phải gồng mình thể hiện cho mẹ thấy là tôi chẳng bận tâm mấy mới được. Thế nhưng, thể hiện hơi quá cũng không ổn. Bởi nếu để bà mẹ siêu nhạy bén của tôi nhận ra con gái mình cư xử cường điệu để che giấu điều gì thì chuyện sẽ chỉ càng thêm đau đầu mà thôi. Đầu óc tôi còn cuồng hơn cả khi giải bài tập toán hóc búa.

“À à thảo nào, hóa ra vì thế mà hồi đó cô ấy ra sân bay. Hồi bọn con đi tham quan về ấy. Lúc đi đón con mẹ đã gặp mẹ của con bé đó. Cô ấy bảo ra sân bay có công chuyện nên mẹ đoán chắc nhà có người đi du lịch đâu về. Yu Jin à, nhà con bé đó giờ sống thế nào?”

Trước câu hỏi chứa nội dung nằm ngoài dự đoán, tôi nhất thời hoang mang. Tôi mau chóng nhớ ra trong sổ các biệt danh, mẹ tôi còn có một biệt danh là “Lạc Đề” vì cứ hay đang nói một chuyện lại sa vào chuyện không liên quan khác. May mắn thay là mẹ không hề tỏ ý quan tâm tới chuyện Yu Jin Bé đứng nhất trường. Tuy cũng chẳng rõ mẹ sẽ không quan tâm đến bao giờ nữa. Tôi nuốt chửng

câu “Làm sao con biết được”, hỏi lại.

“Sao mẹ hỏi thế?”

“Ngày xưa, có tin đồn nhà nội con bé Yu Jin đó giàu lắm. Còn mẹ nó hình như chỉ là con gái một gia đình bình thường thôi. Thế nên cuộc hôn nhân của bố mẹ nó bị cấm cản dữ dội, cuối cùng nghe nói bố Yu Jin đã cắt đứt quan hệ với gia đình để cưới mẹ nó đấy. Hồi còn sống ở khu mình, mẹ con bé còn phải làm thêm cơ. Chủ căn hộ nhà nó thuê hồi đó... Con nhớ hiệu thuốc Je Il không? Chủ hiệu thuốc Je Il chính là chủ nhà của nhà đó đấy. Thế mẹ mới biết được nội tình chứ.”

Lại chuyện gì nghe như phim truyền hình dài tập cuối tuần thế này. Nhưng để biết được điều mình muốn biết, tôi phải có lòng kiên nhẫn.

“Hóa ra là thế. Hồi đó con thấy Yu Jin Bé cứ như công chúa vậy nên đâu có ngờ nhà nó hoàn cảnh thế. Mà đúng rồi!”

Tôi chợt nhớ lại chuyện từng nghe được từ ai đó.

“Lớp con có đứa kể là chỗ nhà Yu Jin Bé ở bây giờ í, mẹ biết cái khu chung cư cao cấp rộng mênh mông dưới chân núi không? Nhà nó ở đó đó. Mà lần trước nó đứng nhất trường, nhà nó còn mời các thầy cô giáo ở trường một bữa, xong rồi còn làm bánh gạo phát khắp trung tâm học thêm nữa cơ. Khiếp, con chịu thôi không nhất trường nổi đâu. Lấy đâu ra lắm tiền để khao thế chứ.”

Đang giải tỏa cơn tò mò của mẹ rồi chính tôi cũng lạc đề. Tất cả là do ghen di truyền từ mẹ đấy.

“Nhất trường là được trung tâm miễn học phí ba tháng còn gì. Được miễn từng đấy tiền thì mẹ cũng khao tất, mà đừng có lo. Dù

có hao tiền tốn của đến đâu mẹ cũng chẳng tiếc, nên là mày cứ đứng nhất trường đi cho mẹ nhờ.”

Cuộc hội thoại giữa hai mẹ con tôi lại lạc trôi về phương trời nào rồi. Tôi định thần lại, nghĩ xem mình đang định hỏi mẹ chuyện gì rồi cất tiếng.

“Nhưng sao nhà Yu Jin Bé lại chuyển đi thế mẹ? Con chỉ nhớ hồi đó các cô các bác cứ ra sức chửi rửa nhà nó vì đã bỏ trốn.”

“Chửi là vẫn còn nhẹ đấy. Phải có nhà con bé Yu Jin đó đứng ra làm chứng thì chúng ta mới có lợi mà, bắt đầu cùng nhau, đến giữa chừng lại bỏ chạy như thế thì những người còn lại phải vất vả thế nào chứ? Thế cho nên lão khốn đó mới chớp thời cơ kiện lại chúng ta tội vu cáo gây tổn hại danh dự và nhân phẩm người khác còn gì.”

Mẹ cao giọng.

“Không phải lão khốn đó đã bị vào tù à?”

Nghe từ “lão khốn đó” thốt ra từ miệng tôi, mẹ nhìn tôi chăm chăm với biểu cảm phức tạp, mẹ định quở tôi nhưng lại thôi. Vì chính mẹ cũng không thể không công nhận rằng hấn xứng đáng bị gọi bằng những danh xưng thậm tệ hơn cả “lão khốn đó” nhiều.

“Tổng được lão khốn đó vào tù công lớn là của mẹ Geon Woo đấy chứ. Nếu không nhờ mẹ Geon Woo đeo đuổi khắp các đoàn hội phụ nữ, báo chí bốn phương tám hướng, dù chẳng phải việc của mình, thì mấy cái bà cô này cũng đâu biết gì vào với gì? Rồi chắc đã tan đàn xẻ nghé hết.”

Đúng là càng biết càng thấy mẹ Geon Woo thật khí phách. A, cứ lạc đề thế này thì không được. Tôi lại phải chấn chỉnh lại tinh thần.

“Tại sao nhà Yu Jin Bé lại rút ra khỏi vụ đó ạ?”

“Ban đầu có tin đồn nhà đó nhận tiền thỏa thuận của lão khốn đó nhưng có vẻ không phải, hình như họ lại được gia đình bên nội nhận về. Với điều kiện là phải rút khỏi vụ kiện cáo. Vì nhà nó vội vàng chuyển đi như thế nên cũng mới nảy sinh tin đồn đấy chứ. Con bé có còn nhớ chuyện đó không?”

Mẹ nhìn tôi dò xét. Có vẻ mẹ muốn hỏi tôi “Con không sao chứ?” nhưng cố nhịn.

“Lạ là ở chỗ đó đấy mẹ. Nó hoàn toàn chẳng nhớ gì cả. Cũng có thể như thế được à?”

Mặt mẹ tái đi. Nhận ra tôi đang nhìn, mẹ liền lấy lại sắc mặt rồi nói.

“Chắc do cú sốc quá lớn. Hồi sống ở Yeonji-dong, mẹ đã chứng kiến một vụ cả nhà nợ đi ô tô gặp tai nạn còn đúng một người sống sót mà người đó hoàn toàn không nhớ gì cả.”

Tôi thoáng chốc bắn khoăn, cùng gặp phải một chuyện giống nhau mà tôi lại dương dương như không thế này, liệu có phải là tôi đã sai không nhỉ.

Dù gì thì cũng đã đạt được mục đích, tôi lựa thời cơ để kể lại cho Yu Jin Bé nghe. Vào những lúc thế này, đi học trung tâm thật tiện. Chứ ở trường mà tách So Ra ra để nói chuyện riêng với Yu Jin Bé thì cũng khó xử nhiều bề. Dù trong thâm tâm nghĩ đó chẳng phải chuyện gì ghê gớm, nhưng tôi lại không hề muốn kể cho So Ra nghe, chính tôi cũng không cách nào lý giải được tại sao.

“Chỉ là tin đồn thôi nên tớ cũng chẳng biết chính xác hay không

đâu, cơ mà nhà cậu chuyển đi là do bên nội cậu đồng ý nối lại quan hệ với điều kiện bố mẹ cậu phải rút khỏi vụ đó.”

Yu Jin Bé nhìn tôi, mặt tỏ vẻ chẳng hiểu mô tê gì.

“Nghe nói nhà nội cậu giàu lắm mà. Còn nhà ngoại thì nghèo hơn phải không?”

Yu Jin Bé làm vẻ mặt mơ hồ nửa đồng ý nửa không.

“Thế nên hình như bên nội cậu đã ra sức phản đối bố mẹ cậu lấy nhau đấy. Nghe vậy là cậu hiểu chuyện diễn biến theo chiều hướng nào rồi chứ? Tuy cũng sến súa rẻ tiền thật nhưng so với bố mẹ tớ gặp nhau qua mai mối rồi đúng ba tháng sau đã làm đám cưới thì vẫn còn thú vị chán. Cậu đã được đơm hoa kết trái từ tình yêu như thế đó.”

Mặc tôi huyền thuyên, Yu Jin Bé không cười, ơ kìa, nhìn mặt con bé hình như còn đanh lại đến trắng bệch ra. Kể từ đó tôi cứ bị để ý tới Yu Jin Bé. Cả ở trường lẫn ở trung tâm học thêm, càng ngày nó càng ít nói. Trong giờ học, nó phát biểu cũng kém hẳn đi. Đang có chuyện gì xảy ra với con bé đó nhỉ?

Không phải cậu đang có chuyện gì đấy chứ?

Đồng hồ chỉ 5 giờ 10 phút. Muốn bắt xe của trung tâm học thêm, tôi phải ra khỏi nhà vào lúc 5 giờ 20 phút. Sau mấy lần mở cửa phòng dò la động tĩnh bên phòng bố mẹ, tôi xách cặp lên đi ra ngoài. Cửa phòng bố mẹ vẫn đóng chặt. Lúc tôi ở trường về, bà ngoại vẫn còn đang ngồi ngoài xô pha phòng khách nói chuyện với mẹ ở trong phòng.

Ánh mắt ngấn nước của bà ngoại lúc tôi chào đã găm chặt vào tim tôi. Có lẽ sự thật đang được giấu trong những giọt nước mắt ấy của bà ngoại. Tôi không muốn biết sự thật đơn thuần, mà muốn biết sự thật được giấu giếm đằng sau sự thật. Bà ngoại không mấy khi lại đến nhà thế này, hẳn đây là ý trời muốn để tôi được biết sự thật rồi.

Tôi định tranh thủ thời gian nói chuyện với bà ngoại nhưng mẹ chỉ để tôi kịp chào bà một câu rồi kéo bà vào trong phòng. Yu Seon và Yu Mi đã đến trung tâm học thêm nên cả nhà chỉ còn mỗi ba người chúng tôi. Có tiếng mẹ vọng từ trong phòng ra.

“Giờ con cũng không biết đâu. Nếu là chuyện của Sang Cheol thì con đã chán lắm rồi. Mẹ bảo nó đã gây ra chuyện gì thì hãy tự đi mà trả giá đi, dù có đi tù hay ly hôn con cũng mặc!”

Tiếng mẹ nói gần như tiếng hét.

Sang Cheol là cậu cả, từng làm ở công ty bố tôi nhưng vì gây rắc rối mà đã bị đuổi việc. Có vẻ như cậu ăn không ngồi rồi chán lại gây

chuyện gì rồi. Bà ngoại nói không to hơn tiếng làm bầm là bao nên tôi chẳng nghe được gì cả.

Tôi đứng tần ngần một lúc trước cửa phòng bố mẹ rồi đi ra khỏi nhà. Mở cửa phòng xông vào chào bà ngoại giữa bầu không khí này cũng không thích hợp lắm, và cũng bởi tôi đã có kế hoạch nói chuyện riêng với bà rồi. Bà ngoại đến nhà tôi chơi chưa lần nào ở lại lâu. Một phần vì bà còn phải về lo việc nhà và trông cháu cho các mợ đi làm, nhưng có lẽ phần khác cũng vì bà sợ phải chạm mặt bố tôi và bà nội.

Đến nhà tôi, bà ngoại lúc nào cũng khúm núm như phụ huynh bị gọi lên phòng giáo vụ vì con mắc lỗi. Mà hầu hết những lần bà tìm đến nhà tôi đều vì cậu cả nên nói thế cũng chẳng sai. Như đã trở thành thói quen, kể cả khi đến mừng sinh nhật bố hay khi nhà tôi có sự kiện gì, bà ngoại cũng vẫn giữ thái độ khúm núm không đổi. Những lúc như thế tôi thấy bà nội còn đỡ hơn bà ngoại nhiều, tuy lạnh lùng nghiêm khắc nhưng đàng hoàng. Bà nội tôi đáng sợ thật đấy, nhưng ít nhất bà không khiến người khác bức mình hay khó xử.

Dưới bóng râm của chòi nghỉ chân, tôi đợi người bà mình không mấy yêu quý. Chuyện Yu Jin kể chẳng giải quyết được gì cả. Thậm chí chỉ càng khiến nỗi hoang mang hỗn loạn trong lòng tôi lớn thêm. Tôi đâu ngờ bố tôi lại yêu mẹ đến mức từng tuyệt giao với cả ông bà nội để kết hôn với mẹ. Tôi cũng không thể tin nổi ở người bố điềm tĩnh và luôn ra mặt quyền uy của mình lại ẩn giấu những nhiệt tình như thế.

Và chuyện khó hiểu nhất, khi đưa con gái được sinh ra từ tình

yêu ấy gặp chuyện kinh khủng kia, bố mẹ đã không những không giải quyết mà còn rút khỏi vụ việc như muốn bỏ trốn. Theo lời Yu Jin Lớn, đó là điều kiện để họ quay trở lại vòng bao bọc của ông bà nội giàu có. Nếu điều đó đúng là sự thật, thì cuộc sống sung túc cả nhà tôi đang hưởng thụ bây giờ chính là đã được đánh đổi bằng ký ức của tôi.

Tôi cảm giác như mình đã bị bố mẹ cắt gọt ký ức. Hoặc giả tôi đã bị ai đó đánh cắp mất ký ức của mình. Dẫu không hẳn như lời Yu Jin Lớn, dẫu bố mẹ làm vậy là vì tôi đi chằng nữa, tâm trạng tôi cũng không thoải mái chút nào. Dù là chuyện đau lòng đến đâu, một khi đã là chuyện xảy ra với tôi thì tôi có quyền được biết chứ. Dĩ nhiên nếu tôi không biết đến cùng, giá như tôi mãi mãi không biết thì tốt biết mấy, suýt nữa tôi cũng đã mong như thế. Nhưng giờ đây, sự thật từng chút từng chút một đang hé lộ. Tuy còn lổ chỗ nhưng nếu lần lượt chấp nối lại thì những cảnh tượng không mấy khó hiểu cũng đang dần hiện lên rồi.

Tôi nhìn giờ, thấy đã muộn chuyển xe của trung tâm. Tôi định nếu nói chuyện với bà ngoại lâu thì sẽ bắt taxi đi học. Như vậy tôi có thể đến cùng lúc hoặc muộn hơn một chút so với xe buýt trung tâm, vì nó sẽ phải rẽ khắp nơi để đón học sinh. Tôi cũng đã tính đến trường hợp xấu nhất là phải nghỉ học. Thật may, tôi đã trao đổi số di động với Yu Jin Lớn.

Đúng như tôi dự đoán, một lát sau bà ngoại đi ra. Trên khuôn mặt bà, những nếp nhăn trũng sâu đượm lo âu và phiền muộn như thể đã luôn như vậy. Để đề phòng tôi quan sát kỹ đằng sau bà nhưng không thấy bóng dáng mẹ tôi đâu. May mắn thay, có vẻ mẹ

không đi tiễn bà.

Lúc bà ngoại đi qua gần chòi nghỉ, tôi đứng ra trước mặt bà.

“Bà về bây giờ ạ?”

Nhận ra tôi, trên gương mặt bà ngoại nở nụ cười nhạt nhòa. Nhưng bởi những nếp nhăn mang bóng dáng của lo âu và phiền muộn đã ngự sẵn trên mặt mà biểu cảm của bà thành ra mơ hồ.

“Nãy mẹ con cũng vừa tìm con bảo đến giờ đi học thêm rồi, giờ con đi học đấy hả?”

“Vâng. Thấy bà với mẹ đang nói chuyện nên con không tiện chào. Vẫn còn dư chút thời gian nên con đợi bà.”

Những lời đã chuẩn bị sẵn trôi chảy tuôn ra khỏi miệng tôi. Tôi khoác tay bà ngoại.

“Bà, bà vào chòi kia ngồi một lát rồi về.”

Tôi vừa kéo bà ngoại về phía chòi vừa nói bằng giọng hồ hởi ngoan ngoãn chưa từng thấy những lần hai bà cháu gặp nhau trước đây. Bà ngoại được tôi lôi đi nhẹ bẫng như chiếc lá khô.

“Ôi cha, ấm quá. Bà là bà ghét nhất cái gió điều hòa, phải điều hòa không nhỉ, lạnh buốt đến tận xương ấy.”

Bà vừa đặt người xuống sàn gỗ của chòi vừa nói. Chẳng cần đến gió điều hòa, chỉ ngồi cùng với mẹ tôi thôi cũng đủ thấy lạnh rồi. Hồi còn sống chung với ông bà nội, mẹ tôi cứ như cái bóng, nhưng ra ở riêng rồi dường như mẹ lại càng ngày càng lạnh lùng giống bà nội.

“Bà ơi, bà có chuyện gì phiền lòng à?”

Tôi hỏi lơ đãng, mãi suy tính trong đầu không biết phải gọi chuyện của mình thế nào.

“Đều là lỗi của bà thì còn trách ai được? Đến mẹ con rồi cũng tự khắc muốn chối bỏ cái nhà ngoại này thôi. Con là con gái cả nên phải hiểu cho mẹ con hơn ai hết đấy.”

Bà ngoại nói lẩn tiếng thở dài.

“Có đúng mẹ là mẹ đẻ của con không bà?”

Từ “con gái cả” của bà đã giúp tôi mở đường dễ dàng. Bà ngoại tỏ vẻ không hiểu tôi đang nói nhăng nói cuội gì.

“Con bé này đang nói gì vậy? Hồi đẻ ra mày, mẹ mày chẳng được bồi bổ gì hết, đã cực khổ biết nhường nào, sao mày dám nói thế hả con. Cũng phải thôi, mày sống như công chúa trong cái nhà to như cung điện thế kia thì làm sao mà nhớ được cái thời ấy chứ...”

Bà ngoại lại thở dài như một thói quen. Tôi nhận ra sự thật rằng, bao lâu nay chính tôi cũng không thực sự tin vào màn ảo tưởng mẹ là mẹ kế của mình.

“Vậy tại sao hồi ấy nhà con lại chuyển từ khu đó đến đây ạ?”

Tôi nhìn thẳng vào bà và hỏi.

“Con nói khi nào cơ? Chuyển đến đây á? Là ông nội con cho nhà con ra ở riêng còn gì.”

Bà ngoại không xác định được trọng tâm câu hỏi của tôi.

“Không phải hồi đó ă. Từ trước đó cơ, cái hồi nhà con chuyển về ở chung với ông bà nội ấy.”

Tôi chỉ nhớ được đến hồi nhà tôi ở cùng ông bà nội thôi, nhưng vẫn cứ hỏi như thể những chuyện Yu Jin Lớn đã kể chính là ký ức thật của mình vậy. Lần này bà ngoại nhìn tôi vẻ dò xét.

“Chuyện, chuyện đó tự dưng con hỏi làm gì?”

“Có đúng là ông nội đã đón nhà con về với điều kiện bố mẹ con phải rút khỏi vụ đó không ạ?”

Tôi hỏi như cự cãi lại bà. Ánh mắt bà ngoại chao đảo.

“A, con bé này, nghe linh tinh ở đâu rồi lại nói thế hả?”

“Con nghe ở đâu thì quan trọng gì ạ?”

“Con, con nhớ những chuyện đã xảy ra à?”

Dường như một góc nào đó trong lòng tôi đang cầu mong chuyện không phải như thế. Vừa nghe giọng nói run run của bà ngoại, tôi đã thấy rũ ra như tử tù nhận phán quyết cuối cùng. Nếu đang đứng chắc tôi đã suýt ngã khụy rồi.

“Vâng. Con nhớ. Con nhớ hết.”

Tôi nghiêng răng hàm và nói. Bà ngoại lẩm bẩm.

“Ôi, Phật Tổ ời. Nam mô Quán thế âm Bồ tát.”

Nhưng tôi nghe như bên tai mình đang vang lên câu, “Ôi, phải làm sao đây.”

“Tại sao nhà con lại chuyển đi ạ? Thực sự là vì tiền sao?”

Nhân lúc bà ngoại còn đang bàng hoàng, tôi phải đào sâu hơn nữa. Nhưng hình như bà tin rằng tôi đã nhớ ra tất cả nên chỉ đáp đơn giản thế này.

“Lẽ nào là vì tiền được? Hồi bố mẹ con lấy nhau bên nhà nội con đã phản đối dữ lắm. Nhưng có bố mẹ nào rút ruột bỏ con cơ chứ. Ông nội con, bên ngoài ra vẻ không quan tâm nhưng vẫn luôn sai người trông chừng nhà con đó. Thấy bố mẹ con đẻ ra con rồi sống chăm chỉ ông đã định gọi nhà con về rồi, mà đúng lúc đó vỡ lẽ ra chuyện của con.”

Hay tin mẹ tôi đang chuẩn bị tham gia tổ tụng cùng các phụ huynh có con là nạn nhân, ông nội đã nổi trận lôi đình. Rằng chuyện đó thì có gì đáng tự hào, rằng không biết sợ ô uế thanh danh gia đình hay sao mà còn đòi ra mặt kiện cáo.

“Ông ấy nói cũng phải còn gì. Phanh phui mọi hành vi đòi bại của kẻ xấu xa đó cũng chẳng khác gì tự bôi xấu mình, tự nhổ vào mặt mình. Rồi lờ ra tiếng vào sẽ chẳng giúp ích gì cho tương lai con cả... Hồi đó bà cũng đã khuyên mẹ con nghe theo lời ông thông gia. Chỉ cần ém nhẹm chuyện đó đi là ông ấy lại nhận mình về làm con cháu trong nhà mà, hóa ra ông ấy vẫn chưa đến mức tuyệt tình, bà cũng thật biết ơn.”

Đó đâu phải là lỗi của con, tại sao lại gọi đó là tự bôi xấu mình? Thứ trở nên tồi tệ là tương lai của kẻ xấu xa đó, chứ đâu phải tương lai của con? Nếu không phải đang ở ngoài đường tôi đã hét lên hỏi lại bà ngoại rồi.

“Thế tại sao con lại không thể nhớ được chuyện đó?”

“Cái đó cũng thật lạ. Có lẽ khi nhà con vội vàng chuyển đi con đã hoảng loạn mà quên sạch sẽ mọi chuyện. Tất cả đều nghĩ con quên được là may, tất cả đều mong con sẽ vĩnh viễn quên chuyện đó.”

Tôi cũng suýt nữa đã mong như thế. Nếu không gặp lại Yu Jin Lớn liệu tôi có thể vĩnh viễn quên? Vĩnh viễn tưởng tượng bố mẹ mình là bố dượng mẹ kế, vĩnh viễn vừa răn đe bản thân phải tự mình học giỏi ngoan ngoãn thì mới được yêu thương vừa tin rằng sống như thế sẽ hạnh phúc. Sống như thế sẽ hạnh phúc hơn chăng?

“May quá, thế là may rồi.”

Bà ngoại nói. Tôi không hiểu gì chỉ biết giương mắt nhìn bà.

“Thấy con không nhớ được chuyện đó, nhà nội con cũng chỉ mong con mãi mãi quên đi, nhưng bà thì cứ lo hoài. Không phải bà lẫn thần đâu, bà nghĩ trẻ con như cái cây non đang lớn không được phép quên những chuyện chúng đã trải qua. Phải nhớ hết, để rồi vượt qua. Các mắt gỗ trên thân cây là gì chứ? Chính là những xây xước đã lành sẹo trên cơ thể đó. Dù có phải ôm chặt những mắt gỗ đó trong lòng mà đau đớn sống thì cũng không được phép quên, bà nghĩ thế đấy.”

Bà ngoại vuốt ve lưng tôi. Đột nhiên tôi bị coi là đứa có thân thể mang đầy thương tích. Mẹ chà xát khắp người tôi đến bọt cả da thịt lẽ nào là để xóa sạch mọi vết thương của tôi?

Khi đó tôi vẫn còn bé xú, vậy mà mẹ đã chà đã cọ người tôi như chỉ muốn lột sạch da trên người tôi. Tôi khóc kêu đau thì mẹ đánh tôi. Khi tôi mệt lử trong nỗi kinh hoàng, gắng sức nén tiếng khóc, thì mẹ hét lên câu gì đó. Nhưng tôi chẳng nghe thấy tiếng gì cả, chỉ thấy mẹ đớp đớp miệng như con cá chép.

“Yu Jin à, giờ nhớ ra rồi con cũng đừng vì chuyện cũ mà đau buồn. Dầu, giá nó không xảy ra thì tốt hơn nhưng chuyện cũng đã rồi, hắn đó là số mệnh thôi con ạ. Sau này chỉ cần cẩn thận hơn, quyết tâm sống tốt như bây giờ là được. Con nhớ chưa?”

Bà ngoại vừa vỗ vỗ vai tôi vừa nói.

Sau khi chia tay bà ngoại, tôi bắt đầu bước đi. Trong đầu tôi ngập ngụa bao ý nghĩ, không còn chỗ nào để mà nhớ đến trung tâm học thêm nữa. Tôi lội ngược lại dòng ký ức. Tại điểm tận cùng của ký ức, là căn nhà hai tầng có vườn rất rộng. Trong nhà chỉ toàn người

lớn. Ông nội thì đáng sợ còn bà nội thì lạnh lùng. Bố luôn bận rộn còn mẹ chỉ như cái bóng. Trở về từ trường mẫu giáo học bằng tiếng Anh, tôi sẽ học piano hoặc violin. Yu Seon và Yu Mi vẫn chưa có mặt trên đời. Lúc nào tôi cũng chỉ một mình và tìm cách tránh mặt ông nội đáng sợ cùng bà nội lãnh đạm như người ngoài. Bố bận đến nỗi mấy ngày liền cũng khó thấy mặt, còn mẹ thì đã không thể bảo vệ tôi trước ông bà nội. Tôi thích chơi với đám cây cối trong vườn, nhưng đến tối, đám cành lá ban ngày đã che chở cho tôi lại trở thành những cái bóng rung rinh khiến tôi khiếp sợ.

Sau khi Yu Seon và Yu Min chào đời, ông nội cho nhà chúng tôi ra ở riêng. Đó là hồi tôi học lớp Năm. Tôi cảm giác như phải đến lúc đó mình mới có thể hít thở bình thường. Năm sau, ông nội đột ngột qua đời, bà nội sợ ở một mình trong căn nhà quá rộng nên đã định chuyển đến căn hộ của chúng tôi. Khi ấy, nếu cô út không về thì chắc bà đã sống cùng chúng tôi rồi.

Tại sao mẹ lại đối xử với tôi, đưa con gái là nạn nhân của một chuyện tồi tệ, quá đối lạnh lùng đến nỗi tôi thậm chí đã nghĩ mẹ là mẹ kế? Điều tôi thực sự tò mò, không phải đã có chuyện gì xảy ra với tôi mà là tại sao tôi lại bị mất ký ức. Tìm đọc trên mạng tôi cũng đã đoán được phần nào, nhưng hình như vẫn còn lý do nào khác nữa.

Mãi sau tôi mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại đổ liên hồi và bắt máy. Là Yu Jin Lớn.

“Này, cậu đang ở đâu đấy? Sao không đi học hả?”

Tới lúc đó tôi mới nhận ra là mình đã không đến trung tâm học thêm. Tôi nhìn đồng hồ thấy đã muộn hẳn một tiết. Lâu nay tôi vẫn

luôn cho rằng không có gì tồi tệ hơn là trốn học thêm. Tại sao tôi lại không đi học? Tôi trốn học trung tâm để làm cái trò gì đây?

“Tớ đã nói giúp cậu rồi nên chắc cô giáo sẽ không gọi điện về nhà đâu. Nhưng mà, không phải cậu đang có chuyện gì đấy chứ?”

Không phải cậu đang có chuyện gì đấy chứ? Câu nói ấy đã truyền âm thanh vào khuôn miệng đang đớp đớp của mẹ.

“Không có chuyện gì xảy ra với mày hết. Không có bất cứ chuyện gì cả! Nhớ chưa?”

Mẹ hét lên. Giữa tiếng nước chảy xối xả, giọng mẹ vẫn vang vọng. Tôi gật đầu rồi định dụi mặt vào lòng mẹ. Nhưng mẹ đã giằng tôi ra và nói với tôi rằng.

“Sau này mày không được nhắc đến chuyện đó nữa. Nếu không thì mày chết, mẹ cũng chết. Rõ chưa?”

Tôi sợ quá nên gật đầu mạnh hết sức có thể. Tôi đã gật đầu lâu đến độ chóng cả mặt. Cuối cùng, cảnh tượng trong ảo ảnh cũng đã trợn vện.

“Đó là hồi tớ được nghe bố mẹ nói thương tớ nhiều nhất đấy. Bình thường bố mẹ chỉ lo cho thằng em tớ thôi mà sau vụ đó tự dưng dùng dùng kêu là thương tớ nhất. Đáng ngờ không cơ chứ? Hồi đó tớ còn ngây thơ nên mới bị mấy lời đường mật ấy lừa mà bỏ qua hết đấy.”

Cùng gặp phải một chuyện như nhau, trong khi bố mẹ Yu Jin Lớn yêu thương cậu ta như vậy thì mẹ tôi lại đánh đập, ép tôi phải quên đi chuyện đó. Không những thế, mẹ còn khắc sâu trong lòng tôi rằng đó là một chuyện ghê tởm đến mức mẹ những muốn lột sạch da tôi. Rồi thậm chí mẹ còn đe dọa tôi rằng nếu không quên chuyện

đó đi thì cả tôi lẫn mẹ đều sẽ chết. Như thế, cái đứa tôi bé xíu xiu ngày đó làm sao có thể không quên cơ chứ. Suốt chiều dài ký ức của tôi, không hề có một người lớn nào từng an ủi tôi hay giúp tôi yên lòng.

“Chep, bát vỡ thì còn dùng được vào việc gì nữa?”

Lời ông nội nói vang lên trong đầu tôi như một cú đánh trời giáng. Cứ mỗi lần tiếp xúc với tôi, ông nội lại tỏ vẻ khó chịu rồi vừa tặc lưỡi vừa nói như vậy. Tôi đã không thể hiểu được từ “bát vỡ” chính là chỉ mình. Tôi chỉ biết trợn tròn đôi mắt to như con ngốc đi tìm mảnh vỡ của cái bát. Giờ nghĩ lại, cái bát vỡ đó chính là tôi.

“Chủ tịch, con bé đứng nhất trường rồi đấy. Nó biết làm tròn bốn phần rồi, ông đừng có lo lắng quá.”

Hồi tôi đứng thứ nhất toàn trường, bà nội đã nhìn ảnh ông nội mà nói như vậy. Cái bát vỡ giờ đã biết làm tròn bốn phần rồi, tôi chẳng những không hiểu ý nghĩa thực sự của câu nói ấy mà thậm chí còn hân hoan phấn khởi vì nỗ lực của mình được công nhận.

Cơn phẫn nộ khó hiểu ập tới khiến đầu tôi nhức nhối. Thứ có thể xoa dịu cơn đau đầu chỉ có khói thuốc lá độc hại. Trong buồng vệ sinh công cộng, tôi ngậm điếu thuốc hút, khói thuốc khuấy đảo tâm trí tôi, đẩy lùi cơn đau.

Rồi tôi bước tới một con phố xa hoa. Đèn đường và đèn nê ông của các tấm biển hiệu đang rọi sáng đường phố thay cho ông mặt trời giờ đã núp sau những tòa nhà. Tôi từng coi những đứa giờ này còn lang thang ngoài đường là những đứa có vấn đề. Tôi đã nghĩ các con đường vào giờ này đều chỉ dành để đi tới các trung tâm học thêm, phòng đọc sách hay đi học gia sư. Nhưng tôi không ngờ mình

sẽ có ngày trốn học thêm và vất vưởng ngoài đường phố như thế này.

Giây phút đó, nỗi đau đớn và khoái cảm cùng lúc lướt qua tim và toàn thân tôi. Tôi nhếch miệng cười. Tôi không còn là con ngoan trò giỏi nữa. Tôi là một con bé dân chơi biết hút thuốc, bùng học thêm, lang thang khắp đường phố ban đêm. Bố mẹ tôi, họ sẽ không yêu thương gì một tôi như thế này cả. Tôi bị ghét bỏ chẳng phải vì vụ việc không do lỗi của tôi kia, mà vì tôi đang làm những trò không đáng được yêu thương.

Tôi nghe thấy tiếng nhạc cùng tiếng hò reo từ đâu vọng lại. Tôi nhìn quanh quất tìm nơi phát ra những âm thanh huyền ảo ấy. Từ trước tới giờ tôi chưa từng một lần ngó nghiêng đến thế giới bên ngoài. Bởi khi bước trên con đường đã định sẵn, người ta đâu cần phải nhìn ngó gì xung quanh.

Tiếng nhạc xập xình đang phát ra từ một sân khấu ngoài trời được dựng trước một trung tâm mua sắm lớn. Tầm áp phích cho hay ở đây đang tổ chức một cuộc thi nhảy. Một nhóm gồm năm thằng con trai đang nhảy, động tác hết sức mạnh mẽ. Dường như, nếu cơ thể chuyển động cuồng nhiệt như vậy thì những thứ trong lòng, bất kể là gì, cũng có thể bay biến sạch. Tiếng hò reo là của đám đông đứng xem bên dưới là dành cho những đứa đang nhảy trên sân khấu. Sau khi nhạc kết thúc và đội vừa nhảy xong rời sân khấu, theo lời giới thiệu của người dẫn chương trình, một nhóm nữ ba thành viên xuất hiện. Chúng bắt đầu nhảy cùng âm nhạc.

Mới đầu, tiếng nhạc ủa ra từ loa khiến đầu óc tôi ù đi và ngực tôi quặn thắt lại. Rồi nhạc tràn vào trái tim tôi, theo mạch máu chảy

khắp cơ thể tôi. Tôi lắc đầu, nhún vai, vung vẩy chân tay theo nhạc.
Thế giới cũng bắt đầu rung chuyển theo tôi.

Con bé đó giữa nơi lạ lẫm

Tôi cứ tưởng là Yu Jin Bé sẽ nói cho tôi biết lý do nó nghỉ học trung tâm. Tôi còn nghĩ mình hiển nhiên có quyền được biết vì đã đứng ra ngăn chặn giúp nó bao vấn đề đau đầu có thể nảy sinh từ việc trốn học. Để giáo viên trung tâm không gọi điện về nhà Yu Jin Bé, tôi thậm chí còn nói dối bao che cho nó, để rồi phải nghe cả cái câu ngửa tai này:

“Lee Yu Jin là cái tên đứng nhất toàn trường mà, hã sẽ không làm gì đáng thất vọng đâu.”

Nhưng hôm sau ở trường, Yu Jin Bé không thèm liếc tôi đến một lần. Chắc đang ở trường nên nó cần trọng vậy thôi. Đến trung tâm nó sẽ nói cho mình ấy mà. Tôi đã cứ tưởng thế chứ. Cơ mà cái con bé đó, ngay trước khi chuông báo vào tiết reo nó mới thềm vào lớp rồi vừa hết giờ một cái đã bán sống bán chết lao đi, rõ ràng nó không có ý muốn chuyện trò gì với tôi hết.

Cảm giác đầu tiên dấy lên trong tôi là cảm giác bị phản bội. Nhưng tôi mau chóng dập tan. Cảm thấy bị phản bội bởi Yu Jin Bé, về bản chất mà nói, thật là một việc khiến lòng tự trọng của tôi bị tổn thương. Ngẫm lại thì con bé Yu Jin Bé đó chỉ tìm đến tôi khi cần thôi, chứ bình thường nó coi tôi chẳng bằng cái chổi cùn dựng trong thùng đồ dọn vệ sinh. Chỉ vì nó mà tôi đã phải xới lên những chuyện ngày xưa ngày xưa tôi không hề muốn nhớ lại, thậm chí còn lân la điều tra cả mẹ. Lâu nay tôi cũng thấy có lỗi vì đã khiến Yu Jin Bé

nhớ lại chuyện đó rồi đau khổ muộn màng. Nhưng xét đi xét lại thì tôi đây, nếu không vì Yu Jin Bé thì cũng đã chẳng phải khơi lại chuyện đó trong cuộc sống thường ngày của mình.

Tôi quyết định sẽ dồn tâm trí vào kỳ thi cuối kỳ đang đến gần. Lý do để tôi phải thi tốt lần này thì nhiều lắm, đếm trên hai bàn tay vẫn còn thiếu mất mấy ngón. Vì lớp ôn thi đặc biệt ở trung tâm học thêm mà phải đến 12 giờ rưỡi đêm tôi mới được về nhà. Giờ giải lao, tôi mua cà phê ở máy bán hàng tự động uống, một niềm tự hào như hương cà phê lan tỏa trong lòng ngực tôi. Thành thật mà nói, tôi từng khối lần chơi game hay vào các cafe trên mạng chat chit đến quá nửa đêm, nhưng chưa lần nào tôi thức tới tận giờ đó để học bài cả.

Có lẽ tôi đã giác ngộ được “niềm vui khi làm hết sức” mà cô giáo chủ nhiệm từng nhắc tới. Hồi đầu nghe cô nói, tôi nghĩ đó chỉ là một câu gượng ép người ta chế ra hòng an ủi những kẻ đã làm hết sức nhưng kết quả nhận được lại chẳng tốt đẹp gì. Nhưng cái lúc uống cà phê để xua đi cơn buồn ngủ, tôi lại thấy tự hào vì mình đang chăm chỉ học hành và còn nghĩ dù kết quả ra sao cũng không quan trọng.

“Giờ mày đã hiểu được tâm trạng đó rồi ư! Tâm trạng sung sướng ấy cũng đã đến với tao những lần đang mải mê viết tiểu thuyết thì chợt nhận ra chân trời đằng Đông đã rạng.”

Mang vẻ mặt như một đại văn hào, So Ra nói.

Thay vì học thi, đêm nào So Ra cũng viết truyện. Cái lần nó hỗn hển gọi điện cho tôi, tôi đã cứ ngỡ nhà nó xảy ra hỏa hoạn.

“Sao, có chuyện gì? Làm sao?”

Tôi cũng như sắp sửa đứt hơi. Thi cuối kỳ đến nơi rồi, tự dưng nó xảy ra biến lớn thì tôi cũng phí thời gian ôn thi lắm.

“Bản thảo tao viết từ bấy đến giờ mất sạch rồi.”

“Làm sao mà mất hả? Sao không cất cho cẩn thận.”

Tôi chỉ có thể an ủi So Ra bằng mấy lời vô thưởng vô phạt. Tệ hơn một cái, tiểu thuyết lần này So Ra quyết sau khi viết xong mới cho tôi đọc nên tôi hoàn toàn không biết nội dung của nó là gì. Và vì thế tôi cũng không thể giúp gì cho So Ra trong công cuộc khôi phục lại cuốn tiểu thuyết mà nó khoe là cách tân và đầy tính bước ngoặt, hoàn toàn khác với những gì nó từng viết trước đây.

Vào giờ nghỉ, So Ra cũng vò đầu bứt tóc tìm cách khôi phục lại bản thảo đã mất. Trong vở của So Ra chằng chịt những mảnh vụn vỡ của ký ức thay vì nội dung bài học. Tinh thần nó đang không hề ổn định chút nào.

“A, cái này, làm sao bây giờ. Hồi đó tao dùng từ gì đấy lắm cơ, giờ không tài nào nghĩ ra nổi!”

Có vẻ vì bị ám ảnh mãi bởi cái bản thảo đã không cánh mà bay nên So Ra hiện đang không thể phục hồi cũng chẳng thể phát triển.

Nhìn So Ra tôi lại nghĩ đến chồng bác cả tôi, một tín đồ câu cá luôn tâm niệm “Con cá mất là con cá to”. Thế nên tôi đã khuyên So Ra rằng con cá để vượt mất bao giờ cũng là con cá to, bảo nó tĩnh tâm mà viết lại. Tôi cũng không quên an ủi khích lệ So Ra rằng khổ nạn này sẽ trui rèn nó để nó viết nên những áng văn chương bất hủ hơn nữa. Dẫu sao, hơn bất cứ ai, tôi cũng là người mong So Ra trở thành nhà văn nổi tiếng nhất. Sau này lớn, dù trở thành một người bình thường không làm nên trò trống gì hay một siêu mẫu, có bạn

thân là nhà văn nổi tiếng cũng giúp tôi được thơm lây mà.

Sau khi tô kín các ô tròn trong phiếu đáp án môn thi cuối cùng, tôi đặt bút xuống với tâm thế đã quật ngã một kỳ thi nữa trong số những kỳ thi tôi sẽ phải vào sinh ra tử suốt kiếp này. A, tôi muốn sống ở thế giới của *Jack và Cây đậu thần*, cái thế giới không có thi thố gì cơ ấy, nhưng liệu có thế giới nào như vậy không nhỉ? Hồi nhỏ, ước mơ của tôi là “mẹ”. Tôi muốn trở thành mẹ, để mặc sức tiêu xài tiền của bố, rồi thoải mái mắng mỏ con cái khi chúng bị điểm kém môn Chính tả hay không làm bài tập. Nhìn bố thôi kìa đã thấy mệt chết đi được, hết đi làm công ty đến ngày nghỉ lại phục vụ gia đình, nhưng mẹ thì hoàn toàn khác.

Để tôi thú nhận một điều đáng xấu hổ này, mới cách đây không lâu, tôi vẫn còn tưởng rằng sau khi tiễn cả nhà đi học đi làm mẹ sẽ rôm rả nấu cháo điện thoại, xem phim truyền hình phát lại trên truyền hình cáp hay ngủ ngày cơ ấy. Giặt quần áo đã có máy giặt, quét tước đã có máy hút bụi. Nói quá hơn một tí, tôi thậm chí còn ngỡ nồi cơm điện cứ thế tự nấu ra cơm nóng cho cả nhà chúng tôi. Tôi đã vờ như không biết rằng, muốn có cơm ăn thì phải vo gạo, căn nước cho vừa rồi đặt vào nồi cơm điện.

Mãi tới lúc mẹ tìm việc làm thì sự thật mới hé lộ rằng mẹ chính là cây chùy cầu được ước nấy của yêu tinh trong nhà chúng tôi. Mẹ tôi, vì khoản lương tháng không tăng lên của bố, vì phí giáo dục tự đội lên ngất ngưỡng và cũng vì để đáp ứng được nhu cầu ăn mặc ngày một cao của tôi với Hyung Jin, đã phải kiếm việc làm.

Nơi mẹ đi làm lại, sau mười lăm năm kể từ ngày kết hôn với bố và nghỉ việc, là quầy thanh toán tại một đại siêu thị giảm giá. Tôi

ước mẹ tìm được một công việc tốt hơn, nhưng ở cái thời đại coi phụ nữ có tuổi và đã kết hôn không khác gì cơm thừa canh cặn này thì còn mong chờ gì hơn.

Thỉnh thoảng, khi rút tắt trên dây phơi xuống để đi hay đến giờ cơm trưa phải đem cái thìa đã ăn hôm qua đi rửa tôi mới bị choáng ngợp bởi lượng việc nhà mẹ đã phải cáng đáng bấy lâu nay, tuy thế tôi vẫn thích mẹ đi làm. Trước tiên là vì nét mặt mẹ đã trở nên tươi tắn hơn trước, nhưng trên tất cả, từ hồi đi làm mẹ ít can thiệp đến đời sống riêng tư của chúng tôi hẳn.

Còn một chuyện vui nữa. Đó là mẹ đã sớm tuyên bố trước rằng kỳ nghỉ hè này mẹ sẽ dành để ngủ bù nên chúng tôi đừng có mà lằng nhằng đòi đi chơi đâu hay bày vẽ ăn uống gì. Nhưng nói thật luôn, dù là lên núi xuống đồng hay về nhà bà ở quê, tắt máy trước giờ đều là theo ý muốn của mẹ đấy chứ. Từ hồi lớp Sáu tôi đã ghét đi du lịch cùng gia đình rồi. Còn Hyung Jin thì từ hồi lớp Bốn. Bố tôi vào ngày nghỉ cũng chỉ muốn thanh thoi nằm xem ti vi. Nhưng vì mẹ cứ cho rằng chúng tôi muốn đi, vì mẹ cứ quan niệm đầy cổ hủ rằng nếu không đi chúng tôi sẽ bị lạc lõng giữa bạn bè mà bao năm nay chúng tôi đã phải xách ba lô lên và đi những chuyến du lịch mình không hề mong muốn.

So với lướt sóng ngoài biển, lướt mạng Internet vui-rẻ-tiện hơn đến nhường nào, chỉ mỗi mình mẹ là không biết. Nhưng tôi không dám đảm bảo là lướt mạng an toàn hơn lướt sóng đâu nhé. Dạo này có vẻ như cứ vắng mặt tôi là Hyung Jin lại xem mấy cái clip “mát mẻ”. Nghĩ em trai mình xem những thứ đó tôi lại thấy ghê người, nhưng đó đâu phải lỗi của nó. Vì chính tôi đây cũng từng có

lần đang vô tư mở mail thì bất đắc dĩ xem phải đống clip “mát mẻ” xõng xộc xổ ra. Thế cho nên, tôi cũng khó mà sấn sổ truy hỏi thằng bé đang ở tuổi đầy hiếu kỳ rồi mắng nhiếc nó tội đã không nhắm mắt trước những thứ cứ sờ sờ hiện ra trước mặt.

Geon Woo liệu có xem những thứ đó không nhỉ? So Ra, đứa có ông anh trai cũng là học sinh gương mẫu, đảm bảo với tôi rằng “100% có xem”. Lúc xem những thứ đó tâm trạng của Geon Woo thế nào nhỉ? Tôi thường tưởng tượng ra cảnh mình và Geon Woo trở nên thân thiết hơn rồi nắm tay rồi hôn nhau. Hể tưởng tượng như vậy là mặt tôi lại đỏ bừng, tim đập loạn nhịp. Geon Woo mà nắm tay thì tôi phải làm thế nào? So Ra bảo tôi phải từ chối ba lần. Dù có từ chối hay đồng ý thì điều khiến tôi canh cánh nhất vẫn là lòng bàn tay bị viêm da dị ứng của mình. Thế nên đêm đêm tôi vẫn bôi kem dưỡng của mẹ lên tay rồi đeo găng tay ni lông đi ngủ.

Điểm thi cuối kỳ của tôi đứng thứ 113 toàn trường, tăng những 100 bậc.

“Thấy chưa! Nhờ mẹ cho mày đi học trung tâm cả đấy.”

Hài lòng trước quyết định sáng suốt của bản thân, mẹ càng vui vẻ tợn. Nhưng điểm thi của tôi tăng không chỉ nhờ mỗi công của trung tâm học thêm. Hơn tất cả, đó là dựa vào lòng quyết tâm muốn trở nên tự tin trước Geon Woo, người tuy biết tôi không phải Yu Jin đứng nhất trường mà vẫn dành cho tôi vị trí bạn gái của cậu ấy, và nỗ lực đáng khen ngợi của chính tôi hòng chen chân vào gia đình đầy vẻ hàn lâm học vị của Geon Woo.

Bình thường tôi cũng háo hức mong tới kỳ nghỉ hè lắm đấy, vì ít nhất sẽ được ngủ nướng xả láng, nhưng với tôi kỳ nghỉ hè năm nay

còn trở nên đáng mong chờ gấp bội phần bởi có rất nhiều sự kiện đang đón đợi tôi. Hơn bất cứ điều gì, tôi vô cùng phấn khởi khi sắp được đi học thêm cùng So Ra. Nó đã đăng ký học ở trung tâm hồng tìm cách trốn khỏi viễn cảnh không mấy khó đoán là sẽ phải giam mình trong siêu thị bán hàng suốt cả mùa hè. Thêm nữa, chúng tôi đã quyết định sẽ làm tất tậ các bài tập hè, từ đi kiến tập hiện trường đến viết báo cáo cảm thụ âm nhạc, cùng với Geon Woo và Seong Ho. Seong Ho, bạn của Geon Woo, là cái cậu có bác làm nhà thơ ấy. Chỉ mỗi việc bác cậu ta là nhà thơ thôi có vẻ cũng đã khiến So Ra tin cậu ta đặc biệt hơn những thằng con trai khác.

Tôi thích tụ tập bốn đứa hơn là chỉ gặp riêng mình Geon Woo. Và lại, ở bất kỳ cuộc gặp gỡ nào cũng phải xuất hiện Bang Ja với Hyang Dan thì mối liên kết giữa đôi nam nữ chính mới thăng hoa được. Tuy So Ra và Seong Ho có chấp nhận vai diễn của mình hay không thì vẫn còn là một ẩn số. Chưa biết chừng hai đứa chúng nó đã tự coi mình là nhân vật chính, còn chúng tôi chỉ là phù dâu phù rể thôi cũng nên.

“Êu, bài tập gì? Có mà chị viện cớ làm bài tập để đi hẹn hò thì có!”

Hyung Jin chọc tức tôi.

“Một mũi tên trúng hai đích chứ sao? Từ hồi hẹn hò với Geon Woo thành tích học tập của tao cũng tốt hơn hẳn còn gì. Mẹ hoàn toàn ủng hộ tao giao lưu như thế đấy nhé, hoàn toàn ủng hộ đấy!”

“Đúng đấy. Nếu con cần tiền đi chơi thì cứ nói. Dù có phải bớt tiền tiêu vặt bố cũng sẽ cho con.”

Cái trò trêu ngươi tôi của Hyung Jin đã bị đột tấn công chi viện

của bố mẹ dần cho tan tác. Đạo này uy thế của Hyung Jin đã suy yếu nhiều. Một phần cũng nhờ tôi thi tốt, nhưng nghĩ tới nghĩ lui thì lý do mang tính quyết định lại là do chính nó.

“Sau này mẹ mà có con dâu thì đừng có thành bà mẹ chồng như thế đấy nhé.”

Sự là đang xem cái phim truyền hình cuối tuần gì mà vừa kể cuộc sống chung có một không hai với mẹ chồng vừa tả cô con dâu không biết điều, đại loại nàng dâu - mẹ chồng đều một chín một mười, thì Hyung Jin liền ngay lập tức bênh nàng vợ tương lai còn chưa biết là ai của nó như thế. Có vẻ phải đến lúc đó, mẹ mới bắt đầu nghi ngờ tình yêu và niềm tin vô điều kiện của mình dành cho Hyung Jin.

Nghe tin Yu Jin Bé phải sang Mỹ học tiếng Anh nên không đi học trung tâm được, So Ra mừng ra mặt.

“May quá, tao đang khó chịu vì nghĩ sẽ phải gặp con bé hãm tài đó ở cả trung tâm học thêm đây.”

Tôi định bảo với So Ra là kể cả Yu Jin Bé có đến trung tâm học đi nữa thì ngoài lúc kiểm tra hay thi cử, khó mà có chuyện cái đứa được vào lớp chọn dành riêng cho 3% học sinh điểm cao nhất trường như nó lại cùng ngồi nghe giảng với bọn tôi, những đứa có thứ hạng là số ba chữ số. Nhưng rồi tôi cố kiềm chế. Chỉ cần điểm tôi không tăng quá là được.

“Tao không thích con bé đó vì nó cứ như búp bê ấy. Mà còn chả phải búp bê bình thường, nó là kiểu búp bê giấy lật trước lật sau cũng chẳng thấy cái quái gì. Những đứa chỉ biết chăm chăm học hành đều ngờ nghếch trước sự đời mà. Thế rồi chúng nó vẫn cứ

làm cái điều bộ ra về cả đời này chỉ có học thôi vậy.”

Tôi đồng cảm với So Ra vài phần nhưng không thể công nhận những gì nó nói là hoàn toàn đúng. Tuy xét cho cùng, chẳng khác gì So Ra, tôi cũng thấy Yu Jin Bé khó ưa bỏ xừ.

Tôi cảm thấy bị thôi thúc muốn kể cho So Ra nghe chuyện mình và Yu Jin Bé từng gặp phải. Dù ít dù nhiều, tôi cũng muốn thay đổi cách nghĩ của nó về Yu Jin Bé. Nguyên nhân bắt nguồn từ cảm xúc của tôi khi chứng kiến cảnh nó bị mất bản thảo.

So Ra đã đau khổ nhường nào khi bị mất bản thảo tiểu thuyết mình dày công thỏa sức sáng tạo, nhưng còn Yu Jin Bé, con bé đó đã quên sạch những chuyện chính nó từng trải qua. Dù chuyện đó không hay ho gì cho cam, nhưng đến bản thân mình cũng không nhớ thì chẳng phải rất kinh khủng hay sao? Gắng sức nhớ lại chuyện đó cũng giống như bóc lớp vảy của vết thương đã lên da non để quan sát lại vết thương đó vậy. Biết đâu dưới lớp vảy kia, vết thương khi xưa chưa được điều trị đang bị nhiễm trùng thì sao? Giống trong phim chiến tranh tôi từng xem, chưa biết chừng trong vết thương ấy đang hung nhúc dồi bọ sinh sống. Một đứa phải tận mắt nhìn tất cả những thứ đó như Yu Jin Bé đâu thể là một con búp bê giấy rỗng tuếch được.

Tôi nghĩ Yu Jin Bé được đến một nơi xa lạ cũng thật tốt, dù chỉ trong kỳ nghỉ ngắn ngủi. Vì biết đâu ở nơi xa lạ kia, vết thương của con bé lại được chữa lành.

Kỳ nghỉ hè vui vẻ chẳng biết từ khi nào đã vụt trôi qua. Suốt thời gian đó, vì bận tụ tập cùng So Ra, Geon Woo và Seong Ho mà tôi

đã quên bém mắt Yu Jin Bé. Nhưng, ở một nơi vô cùng không liên quan, tôi đã gặp một đứa giống hệt con bé đó. Nó thực sự rất giống Yu Jin Bé. Nhưng không phải là Yu Jin Bé. Cái con bé đã sang Mỹ học thi không có lý nào lại nhảy nhót trên sân khấu ở ngoài trung tâm thương mại được.

Một chiều thứ Bảy, bốn ngày trước khi khai giảng kỳ học mới, tôi đi tới trung tâm mua sắm tổng hợp để gặp đám So Ra, Geon Woo và Seong Ho. Chúng tôi định sẽ xem một bộ phim trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc. Trung tâm mua sắm và rạp phim cùng ở dưới tầng hầm, ngày thường khu này vốn đã tấp nập nay vào chiều thứ Bảy lại càng thêm xô bồ. Chưa kể ở sân khấu bên ngoài còn đang diễn ra một cuộc thi nhảy nên không khí cứ gọi là náo loạn thôi rồi. Tiếng nhạc xập xình khiến lồng ngực tôi cũng loạn nhịp không yên. Trên sân khấu bắn pháo sáng, một nhóm nữ sáu thành viên đang nhảy, động tác nhảy vừa cầu kỳ vừa hết sức mạnh mẽ. Tôi vừa ngược lên sân khấu theo dõi vừa thẩn cảm thán, bỗng giật nảy mình. Trong số những đứa đang nhảy có Yu Jin Bé.

“So... So Ra ới, con bé kia, con bé tóc xanh kia, có phải là Yu Jin Bé không?”

Tôi thúc sườn So Ra, lấp bắp nói. So Ra chăm chú quan sát sáu đứa đang nhảy trên sân khấu.

“Ớ? Đúng là giống thật nhỉ.”

“Đúng nhỉ? Phải không? Nhưng nó đi Mỹ rồi cơ mà, sao lại nhảy trên kia được? Không lẽ nó về rồi?”

Tim tôi vô cớ đập thành thịch. So Ra nhìn một lúc lâu rồi nói tiếp.

“Nhìn cũng giống đấy nhưng không phải Yu Jin Bé đâu. Làm gì

có chuyện.”

So Ra quả quyết.

“Ừ. Không lý nào lại là Yu Jin Bé được, cơ mà nhìn giống quá...”

Tôi không thể rời mắt khỏi cái đứa đang đặc biệt đắm chìm trong điệu nhảy kia.

“Lý do thứ nhất khẳng định con bé kia không phải Yu Jin Bé, một đứa học sinh gương mẫu chỉ biết học sao có thể nhảy giỏi thế kia chứ?”

Không sai.

“Ừ, dĩ nhiên là không thể.”

“Lý do thứ hai, nhìn tóc nó đi. Nó tóc xanh mà. Mà có thể tưởng tượng ra Yu Jin Bé để tóc xanh không hả?”

Tôi lắc đầu.

“Lý do thứ ba, lần trước mà đã nhầm Yu Jin Bé với cái đứa ngày xưa mà học chung mẫu giáo còn gì.”

Tôi suýt nữa phun ra Yu Jin Bé đó và Yu Jin Bé này chính là một.

“Thế nào, đã đủ lý do để chứng minh kia không phải Yu Jin Bé chưa? Đừng để ý linh tinh nữa, mau đi thôi. Sắp muộn rồi đây này.”

So Ra vừa lắc lắc điện thoại di động vừa nói. Đúng lúc đó điện thoại tôi reo. Là Geon Woo gọi, hỏi tại sao tôi mãi chưa tới. Giây phút giọng Geon Woo vang lên bên tai tôi, cái đứa tóc xanh đang nhảy kia lập tức biến mất khỏi địa cầu. Tôi vừa giậm giậm chân liên tục vừa ngược nhìn biển số ghi tầng của thang máy. Đây là lần đầu tiên tôi đi xem phim cùng bạn trai. Nghĩ đến cảnh ngồi sát bên Geon Woo trong rạp phim tranh tối tranh sáng, tim tôi bắt đầu đập mạnh,

còn tay thì mướt mồ hôi. Bị So Ra chọc sườn, tôi giật mình quay qua, nó liền nói với tôi bằng một vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

“Yu Jin à, hay đó chính là em sinh đôi của Yu Jin Bé? Cái đứa đang nhảy kia chính là Yu Jin ngày xưa học mẫu giáo với mày, đúng chưa?”

Yu Jin học mẫu giáo với tao chính là Yu Jin Bé đó.

Thay vì đáp lời So Ra, tôi kéo nó vào thang máy. Vì cửa thang máy đã mở rồi. Qua cửa kính thang máy, tôi nhìn ra ngoài. Giữa lúc chúng tôi nói chuyện, trên sân khấu, một nhóm khác đã lên nhảy.

Icarus dưới tầng hầm

Kỳ nghỉ hè đã bắt đầu. Trong kỳ nghỉ, trung tâm học thêm vào học từ sáng. Tôi cần đúng giờ đi học thêm để ra khỏi nhà. Thay vì đi xe của trung tâm, tôi lên xe buýt thường. Xe buýt cho tôi xuống ở trung tâm thành phố. Tôi đi vào một tòa nhà ven đường. Dưới tầng hầm của tòa nhà đó có phòng tập Icarus. Hôm mới tới đây, tôi có hơi hoảng vì nó quá xập xệ, nhưng bây giờ, đến cả mùi hôi hám của nó tôi cũng thấy thích. Tôi chui vào một phòng thay đồ, thay sang bộ quần áo thể thao. Rồi tôi học nhảy từ chị Hee Jung. Lần đầu tiên tôi gặp chị Hee Jung chủ nhân của Icarus là vào cái tối trốn học thêm lang thang ngoài đường. Tôi hỏi mấy đứa vừa từ trên sân khấu xuống muốn học nhảy thì phải làm thế nào thì được chúng giới thiệu với chị Hee Jung. Đang bận bịu gì đó, chị chỉ liếc tôi rồi đưa cho tôi một tấm danh thiếp.

Từ đó cho đến kỳ nghỉ hè, mỗi ngày tôi đều lôi tấm danh thiếp chị Hee Jung đưa cho ra ngắm một lần. Đằng sau tấm danh thiếp có vẽ lược đồ chỉ đến Icarus. Icarus, tôi đã từng đọc trong thần thoại Hy Lạp. Có phải là chàng trai đã rơi xuống biển chết vì bay quá gần mặt trời và bị vàng thái dương thiêu chảy lớp sáp gắn lông cánh không nhỉ... Dù là mang ý nghĩa gì, cái tên Icarus nghe cũng thật hay. Tôi vừa nhìn tấm danh thiếp vừa tưởng tượng phòng tập nhảy Icarus sẽ kéo tôi thoát khỏi hiện thực như Icarus trong thần thoại đang đôi cánh thoát một cái đã thoát khỏi mê cung.

Thi cuối kỳ lần này tôi đạt điểm số thấp nhất trong lịch sử. Các

thầy cô giáo đều cho rằng tôi đã nhầm lẫn ở đâu đó. Có cô giáo thậm chí còn kiểm tra lại phiếu đáp án xem tôi có tô chệch hay không. Nếu so với điểm số của các bạn khác để đánh giá thì tôi vẫn thuộc top trên, nhưng khi nhận phiếu điểm thấp nhất trong lịch sử, tôi cùng lúc cảm nhận được cả nỗi đau khổ lẫn niềm thích thú xuyên qua ngực mình. Đó là cảm giác tôi thường xuyên cảm nhận được dạo gần đây. Vừa đau khổ vừa thích thú, vừa thích thú vừa đau khổ. Niềm thích thú nhắm tới những người xung quanh, còn nỗi đau khổ lại chỉ hướng về riêng bản thân tôi. Mà cũng có thể là ngược lại.

Điểm con rớt như vậy là tại mẹ đấy. Tôi muốn hét lên như thế với mẹ lúc mẹ đang cẩn thận rà soát phiếu điểm của tôi như định tìm đầu mối giải thích tại sao thành tích của tôi lại tụt dốc. Nhìn mẹ không đặc biệt nghi ngờ gì tôi thế này thì có vẻ bà ngoại đã giữ lời hứa với tôi rồi.

“Bà, bà đừng nói với mẹ là con đã nhớ lại chuyện ngày xưa nhé. Chuyện cũng đã qua rồi, con không muốn mẹ phải bận tâm.”

“Ôi cha, còn biết lo cho mẹ nó nữa kìa, con bé lớn thật rồi. Bà biết rồi, bà sẽ không nói gì đâu.”

Nhắc lại ngày hôm đó, trước khi chia tay, bà ngoại tôi lại rơm rớm nước mắt. Còn tôi, dù nhờ bà là vậy nhưng tôi không chắc mình có thực sự mong như vậy không nữa. Có lẽ tôi mong mẹ sẽ tự nhận ra tôi đang ở trong tình trạng như thế nào, mà không cần tôi phải nói ra. Tuy không phải cố tình làm bài kém, nhưng có lẽ tôi cũng đã muốn lấy điểm thi tụt dốc làm một manh mối gửi đến mẹ. Phải chăng tôi đã mong rằng thông qua manh mối đó, mẹ sẽ để tâm đến tôi và hiểu cho tôi. Tôi ước gì mẹ sẽ nhìn ra tôi hút thuốc, nhìn ra tôi

đang lên kế hoạch đi học nhảy thay vì học thêm ở trung tâm, nhìn ra tôi đang tìm cách nối lại những mảnh ký ức đứt đoạn như lắp ráp những mẫu xếp hình.

Nhưng mẹ chẳng cố gắng một chút nào hết. Hình như mẹ nghĩ tôi làm bài không tốt là do bị mọi người quan tâm thành ra áp lực. Bố mẹ ứng phó bằng cách cho tôi đi học thêm ở trung tâm thay vì gửi tôi ra nước ngoài học tiếng Anh như kế hoạch. Muốn vào được trường cấp ba quốc tế thì học bạ cũng phải đẹp. Chắc vì điểm tiếng Anh của tôi đã tốt sẵn nên bố mẹ muốn tôi tập trung giữ bảng điểm cho đẹp. Tôi hối hận đã không làm bài tệ hơn.

Từ hồi mới sáu tuổi non nớt, sự tồn tại của tôi đã không khác gì cái bát vỡ. Người lớn chỉ gom những mảnh vỡ, tạm bợ ghép lại rồi để đấy. Vì thể diện của họ. Họ đâu có đếm xỉa đến những đau đớn của một đứa trẻ lúc nào cũng sống trong nỗi bất an và lo lắng bản thân sẽ sụp đổ tan tành, dù chẳng biết là vì nguyên nhân gì. Họ mong tôi mãi duy trì trạng thái đó, để thể diện của họ được lành lặn. Cách trả thù họ, là cho họ thấy tôi chính là cái bát đã vỡ.

Tôi báo với trung tâm học thêm rằng mình sang Mỹ học tiếng. Nếu theo đúng kế hoạch tôi sẽ sang Massachusetts ở với bác nên tôi có thể nói dối mà không bị nghi ngờ gì. Thêm nữa, lâu nay đóng vai học sinh gương mẫu cũng giống như tích cóp được một tài khoản dư dả rất có lợi trong thanh toán tín dụng nên những lời dối trá của tôi được cho qua hết sức dễ dàng. Tôi bán khoản liệu có nên nói cho riêng Yu Jin Lớn biết sự thật hay không, nhưng rồi lại thôi. Cái đứa đã thản nhiên nói rằng bị chó dại cắn thì lỗi là do con chó dại chứ không phải tại mình thì có thể hiểu gì về tôi cơ chứ, cho

dù tôi cũng bị cắn giống cậu ta, tôi nghĩ vậy. Chưa biết chừng cậu ta đang thanh thoi chống mắt lên chờ tôi lại gặp phải chuyện ấy chứ.

Đến Icarus, thay sang bộ quần áo thể thao, tôi thấy lòng dịu hẳn. Vì ở đó tôi không còn là một Lee Yu Jin ngoan ngoãn học giỏi hay từng gặp phải chuyện tồi tệ gì trong quá khứ, tôi chỉ là một Lee Yu Jin của hiện tại, đang nhảy mà thôi. Trình độ nhảy của tôi tiến bộ từng ngày, đến nỗi chị Hee Jung còn phải hỏi trước đó tôi đã từng học nhảy chưa hay ở nhà có ai biết nhảy không.

Icarus giống phòng nhảy riêng của chị Hee Jung hơn là một trung tâm dạy nhảy. Ở đó tụ tập cả dân nhảy chuyên nghiệp lẫn những đứa nghe đồn đại mà đến tập tọc nhảy. Không thiếu những đứa mơ ước trở thành vũ công phụ họa hoặc ca sĩ. Chị Hee Jung được gọi là đội trưởng, chị nhảy đặc biệt giỏi. Nhờ luyện tập các bài chị sáng tác mà nhóm nhảy Icarus thường xuyên đạt được thành tích tốt tại các cuộc thi nhảy hay tìm kiếm tài năng, có lẽ vì thế mà ở trong giới chị khá nổi tiếng.

Tôi say mê nhảy đến độ người đầm đìa mồ hôi, cảm giác như xương cốt sắp tan chảy hết. Có lẽ đây là cách tôi nổi loạn chống lại những người lớn hoàn toàn không hay biết đang có chuyện gì xảy ra với tôi. Họ có thể sẽ coi việc tôi làm điều mình thích là một hành động phản kháng, ý nghĩ ấy càng khiến tôi bị kích thích. Dường như tôi càng say mê, càng thích thú thì với họ, đó càng là một đòn trí mạng, nghĩ vậy tôi càng tập trung nhảy. Tôi ném mình vào điệu nhảy.

Tôi nhảy tới trưa rồi đến một quán ăn vặt gần đó lấp đầy cái dạ dày rỗng, sau đó tôi lang thang khắp nơi, căn đến giờ trung tâm tan

học thì về nhà. Đầu tiên, tôi vào phòng giặt giũ bộ đồ thể thao, sau đó tới phòng game thùng chơi nhảy Pump, ghé hàng thuê truyện đọc truyện tranh, thỉnh thoảng tôi cũng đi ngắm nghía đồ nữa. Như bấy lâu nay vẫn luôn đơn độc, lúc chơi tôi cũng chỉ có một mình. Tôi thậm chí từng có lần một mình chụp ảnh dán. Với tôi, đó hầu hết đều là những trải nghiệm đầu đời nên tôi thấy vừa thú vị vừa kỳ diệu. Kỳ diệu nhất là tôi đã nhận ra không cần học bài cũng có thể tiêu tốn thời gian.

Kỳ nghỉ hè cứ thế trôi dần. Một tháng thật ngắn mà cũng thật dài. Một tháng dành để nhảy thật ngắn, nhưng nhìn lại quãng đường mình đã vượt qua tôi lại thấy thật dài. Cuộc sống của đúng một tháng trước đây giờ xa vời như chuyện ngày xưa ngày xưa vậy, đến nỗi tôi còn thấy lo không biết vào kỳ mới rồi liệu mình có thể trở lại nếp sinh hoạt học hành như cũ.

Tôi vừa tắm rồi thay quần áo xong thì chị Hee Jung hỏi.

“Yu Jin à, thứ Bảy tuần này em có rảnh không?”

“Sao thế ạ?”

Nếu là tôi trước đây thì tôi sẽ trả lời câu hỏi của chị trước rồi mới hỏi lý do. Nhưng giờ tôi không muốn nghĩ tới lễ nghĩa phép tắc gì nữa. Thực ra ở nhà tôi cũng đã muốn thế mà phải cố kiềm chế. Tôi muốn ném cái bát vỡ vào bà nội, người đã gọi tôi là bát vỡ bát mẻ; tôi muốn nhét khăn tắm vào mồm mẹ, người đã bắt tôi nghĩ rằng chưa từng có chuyện gì xảy ra và đe dọa tôi, cấm tôi hé miệng; tôi muốn phà khói thuốc vào mặt bố, người đã hoàn toàn mất mặt trong suốt quãng thời gian tôi chịu đựng chuyện đó.

“Chị đã xếp nhóm để tham gia thi nhảy mà Kyung Hee lại vương

việc đột xuất không tham gia được.”

“Năng lực của em làm sao tham gia thi được ạ?”

Không phải tôi khiêm tốn. So với những người muốn trở thành vũ công chuyên nghiệp, năng lực của tôi quá mức tầm thường.

“Chỉ cần luyện tập nhảy cho chính xác là được.”

Tôi lưỡng lự rồi cũng đồng ý. Nếu biết tôi không những trốn học thêm mà còn nhảy nhót ngoài đường thì gia đình tôi chắc sẽ sốc nặng hơn nữa.

Đúng như tôi dự đoán. Mẹ của Hye Ri, cái đứa học gia sư tiếng Anh người bản ngữ cùng với tôi, đã nhìn thấy tôi nhảy. Cô ấy nghĩ chưa chắc đó đã là tôi nhưng cũng vẫn gọi điện tới nhà tôi. Mẹ tôi, vốn vẫn tin rằng để khôi phục lại thành tích học tập tôi đang học hành chăm chỉ đến độ đêm nào cũng sớm lăn ra ngủ như chết, lại cứ tưởng hôm đó tôi đến trung tâm để học tiết đặc biệt vào thứ Bảy. Tự tin đáp lại mẹ Hye Ri rằng con gái mình đang học ở trung tâm xong, mẹ lưỡng lự một lát rồi cũng gọi điện cho tôi. Dĩ nhiên là tôi đã tắt điện thoại. Nghĩ đang trong giờ học nên tôi tắt máy, nhưng mẹ vẫn thử gọi điện đến trung tâm. Nghe xác nhận là hôm đó lớp chọn của trung tâm có tiết học đặc biệt, mẹ yên tâm hẳn, rồi nhân tiện gọi điện mẹ nhờ chuyển máy cho giáo viên chủ nhiệm lớp học thêm. Chắc là để chào hỏi xã giao rồi tiện thể muốn biết thêm tình hình của tôi. Thế nhưng, mẹ lại được nghe từ cô chủ nhiệm một tin như sấm động giữa trời quang.

“Yu Jin ở Mỹ vẫn khỏe chứ ạ? Bao giờ thì em ấy về ạ?”

Tôi tiếc rẻ vì đã không được nhìn biểu cảm của mẹ khi ấy. Bản mặt của bố khi vào phòng đúng lúc đó để thay áo đi họp như thế

nào nhỉ? Nếu lúc đó bố không đi vào, nếu chỉ mình mẹ biết sự thật đó, thì mọi chuyện sau đó sẽ tiến triển ra sao?

Chỉ đứng hạng 4 không lọt được vào top 3 cuộc thi, đội nhảy chúng tôi đến quán ăn gần Icarus với tâm trạng ỉu xiu. Chị Hee Jung đã hứa sẽ khao bọn tôi dù kết quả có thế nào chẳng nữa. Nghĩ vì mình mà nhóm nhảy không được xếp hạng cao, tôi cảm thấy có lỗi với các bạn cùng đội nhảy.

Năng lực là một chuyện, nhưng một phần cũng do căng thẳng nên tôi đã vài lần mắc lỗi. Trước giờ chỉ nhảy trong phòng tập, nay đứng trên sân khấu nhiều người theo dõi hoặc đi qua đi lại, tôi bị hoảng. Các bạn nhảy khác có vẻ thích được người khác xem mình nhảy, nhưng tôi thì thấy rất kỳ. Phải gần đến lúc kết thúc bài biểu diễn, tôi mới quên được những ánh mắt hướng về mình.

Ăn tối xong, tôi đứng dậy trước để đi xả mái tóc được phun nhuộm xanh. Chị Mi Ah nhuộm tóc tím nhìn tôi than thở.

“Trước khi vào học chị cũng phải nhuộm lại tóc đen, ghét quá.”

Chị Mi Ah là trưởng nhóm nhảy lần này. Lần đầu gặp chị, nhìn bộ quần áo phá cách cùng cái khuyên xỏ gần lông mày mà tôi cứ tưởng là chị đã bỏ học.

“Chị chăm học lắm đấy, tại chị ghét cái kiểu mọi người nghĩ những đứa đi nhảy như bọn mình là chơi bời lêu lổng. Sau này chị sẽ trở thành biên đạo nhảy truyền hình. Em cũng có tố chất đấy, đi nhảy phụ họa đi.”

Lúc chị Hee Jung tiến cử tôi vào vị trí trống, các thành viên khác không hưởng ứng lắm. Phải nhờ chị Mi Ah tích cực vận động tôi mới được vào nhảy. Chị Mi Ah bảo thích tôi vì tuy thiếu kỹ năng cơ

bản nhưng tôi lại nhiệt tình và giàu sáng tạo.

Nhìn dòng nước xanh chảy trên sàn phòng tắm, tôi nghĩ thật may vì mình đã không nhuộm tóc đỏ. Nếu nhuộm đỏ thì chắc tôi sẽ sợ phát khiếp vì thấy giống màu máu. Gội đầu xong, tôi bật quạt ngòì hong tóc. Phải về nhà với mái đầu khô ráo thì mới không bị người nhà nghi ngờ. Vì tất cả đều đã tụ tập tại quán ăn nên ở phòng tập chỉ có mình tôi. Thế rồi chị Hee Jung đi vào.

“Ra là em vẫn chưa về.”

“Sao chị đã về đây rồi?”

“Chúng nó đi hát karaoke chơi tiếp tăng hai, chị có việc cần xử lý nên về đây. Yu Jin này, ở trường chắc sắp vào học kỳ mới đấy nhỉ? Đi học lại rồi em còn đến đây nữa không?”

“... Em cũng chưa biết ạ.”

“Ở nhà không biết em đến đây nhảy đúng không?”

Chị Hee Jung vừa lục lọi ngăn kéo bàn vừa hỏi giọng thờ ơ. Tôi chăm chú hong tóc cho khô, không cãi lại. Chỉ cần để ý cái kiểu tôi ngày ngày ra giặt đồ thể thao hay lang thang ngoài đường giờ về là có thể biết ngay tôi trốn nhà đi nhảy.

“Có thuốc lá không?”

Tay khựng lại giữa mớ tóc, tôi nhìn chằm chằm chị Hee Jung. Tuy chưa lần nào thấy tôi hút thuốc nhưng có vẻ chị cũng đã biết rồi.

“Có thì đưa chị một điếu. Ăn thịt vào đây bụng quá”.

Tôi lôi bao thuốc và bật lửa ở trong ba lô ra đưa cho chị. Đến gần, tôi mới biết là chị đã uống rượu.

“Yu Jin này, sao em lại nhảy?”

Chị Hee Jung ngồi bệt xuống sàn phòng tập, lưng dựa tường, nhả một hơi khói rồi hỏi tôi. Người khói thuốc tôi cũng muốn hút một điếu. Tôi ngồi xuống cạnh chị, châm lửa điếu thuốc rồi rít một hơi. Quả nhiên vẫn như lần đầu, tôi vừa ho khục khặc vừa thấy đầu biêng biêng. Từ hồi bắt đầu nhảy tôi ít hút thuốc hơn. Thế nhưng tôi vẫn cất sẵn thuốc lá trong túi phòng trường hợp khẩn cấp có thể gặp cơn đau đầu như muốn nứt sọ vào bất cứ lúc nào ở bất cứ nơi đâu. Để cơn ho dịu dần rồi tôi mới thận trọng đáp lại.

“Em cứ nhảy thế thôi.”

Khói thuốc lớn vờn trong đầu tôi.

“Ừ. Sau này cũng cứ thế mà nhảy. Những lúc nhảy như vậy là tự do nhất đấy.”

Trong tấm gương lớn phủ kín bức tường đối diện có hai người đang ngồi. Chị Hee Jung thực sự tin cái lý do “cứ thế nhảy” của tôi ư?

“Em đang lớp Tám nhỉ? Chị cũng bắt đầu nhảy từ hồi lớp Tám đấy. Hồi đó, nếu không vì chuyện đó thì cuộc đời chị hẳn đã rất khác rồi.”

Chị Hee Jung nhả khói thuốc lên trần nhà. E chị sẽ thổ lộ bí mật cuộc đời với mình, tôi thấy hơi sợ. Bởi dẫu cả tôi lẫn chị đều có thiện cảm với nhau thì chúng tôi cũng chưa thân thiết tới mức có thể kể cho nhau nghe những chuyện riêng tư. Không, là tôi sợ trở nên thân thiết với người khác. Thân rồi tôi sẽ phải cho họ biết về tôi tương đương những gì tôi biết về họ, điều đó khiến tôi thấy nặng nề.

“Em biết Icarus là ai không?”

Bỗng nhiên chị hỏi. Tôi cảm thấy an tâm vì chị không nói chuyện gì riêng tư.

“Một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp. Người đã đeo đôi cánh và bay lên trời cao.”

Tôi thấy vui vì có thể tự tin trả lời câu hỏi của chị. Tôi vừa không muốn bộc lộ mình trước chị vừa muốn để chị biết rằng mình không phải đứa đầu óc rỗng tuếch.

“Em cũng biết đấy nhỉ. Chị nghĩ Icarus có lẽ là biểu tượng cho cả người ước mơ lẫn người đạt được ước mơ. Khi ước mơ bay cao, cơ thể của Icarus cũng trở nên nhẹ bẫng như lông. Icarus rơi xuống biển chết không phải vì đôi cánh sáp bị mặt trời thiêu cháy đâu, mà do cơ thể đã đạt được ước mơ của chàng tr�u nặng bởi tham vọng muốn bay cao hơn nữa đấy. Thế nên chàng mới rơi.”

Chị Hee Jung nói vậy có lẽ cũng đúng. Tôi không biết nói gì thêm nên ngồi im. Tôi cũng không hiểu sao chị Hee Jung lại nói chuyện đó với mình. Tôi không giỏi nói những chuyện vu vơ không rõ mục đích với người khác.

“Tuy chị mới chỉ sống có hai mươi mấy năm trên đời thôi, nhưng chị nghĩ cuộc đời mỗi người đều do bản thân người đó làm nên chứ chẳng phải nhờ vào ai khác cả. Ừ thì bắt đầu có thể là nhờ người khác nhưng cuối cùng làm nên bản thân mình, chỉ có thể là chính mình mà thôi. Biến những tổn thương hay khổ đau mình nhận lấy thành những tấm huân chương cuộc đời của riêng mình hay thành những vết vá chẳng đụp đều do bản thân mỗi người tự quyết định. Không phải ư?”

Tôi nhìn chị Hee Jung trân trân. Rốt cuộc tại sao chị lại nói với tôi chuyện này chứ. Tôi cảm giác như mình đang đứng trước chị với cơ thể trần trụi đầy thương tích. Khi ánh mắt chúng tôi chạm nhau, chị Hee Jung phì cười.

“Không phải làm cái mặt nghiêm trọng vậy đâu. Thỉnh thoảng chị hay nói một mình lắm. Đó cũng là cách để chị tự yêu lấy mình. Em chỉ là tình cờ ngồi bên nên nghe phải những lời đó thôi. Chị rất vui vì em biết đến Icarus. Mà này, em đừng cố hút thuốc nữa. Thuốc lá chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu. Đi về cẩn thận đấy.”

Chị Hee Jung huých vai tôi một cái rồi đứng bật dậy, rời khỏi phòng tập. Một cách để tự yêu lấy mình...

Tôi ngồi bó gối. Đây là cách để tôi tự ôm lấy chính mình. Những lúc muốn được ai đó ôm vào lòng tôi lại tự ôm mình như thế. Chị Hee Jung hẳn cũng rất muốn được yêu thương nên mới tìm cách để tự yêu mình như vậy.

Chỉ còn lại mình tôi, phòng tập hết như một mê cung. Tôi nhìn vào gương. Trong gương, có một Icarus đang bị nhốt chặt trong mê cung. Nếu lấy thương tổn để gắn thành đôi cánh, liệu tôi có thể bay bằng đôi cánh đó được không? Vẫn tự ôm lấy mình, tôi dõi theo chàng Icarus mắc kẹt trong mê cung, thật lâu.

Hôm ấy, tôi vừa về đến nhà, bố liền lập tức bật dậy khỏi xô pha. Cứ nghĩ chắc chắn là bố sẽ lại vắng nhà nên tôi không khỏi cảm thấy ngỡ ngàng. Tôi lựa vẻ lễ độ, cất tiếng chào, “Con về rồi ạ.” Không thấy Yu Seon và Yu Mi đâu. Chắc chúng sang nhà bà nội rồi.

“Mày đi đâu về? Mày đi đâu về hả?”

Khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt hàm ý “Đã biết cả rồi!” của mẹ, một khoái cảm gai người xối lên tận đỉnh đầu tôi. Cùng lúc, nỗi sợ hãi “Giờ phải làm thế nào đây” cũng cuộn xoáy trong lồng ngực. Bố giằng cái cặp sách khỏi vai tôi. Bị giật ra sau, khớp vai tôi đau nhói. Bố dốc ngược cặp sách đổ xuống sàn nhà. Thay vì sách vở, bộ đồ thể thao, keo xịt tóc màu, ví, sổ tay, bút bi thi nhau trút xuống rồi văng ra khắp nơi. Cả bao thuốc lá và cái bật lửa nữa. Mặt mẹ biến sắc trắng bệch. Mặt bố đỏ gay. Tôi hít thở sâu rồi nhìn vào mặt bố mẹ. Bàn tay bố bay tới má tôi. Tôi va người vào xô pha, rồi lao đảo văng ra.

“Cái, cái gì đây hả? Tại, tại sao mà có thể như thế hả? Sao mà có thể lừa dối bố mẹ trắng trợn thế hả?”

Mẹ nhặt bao thuốc lá lên và nói bằng giọng hỗn hển, thay vì cảnh bố và che chở cho tôi. Tôi trừng mắt nhìn mẹ.

“Mày tưởng thế là giỏi à mà còn dám giương mắt lên!”

Bố chạy đến và tiếp tục đánh tôi. Những cú đấm dội xuống đầu xuống người tôi.

Lần này mẹ cũng không hề bênh tôi. Mẹ đứng nhìn tôi bị đánh với ánh mắt giống hệt bố. Trước khi đánh tôi bố phải hỏi tôi lý do chứ, không phải ư? Bố phải hỏi tôi trước, rằng tại sao tôi lại đi nhảy, tại sao tôi lại hút thuốc chứ, không phải ư? Bố đánh tôi với vẻ mặt “biết ngay là mày sẽ thành như thế này mà”, chẳng khác gì một ông bố luôn sẵn sàng hể con cái mắc lỗi là vung roi gậy, như thế mà cũng được ư? Bấy lâu nay tôi không bị mắng không bị đánh chẳng qua đều nhờ chính tôi đã cố gắng đẩy thôi. Tôi bật cười khúc khích.

“Cô, cô liên lạc với bác cả ngay. Cái thứ con cái này tôi không

muốn nhìn mặt nữa, mau gửi nó sang Mỹ đi. Cứ để nó ở đây thì hỏng người mất.”

Bố vừa quát vừa thở dốc.

Tôi muốn nhảy. Tôi muốn truyền cơn phẫn nộ đang sôi sục trong lòng mình thành những bước nhảy.

Giả như tất cả chỉ là một giấc mơ

Cả nhà vừa ra ngoài, tôi liền nhấc điện thoại lên. Hôm nay sinh nhật bác tôi nên tất cả họ hàng hàng hốc định sẽ tụ tập cùng nhau ăn tối, tôi lấy cớ để được ở nhà.

Từ sau khi xem phim về, Geon Woo chưa gọi điện cho tôi. Cậu ấy cũng chẳng nhận điện thoại tôi gọi hay trả lời tin nhắn tôi gửi.

“Mày đừng có gọi điện trước đấy. Phải đợi đến tận khi Geon Woo gọi điện lại.”

So Ra đã dặn đi dặn lại mấy lần như thế, nhưng tôi không thể đợi thêm được nữa. Mới tạm biệt Geon Woo có mấy tiếng đồng hồ mà tôi cảm giác như đã hàng năm trời vậy.

Geon Woo từng bảo lúc nào cậu ấy cũng ở nhà một mình nên chắc chắn sẽ nhận điện của tôi thôi. Tôi phải xin lỗi cậu ấy, rằng tôi làm vậy không phải vì ghét bỏ gì cậu ấy. Trong lúc nghe tín hiệu chờ, tôi hít một hơi thật sâu nhằm xoa dịu con tim đang run rẩy.

“A lô?”

Nhưng người nhận điện lại không phải là Geon Woo. Chủ nhân giọng nói uyên bác kia chắc chắn là mẹ Geon Woo rồi. Những lúc thế này phải tỏ ra thật lễ phép mới được. Tôi sửa lại giọng, nói thật ngoan ngoãn.

“Cháu chào cô ạ? Cháu là Lee Yu Jin, bạn của Geon Woo ạ. Geon Woo có nhà không cô?”

Chắc mẹ Geon Woo sẽ tỏ ra quen biết tôi thôi nhỉ? Có khi cô ấy

còn hỏi thăm mẹ tôi ấy chứ. Nếu vậy tôi sẽ báo cho cô ấy biết là mẹ tôi hiện đang đi làm. Thế nhưng, trong ống nghe mẹ Geon Woo không thốt một lời.

“Alô ạ?”

Phải đến lúc tôi hỏi lại mới có một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Geon Woo không có nhà.”

Rồi điện thoại tắt ngúm. Tay vẫn cầm ống nghe nhưng tôi hoàn toàn không ý thức được tiếng “tu tu” đang vọng lại. Tại sao mẹ Geon Woo lại như thế nhỉ? Cô ấy không nhớ ra tôi ư? Hay là cô ấy nhầm tôi với ai khác? Tôi muốn gọi lại để hỏi cho rõ nhưng nhớ tới giọng nói lạnh lùng của cô ấy tôi không đủ dũng khí. Theo lời mẹ tôi, cô ấy là người tốt, thậm chí còn đứng ra giải quyết giúp việc không phải của mình cơ mà. Geon Woo cũng đã bảo trên đời này cậu ấy kính trọng bố mẹ mình nhất, không những thế còn bảo mẹ giống như một người bạn luôn thấu hiểu cậu ấy. Lẽ nào Geon Woo đã kể chuyện xảy ra ở rạp phim với mẹ?

Từ trước khi vào phòng chiếu phim, chỉ nghĩ tới chuyện phải ngồi kiểu gì thôi tôi đã run rời. Thế nhưng Seong Ho đã mau mắn đi vào trước rồi gọi So Ra.

“So Ra à, vào đây ngồi.”

So Ra nhìn tôi ngụ ý “Tao nói đúng chứ?” rồi cười hình hích. So Ra bảo là bọn con trai sẽ tự sắp xếp chỗ ngồi với nhau. Tôi liếc Geon Woo thì cậu ấy giả bộ không liên quan gì. Tôi ngồi cạnh So Ra còn Geon Woo ngồi cạnh tôi. Chúng tôi xem phim kinh dị. Geon Woo và Seong Ho nhường quyền chọn phim cho tôi và So Ra. Hai đứa chúng tôi đã nghiền ngẫm mất mấy ngày liền. Tuy muốn xem

phim người lớn một tí nhưng e cả đám sẽ ngại ngùng nên chúng tôi quyết định chọn phim kinh dị. Vì chúng tôi sẽ phải ngồi sát cạnh nhau trong cảnh tranh tối tranh sáng nên tôi nghĩ thật may mình đã không chọn xem phim có cảnh “mát mẻ”.

Chốc chốc bộ phim lại xò ra mấy cảnh sợ khiếp, tôi rú lên toan bám vào So Ra thì thấy nó đã dính sát lấy Seong Ho từ bao giờ. Tôi ngượng quá chỉ biết trân trân nhìn lên màn chiếu. Đến đoạn cao trào, những cảnh đáng sợ cứ liên tục nối tiếp nhau. Tôi vô thức dịch gần sang bên Geon Woo và bám lấy tay cậu ấy. Tôi cảm nhận được Geon Woo cũng đang cứng cả người lại. Tuy Geon Woo đã gắng dựng thẳng lưng cho tôi dựa được thoải mái, nhưng khổ nỗi, tôi cao quá nên nhìn cảnh tượng không có vừa mắt cho lắm. Vào lúc thế này tôi lại càng thêm ghen tị với khổ người nhỏ nhắn của So Ra. Dựa vào người Geon Woo ở tư thế mà nếu nhìn đằng sau chắc sẽ lộ bịch lúm, tôi xem tiếp phim.

Thế nhưng, hơi thở của Geon Woo dần một to và rõ hơn, cảm giác như có gì hơi sai sai. Thực ra cũng chẳng khác gì Geon Woo, trống ngực tôi từ nãy đã đập thành thịch rồi. Cái cảnh tôi đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần sắp sửa diễn ra rồi đây. Tôi chùi bàn tay nhóp nhép mồ hôi vào đùi. Geon Woo ho khan rồi khẽ cử động. Khoảnh khắc cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của cậu ấy bên vành tai, tôi hoảng hốt giật nảy người. Bởi một sự khó chịu không rõ nguyên nhân đã bao trùm khắp người tôi. Và chính lúc đó.

“Ngoan lắm. Vì con xinh quá nên thầy mới thế đó.”

Là giọng của lão hiệu trưởng trường mẫu giáo. Cái giọng nói tôi đã quên hoàn toàn giờ vang lên sống động như được thoát ra từ

chính miệng Geon Woo. Tôi vội tách khỏi người Geon Woo và ngồi thẳng dậy. Đúng lúc đó, Geon Woo lại nắm lấy tay tôi. Như thể bị gián bò khắp người, tôi khiếp đảm vung tay ra. Sau đó thì mọi chuyện be bét hết cả. Geon Woo ngồi cách xa tôi hết mức có thể còn tôi thì chẳng biết nội dung phim ra làm sao nữa, chỉ mong nó mau hết quách đi cho xong. Vì So Ra và Seong Ho nên tôi không thể đứng dậy trước được. Lúc phim hết và đèn bật sáng, tôi lén nhìn sang thì thấy mặt Geon Woo nhăn nhó như nhai phải gián. Cả lúc ăn hamburger ở hàng ăn nhanh, Geon Woo cũng tránh nhìn vào mắt tôi. So Ra với Seong Ho thì còn bận tán chuyện phim nên chẳng hề nhận ra bầu không khí sượng sùng giữa tôi và Geon Woo.

Tôi chỉ kể với So Ra chuyện mình giật tay ra khỏi tay Geon Woo. Còn So Ra thì kể lúc Seong Ho nắm tay, nó dễ yên nhưng chẳng có cảm giác gì cả, nhạt nhẽo lắm.

“Đã bảo là chẳng khác gì nắm tay mây mà lại. Mà mây tưởng chỉ mỗi thế thôi à? Tay Seong Ho vừa đầm đìa mồ hôi vừa run lẩy bẩy làm tao buồn cười mém chết.”

Nhìn So Ra cười giả lả, tôi có cảm giác bản tính xấu xa của mình lại sắp được dịp như cây kim trong bọc đến ngày lòi ra.

“Cười cái gì chứ? Mây bảo chẳng thích thú gì cơ mà?”

Tôi tức điên vì trong khi nhân vật chính là tôi và Geon Woo chia tay trong cảnh lùm xùm thì hai kẻ thân phận làm nền như Hyang Dan với Bang Ja lại vui cười hỉ hả. Tuy vậy, tôi vẫn tin rằng Geon Woo sẽ gọi điện trước.

Nhưng, không những không gọi điện, cậu ấy còn bơ luôn cả điện thoại lẫn tin nhắn của tôi. Tôi gọi đến nhà Geon Woo thì bị mẹ cậu

ấy nhận điện và lạnh lùng cúp máy. Đột ngột, Geon Woo bỗng trở nên xa xôi như nửa bên kia của địa cầu. Tôi bèn viện đến So Ra.

“Mày gọi thử cho Seong Ho đi, đừng bảo là tao nhờ mày gọi. Seong Ho chia tay với Geon Woo sau cùng nên chắc sẽ biết được gì đấy.”

Tôi thấp thỏm đợi điện thoại của So Ra. Sốt ruột quá, tôi nhắc máy gọi trước nhưng nó không thèm trả lời. Tôi gửi tin nhắn chat cũng bị báo từ chối nhận tin nhắn. Sau này, nghe So Ra bảo lúc đó nó đang chơi game với Seong Ho, cảm giác bị phản bội liền dâng trào trong tôi. Chưa hết, thông tin So Ra vất vả lắm mới moi được từ Seong Ho lại chẳng có gì ngoài nội dung mang tính hết sức trêu người là: cậu ta thậm chí còn chẳng biết tâm trạng Geon Woo không tốt.

“Nó rủ chơi một ván game thì mày cũng phải biết đường từ chối chứ.”

Phải lắm, hai đứa vô ý vô tứ chúng bay cứ hú hí với nhau đi. Bạn thân thì đang vất vả giữa biển khổ như này mà chẳng hề hay biết, thế mà cũng đòi viết tiểu thuyết cơ đấy. Tôi khó khăn lắm mới nhận được không vắng câu đó ra với So Ra.

#

Geon Woo xin lỗi rồi tặng tôi một món quà. Là một chiếc vòng ngọc. Geon Woo đeo vòng cho tôi như một đấng tân lang, lại còn thơm má tôi nữa. Tôi vô cùng hạnh phúc. Rồi thở phào khi thấy So Ra và Seong Ho không đến, chúng tôi đi hẹn hò riêng với nhau. Nhưng, tự dưng tôi lại muốn đi vệ sinh. Và thế là tôi nhận ra đây chỉ là một giấc mơ. Nếu đi vệ sinh thì phải thoát khỏi giấc mơ nên tôi

đành cố nhin để tận hưởng tâm trạng vui vẻ được hẹn hò riêng với Geon Woo. Phải đến lúc sắp sỏn ra quần rồi tôi mới nuối tiếc nhắc người dậy mò vào buồng vệ sinh, và để không hoàn toàn tỉnh ngủ tôi chỉ dám mở he hé mắt. Rồi tôi lại nằm xuống giường, nhưng không thể nào trở lại với giấc mơ đã tỉnh. Chủ nhật mẹ cũng nghỉ làm nên cả nhà tôi đều đang chìm đắm trong những giấc ngủ ngọt ngào, chỉ mình tôi phải thức giấc và đối diện với hiện thực, thật nghiệt ngã. Ở hiện thực này, tôi chẳng có vòng cổ cũng chẳng được Geon Woo thơm má.

Đêm qua, mãi đến tận khuya Geon Woo cũng chẳng liên lạc gì với tôi. Có lẽ mẹ Geon Woo đã không báo lại với cậu ấy.

Cậu ấy giận vì tôi đã vùng tay ra, làm cậu ấy xấu hổ ư? Tôi làm vậy đâu phải vì ghét Geon Woo. Mà vì giọng của lão khỏn đó tự dưng vọng tới đấy chứ. Nếu là mẹ Geon Woo, chắc cô ấy sẽ hiểu cho tâm trạng của tôi khi ấy thôi.

Tôi lại gọi điện cho So Ra. Nó đã liên lạc với Seong Ho và nhận được tin có vẻ Geon Woo đang gặp chuyện gì không vui. Tôi lại càng sốt ruột.

Geon Woo à, chuyện hôm qua tớ xin lỗi nhé.

Tôi nhắn tin cho Geon Woo. Nếu Geon Woo đã bị tổn thương tới mức đó thì tôi cũng nên xin lỗi trước mới phải đạo.

Đến tối muộn hôm Chủ nhật Geon Woo mới trả lời tin nhắn của tôi. Cậu ấy bảo tôi kiểm tra hòm thư điện tử. Tôi vội mở hòm thư. Tôi tin chắc cậu ấy sẽ nhận lời xin lỗi của tôi và trái lòng thổ lộ

tâm tư. Nhưng nội dung bức thư lại là “chúng ta đừng gặp nhau nữa”. Cậu ấy bảo thời gian qua chơi với tôi đã rất vui, muốn tiếp tục làm bạn tốt với tôi nên tôi đừng hỏi lý do làm gì. Nhưng tôi không thể không hỏi lý do. Nếu lý do chính là điều tôi đang ngờ ngợ trong đầu, thì ít nhất trước khi chia tay tôi cũng phải rửa xả cậu ta là đồ hẹp hòi thì mới hả lòng hả dạ được.

Ngoài phòng khách mẹ đang xem ti vi. Bố bảo đi tới hội cờ vây khu phố đánh một ván, giờ vẫn chưa về. Tôi cầm điện thoại bàn không dây ở trên ghế xô pha lên rồi chạy vào phòng.

“10 giờ rồi còn gọi điện cho ai hả?”

Mẹ hỏi với theo đằng sau nhưng tôi đã chẳng nói chẳng rằng đóng sập cửa phòng rồi dằn ngón tay bấm số. Dù mẹ Geon Woo có trả lời tôi cũng không sợ. Lần này, người nhận điện của tôi là Geon Woo.

“Tớ đây.”

Geon Woo im lặng một lúc rồi hỏi tôi chưa đọc email ư.

“Đọc rồi. Thế nên tớ mới gọi điện đây. Tớ muốn biết lý do cậu không muốn gặp tớ nữa. Nói cho tớ biết đi.”

Nghe được giọng Geon Woo rồi tôi lại chỉ chực trào nước mắt.

“Tớ đã bảo đừng hỏi rồi mà.”

Geon Woo nói bằng giọng không bộc lộ chút tâm tư gì.

“Tại tớ đã gạt tay cậu ra à?”

Geon Woo lặng thinh.

“Này, chuyện đó, lúc đó tớ, ôi trời, tớ không thể giải thích được, a a, không phải như thế đâu. Không phải vì tớ không thích cậu nên

làm thế đâu.”

Đã khiến tôi phải thốt ra cả những lời như vậy, thế mà Geon Woo vẫn lãnh đạm.

“Không, không phải như thế đâu, là mẹ tớ... Bảo tớ đừng gặp cậu nữa.”

Geon Woo khó nhọc nói.

“Tại sao? Tại sao mẹ cậu lại bảo thế?

Vì tôi không phải là đứa đứng nhất trường ư?

“Tớ không muốn nói.”

“Cậu không nói tớ không cúp máy đâu. Lẽ nào vì vụ đứng nhất trường? Nếu là chuyện đó...”

Tôi thật muốn giết chết chính mình vì cứ khẳng khẳng muốn biết.

“Cậu, chuyện của cậu hồi mẫu giáo..., tớ không nhớ rõ lắm nhưng mẹ tớ thì biết cả.”

Geon Woo ngắt lời tôi rồi nói ra lý do. Nhưng chuyện đó thì sao chứ? Tôi sững sốt đến lắp ba lắp bắp.

“À, à phải. Tớ cũng biết là mẹ cậu biết. Mẹ cậu đã giúp nhà tớ chuyện đó mà. Nhưng chuyện đó thì làm sao cơ?”

“Mẹ tớ... mẹ tớ bảo những đứa từng trải qua chuyện đó... thường có vấn đề...”

Câu nói của Geon Woo biến thành cái búa phang thẳng vào đầu tôi. Cậu ấy nói vậy là sao? Lẽ nào đây là mơ? Lẽ nào lúc tôi nắm tay Geon Woo tung tăng hẹn hò mới là thực, còn bây giờ đây khi tôi nghe cậu ấy thốt ra những lời kia lại là mơ?

“Vấn đề? Vấn đề gì cơ? Geon Woo à, chuyện đó đâu phải lỗi của

tớ. Chuyện đó xảy ra có phải vì tớ muốn vậy đâu. Mẹ cậu sẽ hiểu rõ chuyện đó hơn bất cứ ai mà.”

Lòng như lửa đốt, tôi gấp gáp nói hòng níu lấy Geon Woo đang dần biến mất khỏi giấc mơ của mình.

“Mẹ tớ biết cả nhưng hình như cũng không thích tớ giao du với cái loại đó đâu. Dù gì thì tớ cũng xin lỗi nhé.”

Rồi Geon Woo cúp máy, tiếng “tu tu” hòa với lời cậu ấy vừa nói khiến đầu tôi ong ong. Cái loại đó cái loại đó cái loại đó cái loại đó...

Tôi ném điện thoại xuống giường. Rồi chính tôi cũng trượt từ trên mép giường ngồi bệt xuống sàn nhà. Tôi tựa lưng vào giường, co chân lên rồi tì mặt lên đầu gối. Cái loại đó nghĩa là thế nào chứ? Tại sao cái chuyện đã xảy ra cách đây mười năm, cái chuyện thậm chí còn chẳng phải lỗi của tôi và cũng chỉ còn là một vết sẹo, bây giờ đây lại trở thành vấn đề cơ chứ? Tiếng khóc bật ra. Tôi òa lên hu hu.

Mẹ mở cửa phòng chạy vào.

“Con sao thế? Sao lại khóc? Con nói chuyện điện thoại với ai mà khóc lóc thế này hả?”

Mẹ vừa lắc người tôi vừa hỏi. Tôi mếu máo trả lời.

“Mẹ, mẹ Geon Woo bảo cậu ấy đừng có chơi với cái loại như con. Với cái loại như con í. Cô ấy bảo con là cái loại đó í. Cô ấy bảo những đứa như con đều có vấn đề.”

“Hả?”

Mẹ ngồi thụp xuống bên cạnh tôi.

“Mẹ bảo cô ấy từng đứng ra giúp nhà mình chuyện đó cơ mà?”

Thế sao cô ấy lại bảo Geon Woo đừng chơi với con nữa? Tại sao cô ấy lại bảo con là cái loại đó chứ?”

Tôi ghen ngào cổ nén tiếng khóc, ngược nhìn mẹ. Mặt mẹ trắng bệch. Hai bàn tay nắm chặt của mẹ run lên bần bật.

“Mẹ thằng Geon Woo đã nói thế à? Cô ta không yên với mẹ!”

Mẹ đứng bật dậy. Tôi hoảng hồn.

“Ơ mẹ, mẹ định làm gì?”

“Cùng là mẹ nuôi con mà cái con khốn đó dám nói thế ư. Mẹ phải xé toác mở nó ra mới được!”

Mẹ tôi tuy tính tình có phần hào sảng thật đấy nhưng vốn không phải kiểu người ăn nói bố bã. Ấy thế mà mẹ lại đang chửi mẹ Geon Woo um lên không chút ngại ngùng. Nếu tôi không cản, dễ mẹ tôi biến lời nói thành hành động thật lắm.

“Mẹ, mẹ nhịn đi! Con cũng đang định chia tay với cái loại ??? em chả như Geon Woo rồi.”

Tôi vội vàng bám lấy mẹ. Tuy nói vậy để cản mẹ nhưng thốt ra thành lời rồi tôi lại có cảm giác như chính mình cũng định thế thật. Và lại lúc Geon Woo tiết lộ lý do không thể qua lại với tôi nữa, tôi đã coi cậu ta thật ngốc vì trước đó đã không dám nói ra.

“Điện thoại đâu? Cái loại đa nhân cách đó, mẹ phải báo cho các đài truyền hình biết để nó không ngóc đầu lên được nữa!”

Mẹ vừa hùng hổ nói vừa với lấy cái điện thoại nằm trên giường tôi.

“Con phát rồ với mẹ mất. Mẹ, mẹ làm sao vậy!”

Tôi hét toáng lên rồi giật cái điện thoại khỏi tay mẹ. Chỉ vì giành

nhau cái điện thoại mà tôi với mẹ om sòm mất một hồi. Mãi tìm cách xoa dịu cơn tam bành của mẹ, tôi suýt quên luôn cả cái sự mình từng thích Geon Woo.

#

Sáng hôm sau, tôi thấy hai mắt mẹ sưng vù. Bố tự dưng nhiều lời một cách không cần thiết thế kia thì có vẻ cũng đã biết chuyện rồi. Chúng tôi ngồi ăn cơm sáng, không ai dǎ động đến chuyện tối qua.

“A, chiều nay con đi học trung tâm nhĩ? Tiền học phí đây. Hôm nay là ngày đóng tiền học tháng sau mà.”

Mẹ sắm sửa đi làm rồi chìa ra cho tôi phong bì đựng tiền học thêm. Tuy mỗi trường khai giảng kỳ mới vào những ngày khác nhau nhưng từ hôm nay, trung tâm học thêm sẽ quay trở lại học vào buổi chiều.

Hyung Jin vẫn còn đang nghỉ hè nên ăn sáng xong đã đến trung tâm học, ở nhà chỉ còn lại mình tôi. Chung quanh không còn ai, những lời nghe được từ Geon Woo tối hôm qua lại vang mòng mòng trong đầu tôi. Tâm trạng tôi như bị nhốt trong một cơn ác mộng. Tôi không muốn ở một mình chút nào.

Tôi gọi điện cho So Ra. Giờ tôi muốn kể cho So Ra nghe tất cả mọi chuyện mình đã giấu giếm suốt thời gian qua. So Ra đang nằm trong chăn ấm đệm êm, nghe tôi bảo có điều muốn thú nhận nó liền lập tức cất giọng tỉnh táo, bảo rằng sẽ chạy đến nhà tôi ngay. Có một con bạn thân sẵn sàng chạy đến bên mình vào những lúc như thế này thật là một niềm an ủi lớn lao.

“Nhớ mang cả cặp sách nữa để ăn trưa ở nhà tao xong thì chơi một lúc rồi đi học thêm luôn. À mà đừng quên hôm nay là ngày

đóng học phí trung tâm đấy nhé.”

Từ giây phút quyết tâm sẽ kể hết cho So Ra nghe, tôi thấy lòng nhẹ nhàng hẳn mà đầu óc cũng trở nên sáng rõ.

Phải kể cho So Ra từ đâu? Chỉ kể chuyện của tôi thôi, hay kể cả chuyện của Yu Jin Bé nữa? Tôi phân vân rồi cuối cùng quyết định sẽ kể tất tậ mọi chuyện. Vừa kể vừa bớt không phải dễ dàng gì, mà tiếp tục giữ bí mật với So Ra tôi cũng không thấy thoải mái.

Tôi kể cho So Ra nghe mình từng học mẫu giáo cùng Yu Jin Bé và những biến cố đã xảy ra ở trường mẫu giáo đó.

“Xin lỗi nhé. Tao đã không thể thành thực với mày. Tại chuyện này cũng khó nói.”

Nghe tôi kể và xin lỗi xong, So Ra liền kéo tôi ôm vào lòng. Rồi nó nói với tôi bằng một giọng thật ấm áp.

“Không sao mà. Nếu là tao, tao cũng chẳng kể đâu. Nói mấy cái chuyện xưa xửa xừa xừa làm gì chứ? Mày thấy tao kể chuyện hồi tao học mẫu giáo bao giờ chưa? Bọn mình chỉ buồn mấy chuyện đang xảy ra bây giờ thôi cũng đã bận hết hơi rồi lại còn. Yu Jin à, cảm ơn nhé, vì đã kể cho tao nghe.”

Thế rồi tôi cũng cho So Ra biết cái chuyện giờ chỉ còn lờ mờ như vết sẹo kia đã ảnh hưởng đến đời sống tình cảm hiện tại của tôi như thế nào. So Ra phần nộ không kém gì mẹ tôi.

“Mày chia tay với cái thằng đó lại hóa hay đấy. Chắc nó cũng giống mẹ nó thôi chứ giống ai.”

So Ra cũng hứa sẽ không gặp Seong Ho nữa. Tôi nửa nghĩ đó là điều đương nhiên nửa cảm thấy có lỗi với nó.

“Mày nghĩ không chừng lại có câu ‘Nguu tầm nguu mã tầm mã’ chắc? Thực ra Seong Ho có vẻ hơi ky bo nên tao cũng không ưng lắm. Mà tao chả bảo lúc nó nắm tay tao, tao buồn cười suýt chết còn gì.”

So Ra quả nhiên là con bạn thân nghĩa khí. Nghe So Ra nói, tôi chợt nhớ lại lúc Geon Woo định nắm tay mình.

“Nhưng mà, lúc cảm nhận được hơi thở của Geon Woo bên tai mình, tao lại nhớ tới lão khốn ở trường mẫu giáo rồi thấy rất khó chịu ấy. Lão ta từng để tao ngồi trên đầu gối rồi thì thầm vào tai tao mà. Hình như hồi đó tao cảm thấy nhột nhột, còn hôm ở rạp phim thì tao thấy ghê người, tâm trạng cực kỳ tồi tệ. Nhưng lần này đâu phải lão già kia mà lại là Geon Woo, người tao thích cơ mà? Cái đó là di chứng hả mày? Sau này tao vẫn bị thế tiếp thì phải làm sao?”

Đây là chuyện tôi đã không thể nói với mẹ. Nghe tôi hỏi, So Ra nghiêng nghiêng đầu.

“Để xem nào, có lẽ không phải vì chuyện hồi đó đâu. mấy hôm trước bạn bà Bo Ra đến chơi tao nghe trộm được hai bà í nói chuyện, thấy bà bạn bảo là lúc bạn trai định hôn, bà í cũng sợ quá bỏ chạy đấy. Với lại..., lúc nắm tay Seong Ho, tuy buồn cười nhưng tao cũng không phải là không có suy nghĩ khác.”

Tôi nhìn So Ra, không hiểu nó đang định nói gì.

“Thực ra lúc Seong Ho định nắm tay tao cũng thót cả tim. Rõ ràng là mình đã mong chờ giây phút ấy, thế mà lúc nó trở thành hiện thực lại thấy kỳ kỳ, như kiểu làm vậy là không đúng í. Nắm tay bọn con trai trong giờ thể dục hồi tiểu học hay lúc đùa cợt hoàn toàn khác khi nắm tay chúng nó trong rạp chiếu phim đấy mày. Không

hiểu sao lại có cảm giác như mình làm trò gì xấu xa lắm. Thế nên tao đã tự mình suy nghĩ lung lắm, theo tao, nguyên nhân là tại bọn mình nắm tay bạn trai ở cái tuổi dở dở ương ương, không còn là con nít ngây thơ không biết cái gì nhưng cũng chưa thành người lớn đâu. Kể cả mày không gặp phải chuyện kia thì cũng chưa chắc lúc nắm tay Geon Woo mày đã thích đâu. Sau này bọn mình lớn rồi, gặp người mình thực sự yêu, lúc đó nắm tay nắm chân hay hôn hít chắc chắn sẽ hạnh phúc với mê ly hơn nhiều.”

So Ra nói với vẻ mặt nghiêm túc. Dường như nó nói vậy không phải chỉ để an ủi tôi. Dù thế nào tôi cũng muốn tin lời So Ra.

“Hắn sẽ thế nhỉ?”

“Dĩ nhiên rồi. Mà này, sau này có nụ hôn đầu mày phải kể cho tao nghe đầu tiên đấy nhé.”

“Mày cũng thế đấy.”

Tưởng tượng đến lúc ấy lòng tôi xao xuyến như có làn gió nhẹ thoảng qua. Nhất định ngày đó sẽ đến với tôi. Khi đó, hắn tôi cũng có thể vừa cười vui vẻ vừa nhớ lại chuyện Geon Woo.

“Tao cũng có chuyện muốn thú nhận.”

Tôi ngạc nhiên ngó mặt So Ra.

“Tao, cái hồi thi cuối kỳ tao chúc mừng mày vì điểm thi của mày tăng í, thực ra trong lòng tao chẳng vui vẻ gì đâu. Tao giả vờ mừng cho mày thế thôi.”

Tôi đang căng thẳng không biết So Ra định nói chuyện gì, nghe nó bảo thế liền phá lên cười.

“Lúc xem phim xong, nghe mày kể chuyện nắm tay Seong Ho tao

cũng ghét lắm.”

“Này, hóa ra mỗi đứa bọn mình đều có tí đạo đức giả đấy nhỉ?”

Chuyện chẳng có gì thể mà hai đứa bọn tôi cũng ôm bụng cười lăn cười bò trên giường. Cười đến đau bụng, chảy cả nước mắt mà vẫn không dừng lại được.

Người nghe thấy tiếng chuông điện thoại trước là So Ra.

“Yu Jin à, mày có điện thoại kìa.”

Tôi gắng gượng nén tiếng cười xuống, cầm điện thoại di động lên. Trên màn hình hiện lên dòng chữ “Yu Jin Bé”. Giây phút đó, tôi bỗng tin rằng con bé nhảy ở trên sân khấu ngoài trời trước trung tâm mua sắm hôm nọ chính là Yu Jin Bé. Suy nghĩ đó cứ tự động đến vậy thôi. Hình như nhận thấy mặt tôi có vẻ khác lạ, So Ra liền ngừng cười, hỏi tôi có phải Geon Woo gọi không.

“Là Yu Jin Bé.”

Tôi trả lời So Ra rồi mở điện thoại.

“Ừ, tớ đây.”

Tôi nhận điện bằng giọng nói căng thẳng.

“Cứu tớ với. Tớ đang bị nhốt ở nhà.”

Yu Jin Bé gấp gáp nói như bị truy đuổi rồi cúp máy luôn. Nhưng chỉ bằng hai câu nói, hoàn cảnh con bé đó đang gặp phải cũng đã hiện lên rõ mồn một trước mắt tôi.

“Nó bảo bị nhốt ở nhà. Làm thế nào bây giờ? Phải làm sao mới cứu được nó đây?”

Tôi thử gọi lại cho Yu Jin Bé nhưng điện thoại nó đã bị tắt nguồn luôn rồi.

“Vậy cái đĩa lần trước lên nhảy đúng là Yu Jin Bé à? Đang là con ngoan trò giỏi mà bị bắt quả tang nhảy nhót vậy quả cũng dễ bị cấm túc lắm.”

So Ra gật gù.

Làm thế nào bây giờ, So Ra ơi. Làm thế nào với Yu Jin Bé bây giờ? Tôi sốt ruột quá giậm giậm chân liên hồi.

“Yu Jin này, mày có biết số điện thoại nhà Yu Jin Bé không?”

So Ra hỏi tôi.

“Không. A, ở trang web lớp mình có địa chỉ nhà với số điện thoại học sinh mà nhỉ.”

Tôi luống cuống bật máy tính lên. So Ra chép số điện thoại cùng địa chỉ nhà Yu Jin Bé vào sổ tay.

“Trước tiên mình cứ đến gần nhà Yu Jin Bé đã. Rồi vừa đi vừa nghĩ cách sau.”

Tôi rửa ráy qua loa rồi thay quần áo. Đáng lẽ tôi phải đợi Hyung Jin về rồi sửa soạn cơm trưa cho nó ăn, nhưng có lẽ bây giờ việc đó không quan trọng bằng việc của Yu Jin Bé. Tôi ra đến phòng khách rồi lại lộn trở vào phòng lấy phong bì học phí cất vào ba lô.

Bọn tôi đi taxi đến gần khu nhà Yu Jin Bé. So Ra gọi điện đến nhà con bé. Tôi nín thở theo dõi So Ra hành động. Nó cất giọng dày dạn. Cái giọng nói chuyện điện thoại vừa khàn lại vừa trầm của So Ra nghe già dặn đến nỗi thường ngày nhiều người vẫn nhầm nó là mẹ nó.

“A lô ạ? Tôi là giáo viên toán ở trung tâm học thêm đây ạ. Yu Jin đã từ Mỹ về chưa chị? A, vâng. Hả là cháu còn mệt nhỉ. Tôi muốn

đưa cháu tài liệu một số kiến thức mà trung tâm đã đẩy lên học trước khi khai giảng kỳ mới ạ, tại tôi cũng đang có chút việc gần đây. Vâng. Nhờ chị chuyển lời bảo Yu Jin tới hàng kem đổi diện bên xe buýt một chút nhé. Để kiến thức dồn nhiều quá tôi sợ vào năm học cháu theo không kịp. Vâng. Chỉ cần cháu chăm chỉ học là sẽ lấy lại được phong độ thôi ạ. Vâng, mẹ Yu Jin cũng động viên cháu giúp chúng tôi nhé.”

Mới đi học thêm chưa đầy một tháng nhưng So Ra đã vào vai giáo viên của trung tâm thật hoàn hảo. Lòng quan tâm đến học sinh của các giáo viên là niềm tự hào của trung tâm chúng tôi. Mẹ tôi cũng rất thích thấy các giáo viên trung tâm thường xuyên gọi điện tới nhà để trao đổi với phụ huynh về học sinh. Nhưng với mẹ So Ra, ấy lại là điểm trừ của trung tâm học thêm. Bác ấy coi đó chỉ là chiêu trò kinh doanh và mong bên trung tâm gọi điện về nhà càng ít càng tốt. Mẹ So Ra chẳng sợ bất cứ thứ gì trên đời nhưng lại sợ những cú điện thoại của trung tâm học thêm một phép. Nguyên nhân bắt đầu từ chuyện này.

Hồi năm lớp Bảy, So Ra từng có lần phải lên phòng giáo vụ.

“So Ra à, mẹ em có thể đến trường được không? Tại không có phụ huynh nào đứng ra làm chân giám sát bên cung cấp thực phẩm cho nhà trường cả. Một tháng mẹ em chỉ cần đến trường một lần thôi, em thử gọi điện về nhà cho mẹ xem.”

Cô chủ nhiệm nhìn So Ra nói thế.

Biết rõ mẹ mình vì công việc ở siêu thị mà đến cả thời gian đi vệ sinh cũng không có nhưng So Ra cũng không dám trái lời cô giáo, đành gọi điện về nhà.

“Mẹ à, cô chủ nhiệm bảo mẹ đến trường làm giám sát cung cấp thực phẩm đấy.”

Mẹ So Ra không hề hay biết con gái mình đang gọi điện từ phòng giáo vụ trường.

“Mẹ mày bạn thế này thì đến trường kiểu gì hả? Mà đừng nói đến cô giáo mày, ngay cả ông nội cô giáo mày gọi tao cũng không đến được đâu.”

“Thưa cô, mẹ em bảo là mẹ em bận lắm, ông nội cô có gọi mẹ em cũng không đến trường được đâu ạ.”

Nghe So Ra truyền đạt lại lời của mẹ nó, cô chủ nhiệm choáng nặng đã đi một nhẽ, nhưng ở đầu dây bên kia mẹ So Ra cũng đã nghe được hết những gì nó nói và chỉ muốn chui tọt vào một cái lỗ kiến, chứ chẳng cần đến lỗ chuột cho tử tế, mãi mãi không ló mặt ra ngoài.

Bởi vụ đó mà mẹ So Ra đã phải thuê nhân viên làm thêm trông siêu thị để đích thân đến trường giám sát việc cung cấp thực phẩm suốt cả học kỳ hai hồi lớp Bảy. Từ đó trở đi, hễ có điện thoại của giáo viên gọi tới là bác ấy đứng bật dậy trả lời. Và cũng vì thế mà bác ấy không hoan nghênh những cuộc điện thoại gọi tới từ trung tâm tạo nào. Còn So Ra qua vụ đó cũng nhận ra chân lý, rằng một người dù có mạnh mẽ đến đâu cũng dễ dàng trở nên yếu đuối trước giáo viên dạy dỗ con mình, và thế là nó đã lừa được mẹ Yu Jin Bé một cú ngoạn mục.

“Không có mày thì tao biết làm thế nào chứ? Mày giỏi lắm! Giỏi lắm!”

Lần đầu tiên tôi thành tâm vui mừng đến vậy khi thấy bạn mình

nói dối. Thấy tôi định đi vào hàng kem, So Ra liền giữ tôi lại.

“Này, nhớ mẹ Yu Jin Bé đi theo thì sao. Trong tình huống này mình phải ở ngoài.”

So Ra quả là cái gì cũng biết. Người ta bảo trong sách có đường cấm có sai, kẻ đọc nhiều sách như So Ra đúng là khác biệt. Như thể đã hóa thành nhân vật chính trong tiểu thuyết trinh thám, tôi đợi Yu Jin Bé mà tim đập thành thịch. Cuối cùng cũng đã thấy bóng dáng con bé đó rồi. So Ra liền bắt taxi. Yu Jin Bé đội mũ, mặc quần đùi, đi dép lê. Có lẽ nó ăn mặc vậy để không bị nghi ngờ, và hẳn cũng nhờ thế mà không thấy bóng dáng mẹ nó đâu cả.

Chúng tôi lên taxi, không dành ra dù chỉ vài giây để nói với nhau một lời. So Ra ngồi ghế trước, tôi và Yu Jin Bé ngồi ghế sau. Phải đến khi taxi chạy tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Yu Jin Bé thì vẫn cứng đờ người, câm lặng. Tôi giả vờ không nhìn thấy vết bầm tím quanh mắt con bé.

Con tàu đang đi về nơi đâu

Trong tàu lờ mờ tối. Ngồi ở phía đối diện tôi, Yu Jin Lớn và So Ra đang tựa vào nhau ngủ. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi nhìn khuôn mặt người khác ngủ ở một khoảng cách gần đến thế này. Hai đứa nó vừa mới đây còn chí chóc nhau như đang đi dã ngoại, giờ mang về mặt thật yên bình. Liệu tôi cũng có thể chìm vào giấc ngủ với gương mặt như vậy? Tôi có cảm giác chỉ cần mình ngủ là tiếp viên phục vụ cứ thỉnh thoảng lại đi qua sẽ ngay lập tức nhận ra và hỏi tôi, “Mày bỏ nhà đi phải không?”

Chúng tôi đang trên đường đến ga Jeong Dong Jin, ga tàu gần với biển nhất. Chuyến tàu khởi hành lúc đêm khuya sẽ đưa chúng tôi tới biển vào sáng sớm.

Dù Yu Jin Lớn và So Ra đang ngủ ngay trước mắt nhưng tôi vẫn không thể tin nổi là mình đang đi biển cùng chúng nó. Bởi gương mặt hai đứa nhìn bình yên quá, cứ như là đi du lịch vậy. Tại sao chúng có thể bình yên như thế được nhỉ? Liệu có phải vì đã có tôi làm bình phong? Không phải sau này chúng sẽ thanh minh với bố mẹ, vì thấy tôi bị nhốt ở nhà thật đáng thương nên đã ra tay cứu giúp, rồi vì tôi không muốn về nhà nên chẳng còn cách nào khác đành cùng tôi đi biển đấy chứ?

Về nhà rồi tôi sẽ phải ăn nói thế nào đây? Mà tôi còn có thể quay về được nữa không? Nếu nói việc tôi hút thuốc, trốn học trung tâm, đi tập nhảy rồi bỏ nhà ra đi tất cả đều là lỗi của các người, những kẻ

đã coi tôi như cái bát vỡ, thì liệu họ có thừa nhận không? Làm cho họ hiểu được tôi còn khó hơn cả nói một thứ ngôn ngữ không tồn tại trên cõi đời này, tôi nghĩ. Và tôi có linh cảm, chuyến tàu đang chở mình không đi về phía bình minh mà đang lao tới một kết thúc. Khung cảnh bên ngoài tối tăm không nhìn rõ bất cứ thứ gì kia có lẽ cũng chính là tương lai của tôi.

Tôi nhấc cả hai chân lên ghế. Rồi tôi ôm lấy đầu gối, co người lại hết mức có thể.

Lúc gọi điện cho Yu Jin Lớn, tôi đã không hề tưởng tượng ra cảnh này. Tôi cũng không hề nghĩ cậu ta sẽ đến giúp mình. Trước khi đi làm bố bảo phải mau chóng chuẩn bị giấy tờ để gửi tôi sang Mỹ và cấm tôi bước nửa bước chân ra khỏi nhà cho đến tận lúc đó. Lúc mẹ mang đồ ăn vào phòng cho tôi, tôi cứ ngỡ mẹ sẽ hỏi tôi tại sao lại thành ra thế này.

“Mày, mày tính giết chết mẹ mày phải không? Mày muốn nhìn mẹ mày chết lắm hả? Mày muốn nổi loạn gì thì cũng vừa vừa phai phải thôi chứ, sao mày có thể lừa tuốt tuốt bố mẹ mày như thế hả?”

Mẹ chăm chăm nhìn tôi một lúc lâu rồi cất tiếng. Tôi nhớ lại cái cảnh mẹ đe dọa và ép tôi phải quên đi chuyện đó hồi còn bé tí. Lòng tôi như dần nguội lạnh.

“Mẹ thực sự định gửi con sang Mỹ?”

Ý tôi muốn nói là, “Mẹ thực sự lại định bỏ con lần nữa?”

“Để mày ở lại đây mày sẽ sống cho ra người được chắc? Chỉ tổ làm nhục mặt gia đình, ảnh hưởng xấu tới Yu Seon với Yu Mi thôi.”

Ý mẹ muốn nói cái loại như tôi chỉ có thể sắm vai con ngoan trò giỏi thì mới được coi là sống ra người.

Hồi nhỏ, sợ mẹ sẽ chết vì mình mà tôi đã vứt bỏ ký ức, nhưng bây giờ tôi không muốn thế nữa. Tôi muốn đập tan nát cả cái đứa tôi mong manh đã được những người lớn ráp nên hòng giữ lấy cái thể diện của họ.

Tôi gọi điện cho Yu Jin Lớn cũng bởi ngoài cậu ta ra tôi chẳng biết số của ai khác. Tôi nhớ số ở Icarus, nhưng tôi không muốn để chị Hee Jung biết tất cả những chuyện này xảy ra chỉ vì tôi trốn học đi nhảy.

Lúc nghe mẹ bảo xuống hàng kem gấp giáo viên của trung tâm, tim tôi đập thành thịch. Thấy tôi định cứ thế mặc áo sát nách, quần đùi đi ra đường, mẹ liền đưa cho tôi mũ cùng áo khoác len mỏng. Cảm nhận được ánh mắt của mẹ, tôi liếc nhìn lên thì mẹ đã vội chuyển ngay sang vẽ mặt sắt đá. Tôi tò mò không biết trước đó mẹ đã nhìn mình bằng vẻ mặt như thế nào. Cánh tay vươn ra để khoác áo len của tôi vẫn còn nguyên vết bầm. Vết bầm ấy có lẽ cũng như chuyện tôi đã gặp phải hồi bé, mãi mãi sẽ không phai mờ.

“Đừng có nói là sắp đi Mỹ đấy, nhận tài liệu thôi rồi về.”

Hắn mẹ không muốn để người ngoài biết con gái mình hút thuốc, trốn học thêm đi nhảy nhót rồi bị bắt quả tang và bị nhốt trong nhà. Hắn mẹ sẽ giải quyết chuyện này theo kịch bản phải gửi tôi đi du học sớm vì không chịu nổi hiện trạng giáo dục nước nhà.

Không chỉ có một mình Yu Jin Lớn đợi tôi. So Ra, đứa luôn bám lấy Yu Jin Lớn không rời, đã gọi taxi và đang đứng đợi cùng. Tôi cùng Yu Jin Lớn và So Ra lên xe. Nhìn hai đứa chúng nó bi tráng như thể đã cứu tôi ra khỏi sào huyệt của một băng đảng ác ôn nào vậy. Đi được tầm hai mươi phút thì So Ra yêu cầu dừng xe lại. Tôi

chưa đến khu này bao giờ.

“Ở đây thì nhà cậu chắc không lần theo được đâu nhỉ?”

So Ra vừa đóng cửa taxi vừa khúc khích cười. Tôi không biết chút gì về So Ra cả. Tôi chỉ biết nó là đứa suốt ngày dính lấy Yu Jin Lớn như hình với bóng thôi. Còn So Ra đã biết về tôi đến mức nào rồi. Tôi nhìn Yu Jin Lớn. Cậu ta tránh mắt tôi.

“Ăn gì trước đã rồi nói chuyện sau.”

So Ra chỉ đạo chúng tôi. Yu Jin Lớn, cái đứa cao to, nhìn qua cứ tưởng chị đại cũng ngoan ngoãn làm theo chỉ thị của So Ra.

“Vì chuyện xảy ra cũng có nguyên nhân cả nên tớ đã kể đại khái cho So Ra nghe rồi.”

Mang về mặt tội lỗi, Yu Jin Lớn thì thầm với tôi. Nguyên nhân ở đây là nguyên nhân gì, kể đại khái là kể đến mức nào. Nhưng xét hai đứa nó thân nhau như thế mà đến bây giờ Yu Jin Lớn mới kể cho So Ra thì tôi cũng nên khen ngợi cậu ta giỏi giữ bí mật mới phải.

Chúng tôi vào một quán ăn vặt. Mãi tới lúc đó tôi mới thấy đói ngấu và thèm ăn mãnh liệt. Chúng tôi gọi bánh gạo cay, hoành thánh, đồ chiên và mì dai. Tôi đang gấp bánh gạo cay định đưa lên miệng thì So Ra hỏi.

“Này, cái đứa tóc xanh nhảy ở trước trung tâm thương mại là cậu đúng không?”

Yu Jin Lớn liền lên tiếng giải thích.

“Hôm đó bọn tớ đang đi xem phim thì trông thấy có đứa giống y cậu. Nhưng bọn tớ nghĩ là không phải. Cậu chả đã bảo sẽ ra nước

ngoài học tiếng còn gì.”

Khoảnh khắc, tôi cảm nhận được một cái gì đó sượt qua tim mình, nhoi nhói. Tôi xỏ ra một tràng.

“Đúng là tớ đấy. Tại điểm thi cuối kỳ của tớ kém nên bố tớ để tớ ở lại Hàn đi học trung tâm thay vì cho ra nước ngoài học tiếng, tớ đã lấy học phí trung tâm để đi học nhảy.”

Tôi là cái loại như thế đấy. Đừng có mà cười nhạo tôi. Hình như trong câu nói của tôi còn ẩn chứa cả ý nghĩa đó. Trước kia tôi không biết nhưng giờ thì tôi đã nhận ra, có vẻ những đứa làm mấy trò bị cấm cản thường là đối tượng ghen tị và ngưỡng mộ của bạn bè đồng trang lứa.

“Biết ngay cậu bị cấm túc là vì thế mà. Cơ mà cậu vẫn chưa bị cạo đầu nhỉ. Này, cái đứa con ngoan trò giỏi như cậu sao có thể nghĩ ra trò bùng học đi nhảy hả? Giờ nhìn cậu ra đáng con người hơn rồi đấy.”

So Ra vừa cười vừa nói. Bố mẹ tôi vì chuyện đó mà coi tôi không ra người, thế mà con bé này lại vì thế mà khen tôi ra đáng con người.

“Nhưng cậu bỏ đi thế này không phải sau sẽ càng bị mắng dữ hơn à?”

Yu Jin Lớn tỏ vẻ lo lắng, ăn nói còn học sinh gương mẫu hơn cả tôi trước đây.

“Bố tớ bảo sẽ gửi tớ sang Mỹ. Nhà tớ giờ đang chuẩn bị giấy tờ rồi.”

Tôi cứ tưởng So Ra và Yu Jin Lớn sẽ coi đó là lý do chính đáng

để bỏ nhà ra đi.

“Oa, cậu sướng thật đấy! Thấy bảo đám học sinh Mỹ chẳng cần học nhiều, lại nhảy nhót tiệc tùng như cơm bữa còn gì.”

So Ra ngoạm nguyên một cái hoành thánh, tròn tròn mắt rồi la tướng lên.

“Phải đấy, nghe nói bọn Mỹ không bị đánh giá dựa trên kết quả học hành như bọn mình đâu. Quần áo cũng được mặc thoải mái, rồi còn được trang điểm nữa. Cậu sướng thật đấy. Mà bao giờ cậu đi?”

Yu Jin Lớn tỏ vẻ ghen tị. Thật kỳ khi nghe những đứa không mấy quan tâm đến việc học hành như chúng nói ra những lời đó.

“Tớ, vẫn chưa muốn đi.”

Tôi không muốn đi như bị vứt bỏ thế này.

“Thế chỉ cần bảo không đi là được mà. Lạy lục hứa với bố mẹ là con sẽ không đi nhảy nhót gì nữa rồi trở lại làm con ngoan trò giỏi của ngày hôm qua.”

So Ra nói. Yu Jin Lớn cũng tỏ vẻ đồng tình. Có cảm giác chuyện đã đi quá đà rồi. Tôi bức bối không biết phải giải thích thế nào cho hai đứa nó hiểu.

“Nói chung là tớ không thích sang Mỹ.”

“Cũng phải, cậu học giỏi thế có ở lại Hàn chắc cũng chẳng phải lo chuyện vào đại học. Cuộc đời này sao lại bất công thế nhỉ? Đáng lẽ phải cho đứa như tớ đây đi du học sớm để có thêm tư liệu viết tiểu thuyết chứ. Này, hay để tớ đi thay cho?”

Hình như ước mơ của So Ra là trở thành nhà văn. Có vẻ cũng hợp đấy.

“Cậu đã bảo mẹ là mình không thích đi chưa?”

Yu Jin Lớn hỏi. Tôi lắc đầu.

“Thế tức là, cậu chưa thử nói chuyện với bố mẹ mà đã làm mình làm mầy bỏ nhà đi bụi hả? Thôi thì cũng phải hiểu cho mấy bông hoa đài các lớn lên trong lồng kính vậy.”

So Ra tựa người vào lưng ghế rồi nói. Nó làm cái vẻ mặt như thể mình chẳng khác gì cỏ dại giữa đồng.

“Các cậu thì biết gì? Mẹ tớ chưa một lần nào đứng về phía tớ cả. Chưa bao giờ chịu nghe tớ nói gì hết.”

Lần đầu tiên tôi nói ra những lời đó. Vừa thốt lên thành lời, nỗi tủi thân trong tôi liền tuôn trào. Nước mắt tôi rỏ xuống đĩa bánh gạo cay. So Ra rút giấy ăn đưa cho tôi. Hai đứa nó ngồi nhìn, đợi tôi nín khóc.

Khóc được một hồi, tôi lau nước mắt rồi xì mũi. Hình như khóc xong nỗi khó chịu cũng đã dần tan biến. Yu Jin Lớn hỏi tôi.

“Giờ cậu muốn làm gì?”

Thật kỳ lạ. Hôm nay, dường như Yu Jin Lớn nhìn thấu cả những góc khuất trong lòng mà tôi không bộc lộ ra bằng ánh mắt. Là cậu ta từ trước đã vậy nhưng tôi không nhận ra, hay là cậu ta đã thay đổi rồi. Dù là gì thì tôi cũng thấy lòng nhẹ nhõm.

“Không biết nữa. Tớ chỉ muốn chơi đến tối mịt thôi.”

Còn sau đó, tôi muốn đến lúc tối mịt rồi mới nghĩ tiếp.

“Cái đó thì khó gì. Đi thôi.”

So Ra đứng dậy, nói tỉnh bơ.

“Tớ, chỉ có ngàn này tiền thôi...”

Tôi lôi tiền ở trong túi ra để lên bàn. Hồi đi học nhảy tôi đã tiêu lẹm cả vào tiền để dành nên chẳng còn lại bao nhiêu.

“Cũng nhiều đấy chứ. Vậy lấy chỗ này trả tiền đồ ăn ở đây đi.”

Chúng tôi tới khu phố trung tâm. Tôi nhớ lại hồi còn tập nhảy ở Icarus vẫn hay một mình lang thang quanh đây để giết thời gian. Hồi đó tôi đã chụp ảnh dán, rồi cả nhảy Pump, ngắm đồ. Lang thang ba đứa thế này hình như thời gian cũng trôi nhanh gấp ba. Chúng tôi có thể phá lên cười vì những chuyện đâu đâu. Chỉ vào những khoảnh khắc đó tôi mới có thể quên được sự thật mình là đứa đã bỏ nhà ra đi. Có lẽ tôi cũng đã hiểu tại sao đám bạn bè cùng tuổi lại thích tụ tập đi chơi với nhau rồi.

Trời vừa sẩm tối, tôi ngấm ngấm sợ So Ra và Yu Jin Lớn sẽ đòi về nhà. Hai đứa nó có thể về nhà không chút lo lắng, nhưng tôi thì khác, tôi đã bỏ nhà đi. Thêm tội này nữa, có khi tôi sẽ bị cạo đầu như So Ra nói cũng nên. Rồi chưa biết chừng ngay ngày mai tôi sẽ bị tổng lên máy bay sang Mỹ.

Lúc ngồi xuống ghế nghỉ cho đỡ mỏi chân, Yu Jin Lớn cứ lén nhìn điện thoại di động.

“Các cậu... phải về nhà nhỉ?”

Lời tôi thực sự muốn nói là “Đừng về, ở lại đây với tớ đi”. Nhưng đối với tôi, nói thật và gửi gắm lòng mình tới người khác là những việc không hề dễ dàng. Yu Jin Lớn thở dài chìa điện thoại ra.

- Con đang ở đâu đấy? Không đến trung tâm học thêm mà lại đi đâu? Gọi điện lại ngay cho mẹ.

Là tin nhắn mẹ Yu Jin Lớn gửi. Có vẻ cậu ta đã liên tục không nhận điện. Tôi đã không nghĩ đến việc hai đứa nó phải đi học thêm.

“Tớ đã lấy tiền đóng học ra tiêu mất rồi. Mẹ mà biết chắc tổng cổ tớ ra khỏi nhà quá.”

Yu Jin Lớn chỉ vào cái mũ vừa mua. Chắc cậu ta đã mua nó bằng học phí trung tâm.

“Xin lỗi. Tự dừng tại tớ mà...”

Tuy nói thế nhưng tôi lại thấy mừng vì đã có lý do khiến Yu Jin Lớn không thể về nhà.

“Mẹ tao chắc cũng đã được giáo viên trung tâm báo tin trốn học rồi, có khi đang làm âm ỉ lên đấy. Tao cũng tiêu tiền học thêm rồi. Vào cái quần bò với lon Coca này đấy. Mẹ tao mà biết chắc giết tao luôn chứ chẳng buồn đuổi đánh gì hết.”

So Ra giờ lon Coca lên. Cả tôi và Yu Jin lớn mỗi đứa đều đang cầm trên tay một lon nước giải khát So Ra mua cho. Rồi cả ba chìm vào những suy tưởng của riêng mình. Nghĩ cuối cùng cũng đến lúc Yu Jin Lớn và So Ra phải đứng lên ra về, tôi vừa sợ vừa cô đơn. Người phá vỡ sự im lặng là So Ra.

“Này hai đứa, trong phim với truyện vào những lúc thế này người ta thường lên tàu ra đi mà nhỉ, hay bọn mình cũng ra đi như thế?”

Nghe So Ra nói vậy, cõi lòng u tối của tôi liền bừng sáng, tôi quay sang nhìn Yu Jin Lớn. Thấy ánh mắt cậu ta còn lưỡng lự, tôi không khỏi coi cậu ta vẫn còn con nít.

“Được. Tớ đồng ý.”

Tôi nghiêng chặt răng và nói. Rồi tôi lại nhìn Yu Jin Lớn. Trên

khuôn mặt cậu ta ánh lên tia sáng quyết tâm.

“Phải. Tao đây cũng có lý do chính đáng để bỏ nhà đi đấy nhé. Còn lý do nào xác đáng hơn lý do thất tình cơ chứ?”

Yu Jin Lớn nói, lần lượt nhìn tôi và So Ra.

“Phải lắm! Cũng nhờ Yu Jin Bé gây chuyện mà Yu Jin Lớn đã quên được cơn thất tình. Thất tình thì cũng đáng bỏ nhà đi bụi lắm chứ. Vậy còn So Ra đây, sẽ nhân danh tình bạn mà ra đi. Vậy từ bây giờ, tất cả bọn mình cùng tắt điện thoại và cùng lặn nhé.”

So Ra tắt điện thoại đầu tiên với vẻ mặt bi tráng như đang tiến hành một nghi lễ trang trọng. Cái câu “bỏ nhà đi bụi” So Ra vừa xỏ ra ấy chợt khiến trái tim tôi rung động. Hóa ra cậu ta nói “ra đi” chính là hàm ý bỏ nhà đi bụi. Tôi vẫn luôn nghĩ bỏ nhà đi bụi là chiêu cuối cùng của những đứa hư hỏng sau khi đã làm đủ trò xấu xa khiến bố mẹ phiền lòng. Cái chiêu ấy, giờ tôi cũng sắp thực hiện đây. Nhưng tôi bị dồn đến bước phải bỏ nhà đi bụi thế này không phải lỗi do tôi, mà là tại bố mẹ. Ý nghĩ đó khiến tâm thế phản kháng lạ lẫm sôi trào trong tôi, tôi không hề sợ hãi việc ra đi.

“Đi đâu bây giờ?”

“Đi biển!”

Tôi muốn nhìn thấy biển. Nếu được ngắm nhìn biển xanh có lẽ lòng tôi cũng sẽ trở nên khoan khoái.

“Hay. Đi biển được đấy! Đêm nay bọn mình khởi hành, chơi ở biển chán rồi tối mai về, được không? Nhưng đi biển nào thì đẹp nhỉ? Donghae? Seohae? Namhae?”

So Ra hỏi. Cứ nghĩ bỏ nhà đi là ra đi mãi mãi, tôi hoảng hốt khi

nghe So Ra bảo tối mai sẽ về. Hai đứa chúng nó giờ không phải đang bỏ nhà đi bụi mà đang lên kế hoạch đi du lịch. Dù dĩ nhiên là đi mà không báo cho gia đình thế này cũng sẽ để lại rắc rối về sau nhưng về cơ bản, suy nghĩ của chúng không hề giống với của tôi.

“Jeong Dong Jin thì sao? Đây là biển gần ga tàu nhất. Mùa đông năm ngoái tao đã cùng nhà bác đến đó xem mặt trời mọc, biển ở đây cũng được lên ti vi rồi, nổi tiếng lắm. Còn có cả cây thông được đặt tên theo tên diễn viên cơ.”

“Chỗ đó được lên phim nên mới nổi tiếng mà. Chị tao cũng từng đi với bạn đến đó chơi hai ngày. Thấy bảo xuống tàu một cái là tới biển luôn, thật không hả mày?”

Yu Jin Lớn với So Ra thi nhau phẩn khởi.

“Hồi đó tao đi bằng xe khách, đến nơi mua vé giá 300 won rồi băng qua phòng chờ là ra biển luôn, đi tàu chắc cũng thế thôi. Này, bọn mình đi tới đó thật nhé. Yu Jin Bé, cậu thấy sao?”

Chỉ cần nhìn thấy biển thì tôi đi đâu cũng được. Cứ đi đã rồi nghĩ tới thời hạn hay hình thức bỏ nhà sau. Vẫn có cách để một mình tôi không quay về. Nhưng chỉ nghĩ đến cách đó thôi tôi đã sợ lạnh sống lưng rồi. Tôi vội chen vào cuộc nói chuyện của Yu Jin Lớn và So Ra hòng lấp đi cái ý nghĩ ấy. Thành thật mà nói, tôi đã từng ra nước ngoài, đến Saipan hay Guam, nhưng chưa lần nào đi du lịch trong nước cả nên cũng chẳng biết đâu với đâu. Dẫu sao, vì biển này gần ga tàu nên tôi cũng hài lòng. Nghe tôi nói thế, So Ra liền giờ nắm đấm lên.

“Cái con nhỏ hãm tài này! Nếu là trước đây thì mày đừng hòng xơ múi gì với chị.”

So Ra vừa cười vừa bảo tôi thế, làm tôi nhớ lại hồi đi tham quan. Cái từ “hăm tài” hồi đó tôi nghe đầy xúc phạm vậy mà giờ đây lại vang lên thật gần gũi, tại sao lại thế nhỉ? Giá mà trước khi đi tham quan tôi đã làm thân với Yu Jin Lớn và So Ra, để ba chúng tôi được ngủ chung một phòng. Nếu như thế, hẳn tôi đã có những kỷ niệm rất khác về chuyến tham quan đó rồi. Niềm nuối tiếc về những chuyện đã qua như cái roi quất thẳng vào ống chân tôi. Tôi khó nhọc dồn sức vào đôi chân chỉ chực khụy xuống.

So Ra rủ chúng tôi vào quán net để tìm đường đi đến Jeong Dong Jin. Thế là chúng tôi vào quán net. Đó là lần đầu tiên tôi tới đó. Khói thuốc lá khiến Yu Jin Lớn và So Ra nhăn nhó mặt mày. Nếu biết tôi cũng hút thuốc liệu chúng sẽ mang về mặt như thế nào?

Cảm giác tội lỗi trong tôi, vì đã lôi kéo Yu Jin Lớn và So Ra vào chuyện của mình khiến chúng không thể về nhà, đã được thổi bay bởi chính hai đương sự đang vừa chí chóc vừa xới tung mạng Internet lên như thể sắp sửa đi nghỉ hè. Ngoài ra, dù ít dù nhiều tôi cũng được an ủi khi thấy những đứa hết sức bình thường như chúng cũng không muốn về nhà. Cách đây không lâu tôi vẫn còn coi chúng là những đứa học dốt đáng thương, ấy thế mà giờ tôi lại nghĩ chúng chẳng có vấn đề gì hết, tôi bỗng thấy cay đắng trước tình cảnh của chính mình.

Nhưng, Yu Jin Lớn bị thất tình là sao chứ? Ngẫm lại thì đó không phải là chuyện duy nhất tôi không biết. Tôi chẳng biết gì về hai đứa nó cả. Việc tôi gọi điện cầu cứu những đứa mình chẳng biết rõ quả là kỳ quặc.

Tàu đi Jeong Dong Jin khởi hành ở ga Cheong-nyangni lúc 10 giờ 30 phút và đến nơi vào tờ mờ sáng hôm sau.

“May quá, vừa hay bọn mình đang chẳng biết ngủ đâu. Vậy lên tàu ngủ, rồi sáng xuống tàu, ngắm mặt trời mọc sau đó ăn uống là ổn nhỉ.”

So Ra có vẻ là đưa chẳng hay gặp khó khăn gì. Chuyện gì với nó cũng được giải quyết trơn tru cứ như đã được lên kế hoạch sẵn vậy.

Tuy kỳ nghỉ đã kết thúc nhưng vì hôm nay là Chủ nhật nên tàu cũng không mấy đông đúc. May mắn thay một ghế bên cạnh không ai ngồi nên chúng tôi đã quay ghế lại ngồi đối diện nhau.

“Trừ hồi đi tham quan thì đây là lần đầu tiên tao vẫn ở ngoài đường vào giờ này đây.”

Ngồi bên Yu Jin Lớn, So Ra giờ chân kê lên ghế tôi ngồi ở phía đối diện rồi nói với vẻ phấn khích. Tôi thì vào thời gian ôn thi cũng có những hôm ở lại trung tâm học thêm đến quá giờ này, nhưng tâm trạng tôi khi đó khác hẳn bây giờ. Tôi vẫn chưa thực sự tin mình đang đi tàu đến một nơi xa cùng Yu Jin Lớn và So Ra. Chuyện này, mới ngày sáng nay thôi còn là chuyện không tưởng.

Chúng tôi mua cơm cuộn, mực cùng nước giải khát. Tán chuyện được chừng hai giờ, đến tầm đã hết chuyện để nói, So Ra ngáp rồi bảo tôi và Yu Jin Lớn.

“Này hai đứa, giờ chị ngủ tí chắc cũng được chứ nhỉ? Đưa mấy đứa ngây thơ thuần khiết như chúng bay đến được tận đây chị cũng đã hao tâm tán sức quá rồi. Tàu sẽ đưa chúng ta đến Jeong Dong Jin an toàn nên hai đứa cũng yên tâm mà ngủ đi.”

Rồi So Ra liền chìm vào giấc ngủ. Chỉ còn lại mình tôi và Yu Jin Lớn, gượng gạo không biết phải nói tiếp chuyện gì và nói như thế nào. Tôi giả bộ buồn ngủ, ngả đầu xuống lưng ghế.

Nhưng giấc ngủ không đến. Tuy đã hai ngày liền không ngủ, nhưng dường như thời gian càng trôi đầu óc tôi càng tỉnh táo hơn thì phải. Tôi mở mắt ra thì thấy bên cạnh So Ra, Yu Jin Lớn cũng đã ngủ rồi. Hai đứa đang tựa đầu vào nhau thì người So Ra dần dần nghiêng đi, rồi đầu nó đập bộp một cái vào cửa sổ. Tôi tưởng So Ra sẽ tỉnh dậy nhưng không, nó vẫn ngủ say. Không còn chỗ dựa, đầu Yu Jin Lớn nghiêng bên này ngả bên kia rồi cuối cùng ngả xuống tay ghế hướng lối đi. Tôi cởi áo len mỏng khoác ngoài ra kê lên tay ghế làm gối cho Yu Jin Lớn, bỗng ngạc nhiên phát hiện ra má cậu ta đầm nước mắt. Tôi cứ tưởng cậu ta đang ngủ yên bình, nào ngờ hóa ra là cậu ta đang khóc.

“Không phải lỗi của Yu Jin mà.”

Yu Jin Lớn nói mớ. Chắc cậu ta nằm mơ bị mẹ mắng vì bỏ nhà đi đây mà. Phải rồi, hẳn cậu ta sẽ lôi tôi ra để thanh minh thôi.

“Geon Woo à, không phải lỗi của tớ mà.”

Geon Woo? Lúc nãy thấy Yu Jin Lớn bảo bị thất tình, lẽ nào đó là tên cậu bạn đó? Giờ Yu Jin Lớn đã thổn thức khóc thành tiếng hức hức rồi.

“Này cháu học sinh, cháu làm sao thế? Có chuyện gì hả?”

Một chú ngồi ở ghế đằng sau nhìn lên. Tôi lay Yu Jin Lớn dậy.

“Yu Jin à, Yu Jin à.”

Cứ như đang tự gọi chính tôi vậy. Yu Jin Lớn rúm người giật

mình rồi mở mắt ra. Cậu ta vừa nhìn ngó xung quanh vừa dựng người dậy.

“Cậu sao thế? Gặp ác mộng à?”

Tôi hỏi nhưng Yu Jin Lớn chỉ ngậy mặt ra, vẻ như vẫn chưa thoát khỏi giấc mơ ban nãy.

“Không ngủ thì sang đây ngồi này. Để So Ra ngủ cho thoải mái.”

Nghe tôi nói vậy, Yu Jin Lớn quay sang nhìn So Ra đang tựa đầu vào cửa sổ ngủ, rồi cậu ta chuyển sang ngồi bên cạnh tôi. Tôi đỡ cho So Ra nằm xuống thoải mái. So Ra cứ thế nằm ngủ tự nhiên như ở phòng mình, gương mặt trông trong trẻo và hiền lành như trẻ nhỏ.

“Geon Woo là ai thế?”

Tôi vừa hỏi vừa đưa chai nước lọc cho Yu Jin Lớn, lúc này vẫn đang ngồi ngậy ra.

“Ôi trời, sao cậu biết Geon Woo vậy? Cậu nhớ lại rồi à?”

Yu Jin Lớn giật bắn mình hỏi lại.

“Nhớ lại gì cơ?”

Tôi ngơ ngác.

“Geon Woo í. Geon Woo học cùng trường mẫu giáo với bọn mình mà.”

Tôi vẫn chưa nhớ được những bạn từng học mẫu giáo cùng mình.

“Thế à? Tại tớ thấy cậu ngủ mơ nhắc đến tên cậu ta... Cậu làm gì có lỗi với cậu ta à? Tớ nghe cậu cứ bảo ‘không phải lỗi của tớ’.”

Yu Jin Lớn đang uống nước đột nhiên lại òa lên khóc. Tôi không

biết phải làm thế nào, lưỡng lự một lát rồi vỗ vỗ lưng cậu ta. Yu Jin Lớn khóc nức nở một lúc lâu. Tôi lo chú ngồi ghế sau sẽ lại để ý nhưng có vẻ chú ấy đã ngủ rồi nên không thấy ho he gì.

Yu Jin Lớn khóc mà tôi có cảm giác như chính mình đang khóc. Cậu ta như một tôi khác vậy. Mãi sau, Yu Jin Lớn quệt nước mắt rồi hỏi tôi.

“Cậu, bây giờ vẫn chưa nhớ ra tí nào à?”

“Không hẳn, nhưng tớ cũng chỉ nhớ được đứt đoạn thôi.”

Câu trả lời của tôi nghe như tiếng thở dài.

“Nhưng vẫn không biết Geon Woo là ai?”

Tôi gật đầu. Tôi vẫn còn lâu nữa mới có thể tìm lại tất cả những mảnh vụn vỡ ký ức để ghép thành bức tranh hoàn chỉnh. Yu Jin Lớn bắt đầu kể cho tôi nghe cậu ta đã thích Geon Woo tới mức nào và đã hạnh phúc đến nhường nào khi được gặp Geon Woo. Tàu chạy qua mấy đường hầm rồi mà câu chuyện vẫn chưa kết thúc.

Một tôi khác

Bên ngoài không biết từ khi nào trời đã đổ mưa. Cứ mỗi khi đi qua nơi nào sáng đèn đường là lại thấy những hạt mưa va vào cửa sổ, chảy xuống thành một vệt dài. Thức dậy một mình, tâm trạng hưng phấn đã biến đâu mất, chỉ để lại nỗi buồn. Cứ như không phải tôi đã bỏ nhà đi mà là tôi đang ngủ ở nhà thì tỉnh dậy, thấy cả nhà đã bỏ tôi lại một mình mà đi đâu mất. Có lẽ cuộc đời tôi sẽ mãi mãi quanh quẩn trong màn mưa.

Tôi nhớ đến mẹ. Bây giờ mẹ đang thế nào nhỉ. Liệu mẹ có tưởng tượng nổi tôi đang ngồi tàu hỏa đi biển Donghae không? Về rồi tôi sẽ phải ăn nói thế nào đây? Bảo rằng vì Yu Jin Bé không muốn về nhà nên con không còn cách nào khác phải đi cùng nó thì liệu mẹ có tha thứ cho tôi không? Nhưng đổ tại cho Yu Jin Bé có lẽ chỉ là bao biện thôi. Nếu không phải nghe Geon Woo nói lời chia tay, liệu tôi có cùng Yu Jin Bé lên tàu? Tôi không đủ tự tin để trả lời “Không” cho câu tự vấn ấy.

Nếu chuyện đó chưa từng xảy ra với tôi, có lẽ tôi đã không chạy ngay đến khi nhận được cú điện thoại từ Yu Jin Bé. Dường như mọi biến cố xảy ra trong đời tôi đều có Yu Jin Bé chen vào. Dù là bất cứ chuyện gì. Tuy đổ lỗi cho người này người kia nhưng rốt cuộc đều là lỗi của chính mình. Bởi so với tự nhận lỗi, đổ lỗi cho người khác bao giờ cũng khiến người ta thanh thản hơn mà. Chính ra kẻ không may mắn có khi lại là Yu Jin Bé. Nếu tôi và So Ra không chạy đến cứu thì bằng cách nào đó, nó sẽ phải tự giải quyết với gia đình mình

thôi. Nếu vậy thì đã chẳng có chuyện chúng tôi lên chuyến tàu đêm này. Lẽ nào tất cả đều có lỗi?

Tôi cúi xuống nhìn Yu Jin Bé đang dựa vào mình say ngủ. Con bé này khi ngủ vẫn mang vẻ mặt như thể ngay cả trong mơ cũng không thể trút bỏ gánh nặng. Tôi thì, chỉ là không cảm nhận được sâu sắc thôi, chứ cũng không thể chối là bản thân không mang gánh nặng trong lòng. Chỉ cần nhìn cái kiểu tôi giữ bí mật chuyện đó với cả So Ra, con bạn thân nhất, là đủ biết.

Lúc tôi nhắc lại lời mẹ Geon Woo đã nói, Yu Jin Bé nắm tay tôi thật chặt. Bàn tay ấy run lên bần bật. Hơn cả cơn phẫn nộ của mẹ, hơn cả khi được So Ra ôm vào lòng, lúc đó tôi cảm thấy mình được an ủi một cách chân thành nhất. Con bé này cứ như một tôi khác vậy. Tôi tìm tay Yu Jin Bé, nắm lấy. Cái bàn tay nhỏ xíu mềm mại nắm thật thích. Tôi tựa má lên đầu con bé. Chúng tôi có thể dựa vào nhau ngủ thế này, chỉ cần thế này thôi thì chuyện xảy ra chẳng còn gì sai trái hay đáng hối hận hết. Tôi chìm vào giấc ngủ tỉnh sương mơ ảo.

“Hai đứa ơi, đến rồi. Dậy đi!”

Người đánh thức tôi và Yu Jin Bé dậy là So Ra. Tôi vừa mở mắt đã thấy So Ra hơn hờ chỉ tay ra ngoài. Trong tàu nhốn nháo vì mọi người đang chuẩn bị xuống ga.

“Nhìn đằng kia kìa, biển đấy!”

Biển trải dài bên ngoài cửa sổ. May mà mưa đã tạnh, có điều, nhìn tóc tai áo xống người nào người nấy đều bay phấp phới thì có vẻ gió đang thổi rất mạnh, sóng biển cũng chồm lên thật cao. Dù đây là lần thứ hai đến đây, nhưng không biết vì thời tiết khác hay

tâm thế đã đổi thay mà tôi thấy lạ lẫm như mới tới lần đầu.

“Yu Jin Bé ơi, dậy đi.”

Tôi đánh thức Yu Jin Bé đã gục xuống bên cạnh, người co quắp như con tôm. Yu Jin Bé bật dậy, dáo dác nhìn quanh với sắc mặt lo lắng.

“Tới nơi rồi, đến biển rồi. Chẳng có đũa bảo muốn đến biển còn gì!”

So Ra hét toáng lên với Yu Jin Bé. Con bé dỗi mắt nhìn biển ở bên ngoài cửa sổ tàu. Tôi thấy đại dương cuộn sóng đang ngập tràn trong đôi mắt to tròn của Yu Jin Bé.

Ba đưa chúng tôi chen qua dòng người xuống tàu. Có lẽ vì phải ngồi lâu ở tư thế không thoải mái nên khắp người tôi đau nhức mỗi nhừ. Vừa xuống tàu tôi liền vươn vai. Đón chúng tôi đầu tiên là cơn gió bạo liệt. Ngay lập tức cánh tay tôi sồn gai ốc. Nhìn bãi cát khô coong thế kia chắc ở đây không bị mưa rồi.

“Oaa! Biển kìa!”

So Ra vừa dang rộng hai tay vừa hét to. Để lại những dấu chân trên bãi cát, chúng tôi chạy về phía biển. Không biết vì thời tiết âm u hay vì sương mù mà đại dương mờ ảo cứ quần quai trở mình không yên như thể sắp nổi biến gì vậy. Những con sóng bạc đầu nhìn tựa nổi lòng không thể kiềm chế đang sôi lên sùng sục của biển. Tôi thích biển cuộn xoáy đến tận đáy như thế này hơn là biển lặng. Ba chúng tôi đắm chìm trong suy nghĩ và ngắm nhìn biển một lúc lâu. Tiếng So Ra lẫn với tiếng gió thổi tới.

“Này, nhìn biển thế này tao đã hiểu tại sao người ta lại bảo tuổi bọn mình là tuổi gió giật sóng vồ rồi. Cái gió thổi phàn phật này, cả những con sóng đang lao vào bờ kia, chính là tâm trạng của tao

đó!”

Thật không ngờ những lời đó lại được thốt ra từ miệng So Ra, cái đứa lúc nào cũng thông thả như kẻ đi ngang qua nhìn nhân tình thế thái. Nếu vẽ So Ra thành một khung cảnh, hiện lên trong tâm trí tôi sẽ là cảnh nó nằm lẩn lóc dưới tán cây xanh mát vào một ngày mùa hè. Thế mà nó lại bảo cái gió phần phật và đám sóng cồn cào kia là tâm trạng của nó ư. Tôi cảm thấy có lỗi vì làm bạn thân, bám lấy nó không rời suốt ba năm trời mà vẫn chưa thể hiểu hết về nó.

Thế còn Yu Jin Bé? Không dễ gợi lên một khung cảnh về Yu Jin Bé. Con bé đã để tôi thấy quá nhiều dáng vẻ khác nhau nên tôi không bắt được một hình dung cụ thể nào cả. Trong ký ức, Yu Jin Bé là cô công chúa nhỏ mắt to tròn. Gặp lại ở tuổi mười lăm, Yu Jin Bé là một học sinh gương mẫu học hành giỏi giang. Tiếp sau đó là hình ảnh Yu Jin Bé nhuộm tóc xanh nhảy trên đường phố. Và bây giờ, là Yu Jin Bé đứng bên cạnh tôi, tóc xõa tung trong gió, mắt mở to trừng trừng nhìn biển.

Còn tôi, sẽ được vẽ nên trong tâm trí hai đứa kia với dáng hình nào? Tôi lại hướng mắt nhìn về biển. Bầu trời với những đám mây trắng trôi dạt theo gió nhìn chẳng khác biển với những con sóng nhe nanh trắng đang xô bờ là bao. Trời và biển hòa vào nhau ở đường chân trời, không còn phân biệt được đâu với đâu nữa.

“Này hai đứa, trời âm u quá chắc không ngắm mặt trời mọc được rồi. Nhưng vẫn phải giữ kế hoạch vừa ăn sáng vừa ngắm biển chứ nhỉ? Bọn mình đi ăn mì cốc đi.”

So Ra nói to. Ở bãi biển có đầy những xe hàng rong bán mì cốc, trà hay đồng hồ cát. Nếu So Ra không nói thì tôi cũng đang định rủ.

Mùi mì cốc khiến nước miếng trong miệng tôi ứa ra.

“Bọn mình ăn mì cốc rồi uống cà phê nữa đi.”

Yu Jin Bé gật đầu, môi nó đã thâm sít lại. Con bé lạnh vì gió.

Bọn tôi chạy đến hàng bán mì cốc. Tôi mở ba lô ra để lấy tiền trả. Nhưng chẳng thấy phong bì tiền đâu cả. Hôm qua bọn tôi đã quyết định gom tiền vào làm một mối để tôi giữ. Yu Jin Bé không có tiền, tôi và So Ra thì góp tiền học thêm. Bọn tôi quyết cứ tiêu trước rồi sau nếu còn thừa thì chia đôi. Sau khi trả tiền vé tàu và mua vài thứ linh tinh, trong phong bì vẫn còn khá nhiều tiền. Lúc mua cơm cuộn trên tàu rõ ràng là vẫn còn cơ mà. Tôi dốc ngược ba lô, đổ hết đồ bên trong xuống bãi cát để tìm nhưng cũng chỉ thấy sách vở học thêm với hộp bút hay sổ tay chứ chẳng thấy phong bì tiền đâu. Tôi thót tim.

“Làm sao bây giờ? Hình như bị lấy trộm rồi!”

Tôi như sắp khóc đến nơi. Mặt So Ra đột nhiên trắng bệch.

“Cái máy MP3 của tao! Cái đó là của bà Bo Ra!”

So Ra cuống quýt lục cặp rồi lôi ra cái máy MP3 ôm lên ngực. Tôi lập tức cảm thấy bị phản bội, bởi trong khi mình đang lòng như lửa đốt vì mất tiền thì con bạn thân lại lôi cái máy MP3 ra mà khoái chí một mình.

“Mà làm mất tiền rồi giờ tính thế nào đây?”

Đến lúc đó So Ra mới hỏi như thể đó chẳng phải chuyện của nó.

“Chắc trong lúc bọn mình ngủ có người lấy trộm rồi.”

Tôi hơi tủi thân vì So Ra nói là “làm mất tiền” thay vì “bị trộm mất”. Nghe cứ như nó đang đổ hết tội lỗi cho tôi vậy. Dù gì thì bây

giờ chúng tôi cũng đã không một xu dính túi.

“Các cháu, mì cốc được rồi này.”

Cô bán hàng nhắc. Tôi hoảng hốt dõi nhìn cốc mì được đổ đầy nước. Cốc mì đã bóc ra đã đổ nước vào rồi làm sao có thể nói là không mua nữa chứ, tôi dần vật. Nhưng dù có bị xấu mặt, dù có bị chửi te tua, tôi cũng phải chịu trách nhiệm thôi.

“Cô ơì...”

Tôi mở miệng, nói giọng như sắp khóc.

“Đợi tí! Có khi hôm qua mua đồ ăn vặt ở ga tàu xong tao vẫn còn giữ tiền thừa đấy.”

So Ra nói. Tôi nhớ lại lúc mình mua vé tàu đã đưa 10.000 won cho So Ra đi mua đồ ăn linh tinh. Câu nói của So Ra khiến tâm trạng tôi lập tức bừng sáng như vàng mặt trời xua tan mây đen. Tôi khẩn thiết cầu mong So Ra đã quên mà không đưa lại tiền thừa cho tôi. Như đào được mỏ vàng, So Ra lôi tiền từ trong túi ra. Trong đó có một đồng 100 won bị rơi xuống cát. Không khác gì con rắn hổ mang đói khát phát hiện ra con mồi, tôi lao người tới nhặt đồng tiền đang sắp bị cát nuốt chửng. Không ngờ đồng 100 won còn con lại đến với cuộc đời tôi mang theo ý nghĩa lớn lao như vậy.

“Bao nhiêu? Đủ tiền mì không?”

Tính cả đồng 100 won suýt mất chúng tôi cũng chắt vạt đủ tiền trả tiền mì. Rồi chúng tôi nhận lấy những cốc mì với tấm lòng thành kính như đám dân đen nhận quà nữ hoàng ban. Sau đó, mỗi đứa trang trọng bưng một cốc mì trên tay, chúng tôi tìm tới một chỗ yên tĩnh.

“Chao ôi, đây đã là bữa ăn thịnh soạn cuối cùng của chúng ta rồi! Thôi thì có thực mới vực được đạo, cứ ăn trước đã!”

So Ra ngấm nghĩa cốc mì một hồi rồi mở nắp, bắt đầu ăn. Mùi mì kích thích cái bụng đói meo của tôi. Tôi đang luống cuống mở nắp cốc mì thì bất gặp ánh mắt Yu Jin Bé. Trên mặt con bé tràn ngập nỗi sợ hãi.

“Nghe lời So Ra, mình cứ ăn đã rồi tính sau. Mì trương lên chán lắm, ăn không nổi đâu.”

Nói với Yu Jin Bé như thế nhưng chính tôi cũng chẳng nuốt trôi mì. Tiền học phí đó là tiền mẹ tôi đã phải đứng bán hàng đến phù cả chân mới kiếm được. Tuy lấy tiền đó ra để đi chơi nhưng tôi cũng không định tiêu hết sạch. Tôi định sẽ giữ lại một ít để sau về cầu xin mẹ tha thứ, rồi bảo mẹ cắt bớt tiền tiêu vặt bù vào số còn thiếu. Nhưng giờ thì chúng tôi đã bị chôm sạch, đến tiền mua vé tàu về còn chẳng có chứ đừng nói tới giữ lại chút đỉnh, và chỉ còn biết ngồi co ro ở bờ biển lộng gió ăn mì cốc.

Một giọt nước mắt rỏ xuống cốc mì. Mì cốc là món tuyệt phẩm mà chính chúng tôi đã lựa chọn. Tôi thực sự cũng đã rất muốn ăn mì cốc. Nhưng sau khi biết mình đã mất sạch tiền, mì cốc lại trở thành thứ đồ ăn rẻ rúng chỉ càng làm nổi bật thêm cái hoàn cảnh thảm hại của chúng tôi.

Tôi bỏ dở cốc mì, nhìn ra xung quanh. Tôi ghen tị với tiếng cười vô lo của những người đang đi dọc bờ biển. Hẳn trong số họ chẳng có ai đánh mất tiền đâu.

Tôi thậm chí còn thấy ấm ức, cùng đi một chuyến tàu đến đây, tại sao họ thì bình an vô sự chỉ mình chúng tôi là mất tiền cơ chứ.

Tôi liếc nhìn Yu Jin Bé và So Ra, hai đứa nó vẫn đang chăm chỉ ăn mì. Phải lắm, so với cái đứa cầm tiền rồi làm mất như tôi thì hẳn chúng nó cảm thấy ít trách nhiệm hơn nên cũng thanh thản hơn chứ gì. Yu Jin Bé, cái đứa không góp một xu, đang thổi mì phù phù rồi còn húp nước xì xụp. So Ra liệu có đang suy tính sau này bắt tôi đền số tiền đã làm mất không nhỉ. Tôi vô thức nghĩ lan man.

Tôi không đợi hai đứa kia ăn hết đã đứng lên đi vớt cốc mì vẫn còn đầy nguyên vào thùng rác. Lúc tôi quay lại thì đến lượt Yu Jin Bé cầm hai cốc mì rỗng không đi vớt.

“Làm thế nào đây?”

Tôi vừa tiến đến gần, So Ra liền hỏi.

“Cái gì?”

Vì nghe như thể đang bị So Ra truy cứu trách nhiệm nên tôi cộc cằn hỏi lại.

“Giờ bọn mình chỉ còn cách gọi về nhà thôi.”

So Ra giờ điện thoại lên. Câu nói của nó tuy khác những gì tôi đã tưởng tượng, nhưng với tôi thì cũng như nhau cả thôi.

Vì tôi đã làm mất tiền nên chắc So Ra sẽ sai tôi gọi điện chứ gì. Dù có chết tôi cũng không thể làm thế. Tôi đã muốn chứng minh cho gia đình mình thấy rằng, tuy tôi đi chơi mà không xin phép nhưng vẫn có thể an toàn trở về và chuyến đi này hoàn toàn không phải là vô ích. Trong lúc con tàu chạy qua những đường hầm, tôi đã suy nghĩ nhiều điều. Tôi phải cho mọi người ở nhà thấy mình đã vụt trưởng thành. Thế mà rốt cuộc chuyến đi lại hồng bét, hết làm mất tiền trên con tàu chạy xuyên đêm rồi lại phải ăn mì cốc thay bữa

sáng, tôi không thể gọi điện cho mẹ trong tình cảnh này được.

“Tao không thể. Tao thực sự không thể.”

Tôi co chân lên, vừa ôm lấy đầu gối vừa lắc đầu quây quây. Giây phút tôi mở điện thoại lên, như quả bầu thần, mẹ sẽ nhảy vọt ra túm lấy tóc tôi mất thôi.

“Yu Jin Bé, cậu nghĩ sao? Giờ chắc chỉ còn cách liên lạc về nhà thôi nhỉ?”

Lần này So Ra hỏi Yu Jin Bé đang tiến về chỗ tôi ngồi. Tôi ngược lên nhìn con bé. Nhân tố quyết định khiến chúng tôi đến đây chính là nó. Vì Yu Jin Bé đã bảo là không muốn về nhà và muốn đi biển. Nếu không vì Yu Jin Bé thì hôm qua tôi và So Ra đã đến trung tâm học thêm và đóng học phí mà không có bất cứ chuyện gì xảy ra, và bây giờ hẳn đang đón bình minh an lành như thường ngày. Tôi quên hết những điều đã nghĩ trên tàu, lại thấy oán hận Yu Jin Bé vì đã chen vào cuộc đời tôi và gây ra bao rắc rối. Con bé đang nhìn xuống chân với vẻ mặt bối rối.

“Được rồi. Gọi về nhà cậu chắc khó. Tớ biết rồi. Để tớ gọi cho.”

So Ra nói đầy quyết tâm.

“Mày, mày không sao chứ?”

Mặt tôi đỏ bừng như thể bị nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng, như chiếc đồng hồ cát trong suốt nhìn rõ cả cát chảy bên trong.

“Tao cũng không dám nói với mẹ đâu. Chắc mẹ tao giết tao mất. Tao định gửi tin nhắn cho bà Bo Ra thôi.”

“Mày định bảo thế nào?”

“Chắc là bảo, Em đang ở Jeong Dong Jin mà bị mất hết tiền rồi

chị đến đón em với.”

So Ra hít thở sâu rồi mở điện thoại lên.

“So Ra à, mày bảo chị Bo Ra đến đây một mình thôi, đừng báo ai biết.”

Nếu có thể, tôi muốn trì hoãn thời gian gặp lại người lớn. Tôi muốn nghe chị Bo Ra kể lại tình hình trước để chuẩn bị tinh thần trên đường về.

“Dù gì, mẹ tao chắc cũng bận việc siêu thị không đến được đâu, trừ phi hay tin tao đã bỏ mạng. Đi cùng bà Bo Ra về tao cũng chỉ mong không bị đuổi ra khỏi nhà là may rồi. Hiu, nhiều tin nhắn với tin thoại quá.”

Tôi với Yu Jin Bé đến ngồi bên cạnh So Ra đọc các tin nhắn. Tất cả đều là của chị Bo Ra. Trong số đó có một tin với nội dung thế này.

- Cả Yu Jin cũng đi cùng hả? Ba đưa đi cùng nhau phải không?

“Này, nhà mày cũng giỏi thu thập thông tin thật đấy. Ba đưa mình mới đi cùng nhau lần đầu mà đã biết hết rồi.”

Mặt Yu Jin Bé trắng bệch. So Ra trả lời chị Bo Ra là ba chúng tôi đang ở cùng nhau rồi vội vàng tắt điện thoại.

“Vẫn chưa đến lúc nên bị ăn mắng mà.”

Tôi cũng cùng suy nghĩ với nó. Lát nữa bị mắng cũng chưa muộn.

Chúng tôi ngồi ở phòng chờ rồi lại đi ra biển. Đã báo tình hình cho chị Bo Ra nên tôi cũng nhẹ lòng hơn, bởi thế nào thì cũng sẽ có người đến đón. Giờ chúng tôi chỉ cần chờ đến lúc về là được, cho dù về sẽ bị mắng tơi tả. Kể cả chúng tôi có lên đường về luôn sau khi chị Bo Ra đến đón thì chắc cũng phải chiều mới về tới nhà.

Tôi và So Ra trở lại tâm trạng trước lúc biết bị mất tiền, nhưng Yu Jin Bé thì mặt mũi không những đã trắng bệch mà còn tái nhợt đi. Cũng phải thôi, nó bỏ nhà trong hoàn cảnh tệ hơn chúng tôi nhiều mà. Tôi phải tìm cách an ủi con bé mới được, chúng tôi cũng có một phần trách nhiệm vì đã vào hùa cùng nó rồi làm to chuyện lên đến mức này. Nếu là bạn thực sự, đáng lẽ chúng tôi đã phải cản nó. Tôi khoác vai Yu Jin Bé. Người con bé cứng đờ. Có vẻ những người xuống tàu cùng chúng tôi sau khi ngắm biển Jeong Dong Jin chán đã di chuyển đến nơi khác nên bãi biển vắng hơn hẳn. Chắc tại thời tiết xấu nên cũng không nhiều người đến đây. Đã mấy chuyến tàu đổ lại thả khách xuống, nhưng chị Bo Ra hẳn còn lâu mới tới. Ngồi đợi không mãi cũng buồn. Tôi cũng dần chán biển rồi. Nhưng chúng tôi vẫn ngồi ngoài bãi cát, vì dù gì ở ngoài này vẫn còn hơn là trong phòng chờ.

So Ra chìa cho tôi một bên tai nghe máy MP3. Tôi nhướng mắt về phía Yu Jin Bé đang ngồi như tảng đá. Nếu chúng tôi không làm gì chắc con bé sẽ vĩnh viễn đờ ra như thế mất. So Ra huých Yu Jin Bé một cái rồi đưa cho nó một bên tai nghe. Yu Jin Bé cùng nghe nhạc với So Ra.

Rồi như thể muốn tôi cũng được nhập bọn, So Ra cất tiếng hát bài đang phát trong máy MP3. Là ca khúc của một nhóm nhạc đang

rất nổi trong đám học sinh bọn tôi. Tôi cũng hát cùng So Ra. Yu Jin Bé vẫn ngồi yên tại chỗ nhưng vai đã bắt đầu nhún lên xuống. So Ra nhét nốt tai nghe bên kia vào tai Yu Jin Bé. Yu Jin Bé vừa quay ra nhìn, So Ra liền dựng con bé đứng dậy rồi bỏ cái máy MP3 vào túi nó. Rồi So Ra gật đầu với Yu Jin Bé. Nhìn cảnh đó, lồng ngực tôi dần nóng bừng lên. Tôi và So Ra cùng nhau hát tiếp bài hát.

Yu Jin Bé nhắm mắt lại và bắt đầu chuyển động theo nhạc. Những bước nhảy của Yu Jin Bé như đưa con bé tới một thế giới khác. Yu Jin Bé không còn là con bé đã bỏ nhà ra đi. Không còn là con bé trốn học thêm đi nhảy. Không còn là con bé chẳng thể nhớ những chuyện đã xảy ra hồi mình còn nhỏ xíu. Vậy nên, Yu Jin Bé không phải là một con bé nhảy để nổi loạn, để tự ngược đãi hay hủy hoại bản thân. Nó chỉ là một đứa trẻ muốn nhảy vì thích thôi. Nhảy kéo nó trở về với chính mình. Gương mặt nó khi nhảy trông thật bình yên và hạnh phúc. Những động tác nhảy tựa như thứ ngôn ngữ của riêng con bé, bao lâu nay bị chôn chặt trong lòng. Tôi và So Ra cùng nhảy để trò chuyện với Yu Jin Bé. So với Yu Jin Bé, chúng tôi nhảy thật vụng về và ngớ ngẩn, nhưng có hề gì. Bởi ba chúng tôi đang đối thoại hoàn hảo, bằng ngôn ngữ cơ thể của từng người. Gió thổi tóc và vạt áo của chúng tôi bay bay trông thật đẹp mắt.

“Con ranh con, mày làm náo loạn cả nhà lên còn tưởng thế là giỏi hay sao mà nhảy nhót điên rồ thế kia hả?”

Tiếng hét của ai đó theo gió vọng tới khiến chúng tôi giật mình dừng nhảy. Không ngờ đó lại là mẹ của So Ra. Tôi chưa kịp hiểu ra tình hình thì đã bị một người khác chạy tới ôm chầm. Là mùi của

mẹ, quá đỗi thân quen ngay cả trong gió biển.

“Yu Jin ơi! Ôi trời ơi, Yu Jin ơi!”

Mẹ vừa khóc vừa gọi tên tôi. Nhưng tôi không thể vùi mặt mình vào ngực mẹ. Bởi tôi đã cao hơn mẹ rồi. Rốt cuộc lại thành ra là tôi ôm mẹ. Tôi ôm chặt mẹ vào lòng, cọ má mình vào đỉnh đầu mẹ. Nước mắt tôi thấm đẫm tóc mẹ. Trong tâm trí tôi, dường như cả chuyến đi chỉ còn lại khoảnh khắc đau khổ vì mất sạch tiền.

“Con nhóc này, chuyện này là sao hả? Có biết bố mẹ đã lo lắng thế nào không?”

Là bố. Mẹ đến đã khiến tôi bất ngờ rồi, không ngờ cả bố cũng theo cùng.

“Bố mẹ không phải đi làm ư, sao lại đến đây? Mẹ bảo nghỉ làm sẽ không được nhận tiền thưởng cơ mà?”

Tôi buông mẹ ra, nghẹn giọng hỏi.

“Cái con nhỏ này, bây giờ bố mẹ đi làm hay nghỉ thì quan trọng gì chứ hả! Yu Jin à, con không sao chứ? Không có chuyện gì xảy ra chứ?”

Mẹ âu yếm nựng mặt tôi bằng khuôn mặt đầm nước mắt. Chỉ sau một đêm mà mặt mẹ đã trắng bệch như trắng non. Nhìn mẹ như thế tôi lại thấy cay sống mũi.

“Không, không có chuyện gì cả, a, chỉ trừ việc con đánh mất tiền đóng học thêm rồi.”

Tôi nói bằng giọng lí nha lí nhí.

“Không sao là tốt rồi. Không sao là tốt rồi.”

Bố xoa xoa lưng tôi. Tôi là đứa đã bỏ đi chơi, à không bỏ nhà đi

bụi, thế mà chính bố mẹ mới là những người thay đổi. Chỉ sau một đêm mà đã trở nên bao dung hết mực thế này, có lẽ chính bố mẹ cũng đã trải qua một hành trình dài.

Trong vòng tay của bố mẹ, tôi nhìn thấy mẹ So Ra chạy trên bãi cát đuổi theo nó. Còn So Ra thì đang chạy thực mạng đến nỗi khó mà tin nổi nó chính là cái đứa thường ngày vẫn thong thả thảnh thơi. Mẹ So Ra đang chạy thì vấp ngã, ngồi bệt xuống bãi cát, đoạn bác ấy tháo một chiếc dép lê ném về phía con gái mình. Chiếc dép lê nhựa màu tím rơi ngay khi còn chưa kịp bay tới gần So Ra. Nó nhặt chiếc dép lên ngắm nghía một hồi rồi thôi không chạy nữa mà quay lại bước về phía mẹ. Mẹ So Ra đánh mấy phát vào lưng nó rồi kéo nó vào lòng. Về sau So Ra có kể lại với tôi. Lúc đó, vì nhìn thấy chiếc dép lê đã mòn vẹt mà nó không thể nào chạy được nữa.

“Mà mẹ đã gọi điện đến nhà Geon Woo làm âm ỉ một phen rồi. Mẹ định sẽ không để cho cô ta yên nếu con mà có mệnh hệ gì. Yu Jin à, con không cần phải tổn thương vì những kẻ xảo trá như thế đâu.”

Mẹ nói, vuốt vuốt rồi vén tóc tôi lên. Đến lúc đó tôi mới nhớ lại chuyện Geon Woo. Tôi đã quên bém chuyện đó rồi.

Hắn mẹ đã nghĩ tôi quá sốc và đau lòng vì chuyện Geon Woo nên mới bỏ nhà ra đi. Tôi cũng đoán ra nguyên nhân khiến bố mẹ trở nên bao dung tôi hết mực. Nhưng dù biết vậy, ý nghĩa của sự bao dung mới mẻ ấy vẫn không phai nhạt chút nào. Tôi cảm giác bố mẹ hẳn cũng đã thay đổi rất nhiều, giống như trong lòng tôi đã có bao điều đổi thay vậy. Tôi đã nhận ra tình yêu dành cho tôi trong sâu thẳm trái tim bố mẹ, như chưa từng nghi ngờ sự tồn tại của

vàng mặt trời luôn tỏa sáng rực rỡ dù thỉnh thoảng có bị mây đen che khuất. Tôi đã cảm nhận được tình yêu ấy.

“Mẹ, từ giờ mẹ không cần như thế nữa đâu. Con hoàn toàn không sao cả.”

Tôi ôm eo bố, quàng vai mẹ rồi mỉm cười. Nếu là vì thất tình thì có lẽ cuộc bỏ nhà đi bụi của tôi đã thêm nhiều phần kịch tính, nhưng đáng tiếc lại không phải vậy. Không biết sau này chuyện xảy ra hồi mẫu giáo còn ảnh hưởng như thế nào đến cuộc đời tôi, nhưng tôi sẽ không bị tổn thương nữa đâu. Không, dù bị tổn thương tôi cũng sẽ đủ sức mạnh để tự chữa lành. Sức mạnh ấy sẽ lại xuất hiện. Như lần này.

Tôi chợt nhớ đến Yu Jin Bé. Tôi đã quên nó mất tiêu. Tôi nhìn quanh, phát hiện ra con bé đang đứng cách mình một quãng. Nó đang đứng ngây người như tượng đối nhìn về đâu đó. Ở nơi ánh mắt Yu Jin Bé hướng đến, có một cô đang đứng. Cô ấy trông giống Yu Jin Bé đến nỗi chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra ngay. Trong lúc gia đình chúng tôi ôm ấp khóc lóc âm ỉ làm đủ trò hội ngộ trùng phùng thì hai mẹ con họ chỉ đứng cách xa và đối mắt nhìn nhau.

Icarus của đại dương

Suốt từ lúc rời ga tàu đi ra bãi đỗ xe mẹ không nói một lời. Phía trước là Yu Jin Lớn đi giữa bố mẹ như tướng quân thắng trận trở về, cùng mẹ con So Ra ôm nhau thắm thiết sau cuộc truy đuổi, còn ở đằng sau, tôi và mẹ bước đi như hai người xa lạ. Tôi cảm giác chân mình cứ lún xuống hết như đi trên sa mạc.

“Đã đến đây rồi hay chúng ta vào quán nào đó ăn gỏi cá đi. Đằng nào cũng phải ăn trưa mà.”

Tới bãi đỗ xe, bố Yu Jin Lớn liền lên tiếng.

“Bọn nhóc này đã lập nên công trạng gì mà mình phải đãi chúng thứ xa xỉ như gỏi cá chứ? Trên đường mình cứ ghé trạm nghỉ nào ăn mì udon thôi là được.”

Mẹ So Ra đáp lời.

“Ôi, bọn con mới chỉ ăn mì cốc thôi, xong rồi đã phải nhịn đói từ sáng đến giờ. Mà trần đời con chưa từng ăn cái thứ mì cốc nào chán như thế.”

So Ra kêu ca.

Tôi cũng thế. Mặc dù không thực sự muốn ăn mì nhưng tôi không dám bỏ bữa. Vì đó là mì So Ra và Yu Jin Lớn đã vét hết tiền trong túi ra mua mà. Cái thứ mì tôm dầm nước mắt khó tiêu được tọng vào bụng ấy, kể từ lúc tôi gặp mẹ đã không ngừng sôi ùng ục rồi. Nghe nhắc lại chuyện mình từng chén nó, tôi chỉ muốn phát ói.

“Đang mùa hè sao lại đi ăn gỏi cá chứ hả? Trên đường về cứ

tiện chỗ nào thì ghé ăn thôi. Mẹ Yu Jin nghĩ thế nào?”

Mẹ Yu Jin Lớn quay sang hỏi mẹ tôi.

“Nếu thế chắc bố Yu Jin sẽ không thoải mái và cũng phiền nên chắc cứ nhà ai nấy đi thôi ạ. Hôm nay thực sự cảm ơn anh chị rất nhiều. Lên đến Seoul tôi sẽ liên lạc sau ạ.”

Mẹ tôi đáp. Mẹ Yu Jin Lớn chọc sườn bố cậu ta, vẻ như muốn giục chú ấy nói thêm điều gì.

“Nếu làm vậy tiện cho nhà chị thì cứ thế đi ạ. Vậy liên lạc sau nhé.”

Cả nhà Yu Jin Lớn và mẹ con So Ra cùng lên xe ô tô do bố Yu Jin Lớn lái và khởi hành trước. Tôi thấy buồn như phải vĩnh viễn chia tay họ. Trước khi lên xe, Yu Jin Lớn và So Ra lần lượt ôm tôi.

“Về đến nhà thì gọi điện ngay nhé. Nhớ chưa?”

Yu Jin Lớn vỗ về tôi bằng ánh mắt.

“Đừng lo. Có bố mẹ nào lại đang tâm giết con mình chứ hả? Bọn mình gặp lại sau nhé.”

So Ra thì thào vào tai tôi. Tôi cảm thấy được an ủi vì sau này về rồi vẫn còn có bạn để gọi điện thoại, để gặp gỡ.

Đợi xe nhà Yu Jin Lớn chạy ra khỏi bãi đỗ, mẹ mở cửa xe nhà chúng tôi.

“Lên đi.”

Đó là câu đầu tiên mẹ nói với tôi. Tôi trở lại làm kẻ cô độc. Tôi ngồi ở ghế phụ, đưa mắt liếc khuôn mặt mẹ ngồi bên ghế lái. Đến lúc đó tôi mới nhận ra mẹ không trang điểm. Mẹ chưa từng để ai nhìn thấy mặt mộc của mình, ngay cả các thành viên trong gia đình.

Cặp lông mày cứng cỏi thường ngày nhìn bớt sắc nét hơn, đường viền môi đậm khiến người khác cảm thấy mẹ là người cố chấp cũng nhạt hơn hẳn. Có phải mẹ đã sốt ruột đi tìm tôi đến nỗi chẳng màng tới trang điểm? Tôi vội gơ chân giẫm bẹp cái mầm kỳ vọng vừa mới vươn cổ nhú lên. Đừng có mong đợi gì cả.

Ô tô rời khỏi Jeong Dong Jin. Tôi nhìn theo phong cảnh đang dần rời xa trong gương chiếu hậu. Cái sự chúng tôi đi tàu đêm đến đây ngắm biển sớm cũng xa dần. Hình như mẹ đến đây để cách ly tôi khỏi những điều đó. Không, là để cướp chúng khỏi tôi mới đúng. Chính mẹ cũng từng cướp cả ký ức tuổi thơ của tôi mà. Bao nhiêu năm nay tôi đã sống mà cứ ngỡ cả đời này chỉ có học hành, không, chỉ có học hành là cách duy nhất để tôi không bị gia đình ruồng bỏ. Lâu nay, tuy sở hữu đôi mắt sáng nhưng tôi đã sống như một người chột, chỉ nhìn được một phía và nghĩ được một phần. Giờ, khó khăn lắm tôi mới nhận ra được mình còn một con mắt nữa, thế mà mẹ đã lại chạy đến phá đám tôi.

Ô tô chạy dọc theo bờ biển, biển bám theo đường và tùy theo hình dạng hay vị trí của đường mà lúc ở ngay bên cạnh, lúc lại cách thật xa hay nằm tít bên dưới. Nhưng dù có thế nào thì biển vẫn âm ào dữ dội. Sự im lặng của mẹ dần dần đè nén tâm trạng tôi. Sự im lặng càng nặng nề thì dưới đáy sâu cõi lòng tôi, những lời tôi muốn nói lại càng gào thét như biển cả.

“Tại sao mẹ lại làm thế? Hồi đó tại sao mẹ lại làm thế? Đó đâu phải lỗi của con, tại sao mẹ lại làm thế!”

Tới lúc không thể nhịn nổi nữa, tôi thét lên. Xe phanh gấp đánh kít. Tôi hoảng hốt nhìn sang mẹ. Như hòn lìa khỏi xác, mặt mẹ

không còn tí sức sống nào. Ở phía sau vang lên một tiếng “uỳnh!”, rồi sau đó là tiếng còi inh ỏi. Có vẻ đã định thần lại, mẹ liền tấp xe vào lề đường. Đoạn đường không cao nhưng là một vách đá. Sóng biển xô vào vách đá không ngừng nghỉ. Biển xanh thẫm như thể bám mình sau những cú xô xát với vách đá. Mẹ đưa hai tay lên ôm mặt. Còn tôi thì hoảng loạn, không biết vừa nãy mình hét lên như thế là thật hay chỉ là tưởng tượng.

Mẹ khởi động lại xe. Hai đêm liên tục không ngủ, lại thêm phần căng thẳng do bị áp lực vì vụ mất tiền, dù đó không phải lỗi của mình, tôi chìm dần vào giấc ngủ. Ngủ được một lúc, tôi tỉnh dậy thì thấy xe đang đỗ trước biển. Bãi biển vắng hoe như thể từ xa xưa vốn đã chẳng có một bóng người. Và trong xe chỉ có một mình tôi. Ngay lập tức tôi bị tấn công bởi nỗi sợ hãi. Bởi ý nghĩ mình đã bị bỏ rơi. Rằng mẹ đến tìm tôi cũng chỉ là để lại bỏ tôi.

Tôi run rẩy quay đầu nhìn xung quanh, bóng dáng mẹ liền đập vào mắt tôi. Mẹ đang đứng trên một tảng đá bên bờ biển. Nhìn mẹ chông chênh như sắp cuốn theo gió đến nơi. Tôi mở cửa kính ô tô, dõi nhìn bóng lưng mẹ. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn mẹ lâu đến thế. Bởi, mẹ chưa bao giờ cho tôi thời gian để làm vậy.

Xua tan những đám mây, mặt trời không biết từ khi nào đã đổ nắng xiên xiên, gió cũng đã dịu đi nhiều. Có vẻ tôi đã ngủ rất lâu chứ không phải chỉ một lát. Đang đứng như thể đã trở thành một phần của tảng đá bên bờ biển, mẹ bắt đầu cử động. Qua khóe mắt, tôi liếc ra ngoài cửa ô tô, thấy mẹ đang chăm chú để ý địa hình gồ ghề dưới chân tìm cách leo xuống tảng đá. Mẹ hiểu những lời tôi nói khi nãy như thế nào nhỉ? Tôi tò mò.

Mẹ lên xe, thấy tôi đã tỉnh ngủ nhưng cũng vẫn không nói một lời. Mẹ lại tiếp tục lái xe. Trên cột biển báo xuất hiện những địa danh tôi đã nghe tên và cả những nơi tôi mới thấy lần đầu, nhưng tôi vẫn không biết mình đang ở đâu. Mẹ bẻ lái, rẽ sang con đường bên phải. Có một tấm biển đề Cảng gì đó. Tiến vào cảng, tôi dần cảm nhận được bầu không khí sôi nổi từ những thuyền đánh cá đang thả neo và một khu chợ khá lớn. Khác với ở bờ biển, không khí ở đây trộn lẫn mùi cá tanh tanh.

“Dừng ở đây ăn gì đã rồi đi tiếp.”

Sau một đoạn đường dài, tôi cũng đã thấy đói bụng. Tôi theo mẹ xuống xe. Băng qua chợ hải sản, là một tòa nhà khá lớn, tôi thấy hiện lên hàng dài các quán ăn bày san sát những thùng cao su đựng đủ loại cá còn đang bơi.

Chúng tôi vào một quán trong số đó. Mẹ gọi cơm và bạch tuộc sống. Bạch tuộc sống ư. Tôi chăm chăm nhìn mẹ gọi món ăn ngoài dự đoán, nhưng mẹ vờ như không thấy ánh mắt tôi.

Người ta mang bạch tuộc sống được cắt thành từng miếng vẫn còn đang ngo ngoáy ra đầu tiên. Mẹ cầm đĩa lên, chẳng buồn bảo tôi ăn thử. Bằng đũa xúc tu, những miếng bạch tuộc bám chặt vào đĩa không chịu rời. Mẹ gỡ một miếng ra chấm tương ớt rồi bỏ vào miệng. Mẹ nhìn tôi, ra hiệu bảo tôi ăn, nhưng tôi không muốn.

Trước giờ tôi chưa từng thấy mẹ ăn gì ngầu ngiến ngon lành cả. Một trong những điều bà nội hay phàn nàn về mẹ cũng là mẹ ăn uống nhìn không có phúc.

“Đường đường là con dâu nhà làm ăn mà ăn uống gầy gót thế kia thì phúc phận vào nhà cũng bay hết cả thôi, chẹp chẹp!”

Nhưng giờ mẹ lại đang ăn bạch tuộc sống cứ như người đã nhịn đói mấy ngày. Cứ như không phải mẹ đi đón tôi mà là đi để ăn bạch tuộc sống vậy. Đẩy cái đĩa sạch nhẵn sang bên, mẹ lẩm bẩm như nói với chính mình.

“Hồi mang thai con chẳng hiểu sao mẹ cứ thèm ăn bạch tuộc sống suốt...”

Hồi đó bố mẹ là đôi vợ chồng son nghèo túng, vì đã đoạn tuyệt với ông bà nội nên chắc chẳng có tiền mà ăn món này. Tưởng tượng lại hồi đó, một nỗi hối hận sâu sắc bao trùm khắp người tôi, một nỗi hối hận mà so với nó, niềm hối tiếc tôi cảm nhận được lúc ước gì mình đã thân với Yu Jin Lớn và So Ra từ trước khi đi tham quan cũng không thể sánh bằng. Tôi muốn quay trở lại, không chỉ cái hồi trước khi đi tham quan mà tận cái thời mình còn nằm trong bụng mẹ. Tôi muốn quay trở lại cái thời đó và bắt đầu lại từ đầu. Lại từ đầu...

Sau bữa tối gượng gạo chỉ hai mẹ con, chúng tôi lại lên ô tô. Biển vẫn đi theo chúng tôi mãi. Xuất hiện cột biển báo chỉ hướng đi Seoul ở bên trái, nhưng mẹ phóng qua. Tôi nhìn mẹ. Mẹ đeo kính râm, chỉ nhìn thẳng về con đường phía trước, vàng mặt trời đang chậm chậm lặn xuống rọi chiếu những tia nắng cuối cùng.

Quãng lúc trời đã tối hẳn, mẹ dừng xe ở trước một khu nhà cao cấp ở Naksan. Hồi trước gia đình tôi cũng từng có lần tới đây. Từ chỗ này nhìn ra cảnh xung quanh rất đẹp, ở tít trong nhà cũng có thể nhìn được mặt trời mọc trên biển.

“Đêm nay mình ngủ lại đây đi.”

Tôi ngạc nhiên nhìn mẹ, vì vốn đã nghĩ chắc mẹ định đi mua gì

hay có việc gì nên mới không rẽ về Seoul luôn. Lẽ nào mẹ đã lên kế hoạch trước tất cả? Mẹ tôi vốn rất thấu đáo, không phải người hứng lên là làm. Chắc chắn mẹ đã được bố và bà nội cho phép trước rồi. Chưa biết chừng đây là đãi ngộ đặc biệt cuối cùng mẹ dành cho tôi trước khi gửi tôi sang Mỹ. Cũng có thể mẹ đã được giao nhiệm vụ an ủi và khuyên bảo tôi ngoan ngoãn đi Mỹ. Tôi phải làm gì bây giờ? Khuôn mặt Yu Jin Lớn và So Ra hiện lên trong tâm trí tôi. Tôi không muốn đi. Vừa mới hôm qua, lý do không muốn đi của tôi chỉ là bởi đi như vậy chẳng khác nào bị bỏ rơi, nhưng bây giờ, mạnh mẽ hơn cả là ý nghĩ rằng khó khăn lắm mới kết bạn được với Yu Jin Lớn và So Ra, tôi không muốn chia tay chúng để quay lại làm một con bé cô độc.

Mẹ xuống xe trước, lôi ở trong cốp xe ra một cái túi. Nhìn cái túi là biết mẹ đã chuẩn bị sẵn mọi thứ rồi. Thấy tôi ngồi yên không nhúc nhích, mẹ ra lệnh cho tôi xuống xe. Hẳn mẹ sẽ bảo rằng mẹ tha thứ hết cho tôi tội đi học nhảy, tội bỏ nhà đi bụi nên hãy ngoan ngoãn mà sang Mỹ đi chứ gì. Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi muốn hỏi Yu Jin Lớn và So Ra. Nếu tôi hỏi chị Hee Jung thì chị sẽ trả lời thế nào nhỉ? Nhận ra trong tình thế này mình có thể nghĩ tới những ba người, tôi thấy một góc nào đó trong lòng trở nên vững vàng hơn.

Tôi xuống xe với một tâm trạng bình tĩnh hơn hẳn. Mẹ đứng ở đằng trước tôi, tay cầm chìa khóa phòng nhận từ quầy lễ tân. Căn phòng chúng tôi vào nhỏ hơn nhiều so với căn phòng trước đây cả gia đình đã nghỉ lại. Nhưng chắc do mấy hôm nay cứ ở ngoài đường suốt, hết ở trên tàu lại ra biển rồi lên ô tô, nên căn phòng tạo cho tôi cảm giác ấm cúng. Tôi muốn tắm rửa trước. Người tôi đã

thấm đẫm mùi gió biển, tóc cũng bắt lại vì hơi muối.

“Con tắm trước nhé?”

Mẹ lôi quần áo tôi từ trong túi ra. Mẹ đã xếp đồ vào cái túi này với tâm trạng thế nào? Tôi liếc trộm nét mặt mẹ, nhưng không thể đọc thấu được tâm can mẹ.

Tôi cầm quần áo đi vào phòng tắm. Nhìn cái bồn tắm, tôi bỗng muốn được đắm mình trong làn nước ấm nóng. Nếu có thể, tôi muốn tắm rửa để kỳ cọ sạch những ký ức đã qua. Tôi mở nước nóng rồi ngồi xuống thành bồn. Đợi đến lúc nước đầy vừa phải, tôi cởi quần áo. Tôi đang định chui vào bồn tắm thì khựng lại, lấy lòng bàn tay lau tấm gương mờ hơi nước. Trong gương hiện lên tôi thời nhỏ. Mẹ đang vằn vò khắp người tôi như muốn lột sạch da tôi. Tôi cất tiếng khóc thì mẹ liền tát tôi. Chát! Má tôi đau như thể vừa bị tát thật. Rồi tát cả những ảo ảnh, như thể đã tụ tập sẵn ở đây và chỉ đợi tôi đến, biến thành một đồng hồ độn bỏ nhào xuống tôi. Tôi không thể chịu đựng thêm nữa.

Á á! Tôi vừa hét vừa ngồi thụp xuống sàn phòng tắm.

“Con sao thế? Có chuyện gì vậy?”

Cửa phòng tắm mở tung. Dáng mẹ mờ ảo trong làn hơi nước.

“Mẹ ra ngoài đi! Con đã bảo mẹ ra ngoài đi mà!”

Tôi co quắp người lại và hét lên. Tôi không muốn để mẹ nhìn thấy thân thể tôi. Không, tôi cảm giác như mình sắp nhe nanh mà xông vào tấn công mẹ.

Mẹ lưỡng lự rồi cũng đóng cửa lại. Tôi tắm ở ngoài, không chui vào bồn. Tôi đứng hứng những tia nước thật lâu thật lâu, nhưng

chẳng quên nổi bất cứ thứ gì.

Tôi mặc quần áo đi ra ngoài, thấy mẹ đang ngồi ở xô pha uống bia. Có vẻ như mẹ đã gọi dịch vụ phòng nên có cả đồ ăn nhẹ. Tôi ngồi xuống đối diện mẹ, lấy khăn tắm lau tóc.

“Vì ăn trưa muộn nên mẹ chỉ gọi đơn giản thế này thôi. Con lại ăn đi.”

Quả nhiên mẹ vẫn nói bằng cái giọng khô khan khó đoán định được tâm ý. Tuy bữa trưa chỉ ăn quấy quá cho xong nhưng giờ tôi cũng không thấy thèm ăn. Tôi không đáp một lời, chỉ lau tóc.

Từ lúc gặp nhau ở bãi biển Jeong Dong Jin, mẹ không hề hỏi đến tâm sự của tôi mà chỉ nhất nhất làm theo ý mình. Chi bằng mẹ đừng có đến, để tôi chen lên xe ô tô nhà Yu Jin Lớn đi kè, dù có chật nhưng cũng còn thoải mái hơn. Một mỗi nhất chính là nỗi cô đơn khi ở bên nhau mà không thể đối thoại. Bây giờ mẹ đang chẳng hề đoái hoài gì đến tâm trạng của tôi. Mẹ chỉ lấy tôi làm cái cớ để tận hưởng thời gian của riêng mình mà thôi.

Sự câm lặng kéo dài. Nghĩ vào phòng ở một mình còn đỡ hơn, tôi đứng dậy. Mẹ tóm lấy tay tôi, gấp gáp nói.

“Mẹ đã nói chuyện điện thoại với bà nội rồi.”

Tôi thấy toàn thân mình căng lên, đành lại ngồi thụp xuống xô pha. Bây giờ đây, mẹ sẽ trả lời cho câu hỏi tôi đã thét lên hồi nãy. Tim tôi bắt đầu đập nhanh. Tôi đợi câu trả lời của mẹ. Ngụm bia mẹ uống trôi xuống cổ đánh ực một tiếng.

“Chuyện xảy ra với con hồi đó..., không phải là chuyện..., chỉ xảy ra với riêng con. Bây giờ, con không cần vì chuyện đó mà đau khổ hay hoang mang đâu.”

Giọng nói cứng ngắc của mẹ chẳng thể khuấy đảo lòng tôi như tiếng sóng từ ngoài kia vọng vào. Cái giọng nói mãi đến giây phút này mới nhọc nhằn cất lên để thanh minh. Chi bằng mẹ nhieéc móc tôi vì đã bỏ nhà đi bụi còn hơn.

Tôi phì cười. Điều cười nhạo, không hẳn là dành cho mẹ, mà cho chính bản thân tôi vì đã kỳ vọng ở mẹ, dù chỉ trong phút chốc. Ánh mắt tôi chạm ánh mắt mẹ. Tôi không tránh.

“Mẹ nghĩ con, vì chuyện đó mà như thế này chắc?”

Tôi nói như nhai nghiền từng tiếng một rồi nhỏ ra.

Mẹ nhìn tôi. Ánh mắt như hỏi “Vậy không phải ư?”

“Trước khi biết từng có chuyện đó xảy ra với mình, con đã tưởng tượng mẹ là mẹ kế của con đấy. Hoặc không thì bố là bố dượng. Tưởng tượng như thế con còn thấy dễ chịu hơn!”

Mặt mẹ bắt đầu biến sắc.

“Hồi mới nhớ ra chuyện đó con cũng đã đau khổ, nhưng giống như Yu Jin Lớn, con coi đó không khác gì bị chó đại cắn. Vì chuyện đó xảy ra không phải do lỗi của con. Cái mà con không thể chịu đựng nổi, ấy là những lời nói và hành động của mẹ kia. Hồi còn chưa hay biết gì, con cứ nghĩ mình đã phải làm gì xấu xa lắm nên mới bị mẹ đối xử như thế. Con đã rất muốn tin mẹ đối xử với con như vậy vì mẹ không phải mẹ đẻ của con. Vì nếu không tin vậy, con không thể nào hiểu được thái độ của mẹ. Bao lâu nay con đã sống mà tự an ủi mình rằng mẹ kế đối đãi con ghẻ được như thế cũng là tốt lắm rồi.”

Cứ mỗi khi từng từ từng từ thoát khỏi miệng, tôi lại thấy vừa

khoan khoái vừa đau đớn khôn cùng như thể cái đinh găm ở tim đã long ra. Cái đinh đó bay tới cắm vào tim mẹ. Đôi mắt mẹ đã biến mất. Thay vào đó là hai khoảng tối âm u và trống rỗng. Mũi mẹ cũng đã biến mất. Chỉ còn là hai cái lỗ toang hoác hít thở không khí. Ở chỗ từng là miệng mẹ, những chiếc răng lả tả rơi xuống như hạt ngô.

Tôi nhìn thẳng vào gương mặt đã không còn sức sống ấy, nện bùm bụp xuống cái đinh đã cắm vào tim mẹ.

“Lúc nghe đứa bạn từng trải qua chuyện đó giống mình bảo rằng đó không phải lỗi của con, mẹ biết tâm trạng của con thế nào không? Tâm trạng của đứa con gái đã sống mà cứ tưởng mình gây nên tội tày trời gì, tâm trạng của nó như thế nào mẹ có biết không!”

Chỉ đóng đinh vào tim mẹ thôi vẫn chưa đủ thỏa mãn, tôi chạy đến nắm lấy vai mẹ mà lắc. Mẹ cứ mặc người mình giật lắc theo tay tôi, như một con rô bốt. Tôi mà cứ lắc mãi có lẽ mẹ sẽ hoàn toàn tan biến mất.

Tôi buông mẹ ra, mang tâm trạng như một võ sĩ tuy thắng trận nhưng không thể nhìn lại đối thủ mí mắt rách toạc đang nằm bệt dưới sàn, cũng không thể thốt ra niềm vui chiến thắng vì khóe miệng đã sưng vù, tôi khó nhọc bước về phòng. Tôi chui vào giường, trùm chăn kín đầu. Đến tận lúc đó tiếng khóc mới vỡ òa. Một nỗi buồn đau như đã được cất giữ từ rất lâu hòa vào trong tiếng khóc bất tận tựa cuộn chỉ được tháo tung. Rồi tôi chìm vào giấc ngủ.

Tôi đang nhảy trên bờ biển cùng Yu Jin Lớn và So Ra. Phấn khích và hạnh phúc. Nhưng con sóng cao như núi bắt đầu ập tới.

Chúng tôi bỏ chạy. Con sóng biến thành bố, thành bà nội, thành lão hiệu trưởng trường mẫu giáo chồm tới như muốn nuốt chửng tôi. Bàn chân lún sâu trong cát của tôi không cử động được nữa. Tôi sắp ngạt thở đến nơi. Yu Jin ơi, So Ra ơi, tôi choàng tỉnh bởi tiếng gọi của chính mình. Người như đã bị rút sạch sinh khí, tôi không còn chút sức lực nào.

Trong phòng sáng đèn. Dáng mẹ ngồi trong ánh đèn mờ ảo đập vào mắt tôi. Mẹ ngồi trước cái bàn, tựa một bóng ma không có thật.

“Bây giờ là mấy giờ rồi ạ?”

Tôi hỏi, muốn biết xem mình đang thức hay vẫn còn mơ.

“5 giờ sáng rồi.”

Mẹ trả lời tôi bằng giọng rạn vỡ rồi ngửa cổ ra đằng sau uống bia. Trên bàn xếp đầy những lon bia rỗng. Tôi ngồi dậy.

5 giờ sáng ư? Một đêm đã trôi qua lãng phí như vậy đấy. Tôi lại thấy cơn giận sôi lên trong người. Cả đêm ở lại đây, những gì mẹ đã làm chỉ là nói được một câu “Chuyện xảy ra với con hồi đó..., không phải là chuyện..., chỉ xảy ra với riêng con. Bây giờ, con không cần vì chuyện đó mà đau khổ hay hoang mang đâu” và uống bia. Mẹ vẫn chưa nói được một lời nào tôi muốn nghe cả.

“Con nghĩ, với mẹ cũng dễ dàng ư?”

Như đọc được suy nghĩ của tôi, mẹ đột ngột cắt tiếng. Người mẹ run rẩy. Tôi dựa vào tường, co chân lên ôm lấy đầu gối và dõi nhìn mẹ.

“Với mẹ chuyện đó..., cũng là một chuyện, vô cùng đáng sợ. Vô cùng đáng sợ.”

Câu mẹ vừa nói sao mà khó nghe. Hệt như bà mẹ đặt đứa con bị tai nạn máu me đầm đìa trước mặt rồi làm mình làm mẩy, “Con bị tai nạn nên mẹ sợ lắm.” Lẽ nào mẹ muốn trốn tránh trách nhiệm như vậy. Tôi muốn chống mắt lên xem mẹ sẽ chạy trốn được đến đâu. Suốt một lúc lâu trong phòng chỉ vang lên tiếng sóng biển.

Thình lình mẹ đổ người từ trên ghế xuống dưới sàn. Mấy lon bia trên bàn cũng đổ theo, khiến bia tràn ra, nhỏ tong tỏng xuống dưới. Mẹ ngồi thụp người trên sàn, trông như giọt bia đã trào ra không thể nào trở lại vào lon.

“Mẹ xin lỗi. Mẹ xin lỗi, Yu Jin à!”

Tiếng nói như được vắt ra của mẹ bóp thắt tim tôi. Nghe câu ấy của mẹ tôi mới vỡ lẽ rằng, thứ tôi mong mỗi từ mẹ không phải thanh minh cũng chẳng phải xin lỗi. Điều tôi ao ước là mẹ ôm tôi vào lòng hay mắng chửi tôi, thật bình thường, như mẹ Yu Jin Lớn và mẹ So Ra đã làm ở bãi biển Jeong Dong Jin.

Mẹ bắt đầu phát ra âm thanh kỳ quái. Lúc nhận ra thứ âm thanh hoàn toàn khác giọng nói mà tôi hằng quen thuộc ấy là tiếng khóc, tâm trạng tôi trở nên thật khó tả.

Mẹ tôi đang khóc, vì tôi. Vì tôi mà mẹ tôi đang khóc. Khi cảm nhận được nước mắt của mẹ đang thấm vào trong lòng ngực mình, tôi thậm chí còn thấy hoảng hốt.

“Lúc mới biết chuyện, mẹ đã chỉ muốn giết chết lão khốn đó. Bố con cũng đã nhảy dựng lên đòi đi giết chết lão ta.”

Tôi nhắm mắt, cảm nhận những lời dẫm nước mắt của mẹ chảy vào trong lòng mình, biến thành bàn tay vuốt ve những vết thương bầm tím trầy xước.

Hóa ra là vậy. Hóa ra bố và mẹ tôi cũng đã từng như vậy. Hóa ra bố mẹ tôi cũng đã nghĩ chuyện đó không phải lỗi do tôi mà là tại lão khốn đó. Thế nên bố mẹ tôi cũng đã căm ghét đến mức muốn giết chết lão ta. Nếu mẹ nói cho tôi biết sớm thì chuyện đã chẳng đến mức này. Tim tôi nhói lên bởi nỗi hối tiếc.

“Tha lỗi cho mẹ, Yu Jin à. Đáng lẽ mẹ đã phải bảo vệ con đến cùng. Phải. Mẹ đã nói dối, mẹ rút khỏi vụ kiện đó, nghĩ rằng tốt nhất nên quên chuyện đó đi, tất cả đều không phải vì con. Mà là vì mẹ. Mẹ không muốn thừa nhận chuyện đó đã xảy ra với con gái mình. Thế nên mẹ đã đe dọa con, đã cướp đi ký ức của con.”

Đưa con gái ngoan ngoãn như tôi chỉ cần bị mẹ đe dọa đúng một lần cũng đã đủ khiếp sợ, cho rằng mình thực sự đã quên. Nhưng tôi không hề quên. Ký ức ấy vẫn luôn ẩn mình rình rập ở một góc trong lòng tôi, để rồi khi tôi nghe Yu Jin Lớn kể lại mọi chuyện, nó nhảy xò ra, bám theo hành hạ tôi đến tận bây giờ.

“Mẹ đã gỡ hết những bức ảnh hồi đó ra khỏi cuốn album. Mẹ đã cắt gọt ký ức của con như vậy. Và mẹ sợ, sợ nếu mình đối xử với con đặc biệt hơn thì con sẽ nhớ ra chuyện đó, sợ nếu trở nên quá thân thiết với con khiến con chuyện gì cũng có thể tâm sự thì con sẽ hỏi lại mẹ chuyện đó. Chính mẹ cũng hoảng loạn không biết mình phải đối xử với con thế nào.”

Mẹ run lấy bầy.

Thế nhưng định mệnh đã đem Yu Jin Lớn đến với tôi, để tôi nhớ lại chuyện đó. Nhớ ra vẫn tốt hơn cả. Dù thỉnh thoảng có đau đớn khổ sở vì vết thương nhiễm trùng nhưng nhớ ra để chữa lành vẫn tốt hơn cả. Như lời chị Hee Jung đã nói, dù coi những biến cố đã

gặp phải như huân chương hay như những vết vá chẳng đụp, thì tôi cũng phải trở thành bạn của chính mình, ở bên dõi theo chính mình vượt qua và trưởng thành.

“Bố con, biết lúc bị đánh con đã nhớ ra chuyện hồi đó... Bố hối hận lắm. Mẹ và bố con đã cứ nghĩ, sau này con thành công rồi, khi đó nhớ lại mọi chuyện cũng sẽ đỡ bị tổn thương hơn. Thế nên, thấy con sa ngã bố mẹ càng khó chịu đựng nổi.”

Mẹ khó nhọc nói.

“Giá mà bố mẹ không giấu giếm, không che đậy mà có thể cùng con chữa lành vết thương ấy thì tốt biết bao. Giá mà bố mẹ hong gió chiếu nắng vào vết thương ấy cho con, để nó lành lại, cứng cáp lại như mắt gỗ của cây mà bà ngoại đã nói, thì tốt biết bao.”

“Khi đó, bố mẹ chuyển đi không phải vì muốn chạy trốn đâu... Bố mẹ đã muốn nhất định cùng mọi người giải quyết chuyện đó tới cùng. Nhưng bố lại nghĩ chuyện đó xảy ra với con là bởi nhà mình nghèo. Bố tin rằng nếu có thể gửi con đến một trường mẫu giáo tốt hơn thì chuyện đó đã không xảy ra. Thế nên bố nghĩ sau này nếu muốn bảo vệ con thì chỉ còn cách đón nhận sự cướp mang của ông nội. Mẹ đã không thể ngăn được bố con...”

Trong tâm trí tôi hiện lên hình ảnh đôi vợ chồng trẻ không nơi nương tựa, không thể tự giải quyết những việc xảy ra ngay trước mắt mình bằng chính sức lực của mình. Bố mẹ tôi là những người như thế. Người bố, người mẹ mà tôi đã coi không khác gì những bức tường khổng lồ hóa ra chỉ là hai con người bình thường và yếu ớt, sự thật ấy khiến tôi là người đi.

Say mềm hơi bia, mẹ đổ ụp người xuống, lè nhè gì đó rồi cứ nằm

nguyên dưới sàn mà dần chìm vào giấc ngủ. Một bức tường vững chắc của mê cung giam giữ tôi đã sụp đổ. Với tôi, đó là bức tường kiên cố nhất. Tôi nhìn mẹ một lúc lâu rồi lấy cái chăn mình vừa đắp choàng lên người mẹ. Mẹ nằm co quắp người ngủ, như chú chim mệt mỏi sau một hành trình dài, nhìn yếu ớt và mong manh vô cùng. Tôi ngồi thu lu bên cạnh mẹ.

Tôi nhớ lại về nhòm nhào ăn bạch tuộc sống của mẹ. Lẽ nào chính mẹ cũng muốn quay trở lại cái thời còn mang tôi trong bụng. Bởi thế nên mẹ cũng muốn bắt đầu lại từ đầu giống tôi.

Tôi rón rén đặt tay lên ngực mẹ, từng hơi mẹ hít vào hay thở ra đều nghe như tiếng thở dài. Tôi lường lự rồi mân mê bầu ngực mẹ. Nhỏ và mềm nhũn. Tôi đã nhìn Yu Seon và Yu Mi được mẹ ôm vào lòng cho bú ti mà ghen tị biết bao. Nhưng chắc chắn không khác gì chúng, tôi cũng đã từng bầu vú vào bầu sữa mẹ, mút lấy tình yêu thương của mẹ. Chỉ vì tôi không nhớ không có nghĩa là chuyện đó chưa từng xảy ra. Rõ ràng tôi cũng từng là đứa trẻ được bố mẹ yêu thương.

Tôi để mẹ nằm đó, bước ra ngoài ban công. Biển gầm gào cả ngày hôm qua giờ bình yên và tĩnh lặng như một bãi cỏ khổng lồ. Cảm giác như dù tôi có giẫm chân xuống, biển cũng vẫn vững chắc mà đón đỡ lấy tôi. Rõ ràng kia là vầng mặt trời ngày ngày vẫn mọc lên trên biển, nhưng tôi chắc chắn rằng mặt trời mới mẻ đang nhú lên vào khoảnh khắc này đây không phải là mặt trời của ngày hôm qua.

Giữa vầng sáng mặt trời, hiện lên bóng hình chàng Icarus đang vươn mình, với đôi cánh cuối cùng đã hoàn chỉnh. Hiểu rằng đó là

đôi cánh được tạo thành bởi bao thương tích, bằng cả tấm lòng tôi
nguyện cầu cho chàng tung cánh bay cao.

Phỏng vấn tác giả Lee Geum Yi: ĐỪNG TỪ BỎ VIỆC YÊU THƯƠNG CHÍNH BẢN THÂN MÌNH

Shin Hyun Geon: Lâu nay chỉ viết truyện dành cho độc giả thiếu nhi, đây là lần đầu tiên chị chính thức cho ra mắt một cuốn “tiểu thuyết thiếu niên”, đúng không ạ? Các tác phẩm trước đây của chị như *Cậu cũng là hoa bách hợp người trời* (Prooni, 1999) hay *Gió hoa* (Prooni, 1999) tuy được xếp vào thể loại “cổ tích dài” nhưng thực ra cũng có thể được coi là những tác phẩm trưởng thành dành cho các em học sinh tiểu học. Nhưng lần này, *Yu Jin Lớn - Yu Jin Bé* lại là tiểu thuyết nhắm tới đối tượng ở một bậc cao hơn, đó là các em thanh thiếu niên, tôi tò mò không biết lý do nào đã khiến chị quyết định mở rộng đối tượng độc giả của mình như vậy.

Lee Geum Yi: Thanh thiếu niên là lứa tuổi trung gian, là bước đệm để từ trẻ con trở thành người lớn. Cũng như trẻ nhỏ đang bú sữa mẹ trước khi ăn được cơm phải trải qua bước ăn giặm, tôi nghĩ trải nghiệm đọc cũng cần như vậy. Tuy chủ yếu viết về lứa tuổi cuối cấp tiểu học nhưng tôi vẫn luôn khao khát viết ra những cuốn sách đáng đọc dành cho các em thanh thiếu niên, đặc biệt là các em học sinh cấp hai, đang trải qua nhiều biến đổi lớn cả về thể chất lẫn tâm lý. Khao khát đó đã được hiện thực hóa cùng lúc các con tôi chạm ngưỡng dậy thì và tôi đồng hành trải nghiệm cùng chúng.

Shin Hyung Geon: *Yu Jin Lớn - Yu Jin Bé* là tác phẩm đề cập trực tiếp và mạnh mẽ đến một vấn đề xã hội nhức nhối hiện nay là xâm hại tình dục. Từ trước tới nay, tuy chị cũng đã viết khá nhiều tác phẩm theo hơi hướng chủ nghĩa hiện thực nhưng theo tôi cảm nhận chị thiên về những hiện thực phổ biến, khái quát hơn là tập trung vào một hiện thực gai góc đương thời. Dĩ nhiên, ở *Cậu cũng là hoa bách hợp người trời* chị đã đưa ra các hiện tượng như ly hôn hay bố mẹ đơn thân, trước đó ở *Những đứa trẻ chân đất* chị cũng đã phản ánh hiện thực bản cùng hóa ở nông thôn, nhưng đến tác phẩm lần này, tôi nhận ra một sự biến đổi rõ rệt. Vậy động cơ để chị viết nên *Yu Jin Lớn - Yu Jin Bé*, một tác phẩm phản ánh mạnh mẽ hiện thực đương thời là gì?

Lee Geum Yi: “Vụ án Kim Bu Nam” xảy ra năm 1991 đã không chỉ đem tới một cú sốc nặng nề mà còn khắc rất sâu trong tim tôi. Đó là vụ án mà người bị hại sau khi trưởng thành đã tìm đến sát hại kẻ từng xâm hại mình hồi nhỏ. Vào năm sau đó cũng có một vụ khác là “Vụ án Kim Bo Eun”, ở vụ này người bị hại đã cùng bạn trai lên kế hoạch giết bố dượng, kẻ đã thường xuyên xâm hại mình hồi nhỏ. Tôi không dễ dàng quên được cuộc đời bi kịch của những nạn nhân đã trở thành sát nhân và phải chịu sự trừng phạt của pháp luật ấy. Về sau, những vụ xâm hại vẫn không ngừng diễn ra.

Những thương tổn gây ra bởi các hành vi quấy rối hay xâm hại tình dục thường để lại những di chứng nghiêm trọng hơn bất kỳ các thương tổn nào khác. Đặc biệt như ở hai trường hợp trên, những thương tổn gặp phải khi còn nhỏ đã ẩn sâu trong nội tâm nạn nhân

một thời gian dài, đến tuổi dậy thì hay tuổi trưởng thành mới bùng phát dưới nhiều triệu chứng hay hình thức khác nhau. Tôi muốn nói với tất cả chúng ta, không chỉ riêng các “Yu Jin” và gia đình của các cô bé ấy, rằng việc đó xảy ra tuyệt đối “không phải lỗi của các em” và chúng ta cần ngăn chặn không để các thương tổn không được chữa lành biến thành sự phẫn nộ và tuyệt vọng và làm hại các em.

Shin Hyung Geon: *Yu Jin Lớn - Yu Jin Bé* là một tiểu thuyết có kết cấu rất đặc biệt, kể về hai cô bé trùng họ tên cùng gặp phải một biến cố khi còn nhỏ nhưng trải qua quá trình trưởng thành khác nhau và về sau lại gặp nhau khi đã trở thành thiếu nữ. Sau khi đọc xong, tôi không khỏi có cảm giác hai Yu Jin này tuy hai nhưng lại là một, chị có ý đồ đặc biệt gì khi xây dựng kết cấu này không?

Lee Geum Yi: Điều tôi muốn nhấn mạnh ở tác phẩm này là “Các nhân vật chính cần làm như thế nào để chữa lành những thương tổn cách đây rất lâu?” Để làm nổi bật ý đồ đó một cách có hiệu quả tôi đã xây dựng nên kết cấu này, dù tôi cũng đã lo lắng rằng làm vậy, về một mặt nào đó, có thể tạo cảm giác hơi gượng ép hay không thật.

Hai cô bé Yu Jin thời thơ ấu cùng chịu tổn thương giống nhau, lên cấp hai đã gặp lại nhau ở trong một lớp học. Nhưng theo từng cách chữa trị vết thương mà hai Yu Jin đã sống những cuộc đời hết sức khác nhau. Một Yu Jin được chữa trị theo hướng tích cực, một Yu Jin khác lại quên hết tất cả vì bị người lớn, những người coi biến cố xảy ra với cô bé là đáng ghê tởm, khâu kín vết thương ấy lại.

Ở hiện thực bất cứ ai cũng chỉ có thể chọn một con đường, nhưng trong thế giới hư cấu của tiểu thuyết, thông qua những nhân vật khác nhau tôi muốn để độc giả trải nghiệm cả hai. Như vậy cũng chính là muốn nói: hai Yu Jin tuy là hai nhân vật khác nhau nhưng cuối cùng cũng có thể coi như chỉ là một vậy.

Shin Hyung Geon: *Yu Jin Lớn - Yu Jin Bé* tuy đề cập chủ yếu về nạn nhân xâm hại tình dục, nhưng ngoài vấn đề đó, các em thanh thiếu niên cũng đang đối mặt với rất nhiều những thương tổn khác. Bởi tuy chưa hoàn toàn trưởng thành, chưa đủ lớn, nhưng các em đã liên tục bị phơi bày trước một thế giới phi lý và tàn nhẫn. Không ít trường hợp những vết thương nặng nề ở lứa tuổi thanh thiếu niên đến tuổi trưởng thành vẫn để lại sẹo, không dễ mờ đi hay biến mất. Hơn nữa ở tuổi này, chưa kịp vượt qua khó khăn này các em đã lại vấp phải những khó khăn khác. Với tư cách là tác giả, chị có muốn nhắn nhủ điều gì tới các em không?

Lee Geum Yi: Tôi muốn nói với các em rằng “Dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không được từ bỏ việc yêu thương bản thân”. Yêu bản thân chính là bước đầu tiên giúp chữa lành vết thương. Tôi cũng muốn mượn lời nhân vật Hee Jung đã nói với Yu Jin Bé trong truyện để nhắn nhủ tới các em. Vì mỗi em ở lứa tuổi này đều là một sự tồn tại có ý nghĩa và đáng quý như các vì sao trên trời vậy.

Shin Hyung Geon: Tôi cũng rất tò mò không biết sắp tới chị có kế hoạch tập trung vào viết những tiểu thuyết như thế nào. Cá nhân tôi

rất mong chị viết thêm nhiều cuốn tiểu thuyết trưởng thành mà sau khi đọc các em thanh thiếu niên có thể tìm thấy những bảo ban và chỉ dẫn cho cuộc sống mà các em đang phải tự đương đầu và vượt qua, giữa những mâu thuẫn nội tâm và sự bất hợp lý của hiện thực.

Lee Geum Yi: Có thể coi *Yu Jin Lớn* - *Yu Jin Bé* là điểm khởi đầu, trong thời gian tới tôi rất muốn tập trung vào mảng tiểu thuyết thiếu niên. Khao khát sáng tác của tôi được kích thích khi thấy rằng vẫn còn khá hiếm hoi tác phẩm của các tác giả trong nước đáng để các em thanh thiếu niên đọc. Tuy ở thế kỷ 21 nhưng các em vẫn đang đọc hoặc các tiểu thuyết Hàn Quốc cận đại được viết hồi những năm 1920-1930 hoặc các tiểu thuyết kinh điển nước ngoài. Không ít em lại say mê các tiểu thuyết trên mạng có xu hướng cường điệu hóa hoặc tô hồng hiện thực. Tôi muốn viết ra những tiểu thuyết có thể khiến các em cảm nhận được rằng những câu chuyện khản thiết của mình đã được khắc họa nên một cách chân chính. Vừa lúc các con tôi đến tuổi này, tôi cũng muốn mở lòng để trần trở cùng các con một cách sâu sắc hơn nữa về những vấn đề của chúng. Đó cũng là một lý do cụ thể khiến tôi muốn chăm chỉ viết hơn nữa.

[1] Theo chính tác giả Han Yong Un, “người” trong bài thơ “Sự câm lặng của người” có thể là Tổ quốc, là đức Phật, là người yêu, thậm chí cũng có thể là tổng của cả ba đối tượng trên.

[2] Cháu gái nội cựu tổng thống Jeon Du Hwan của Hàn Quốc, từng gây chú ý trên mạng vì ngoại hình xinh đẹp và bài viết nói xấu Hàn Quốc trên blog riêng.

[3] Từ gốc là “tứ ngũ đình” tức đến 45 tuổi thì nghỉ, nhưng khi phát âm trong tiếng Hàn lại đồng âm với “Sa Ngộ Tĩnh”, nhân vật trong *Tây du ký*.

MỤC LỤC

Start

Giả bộ không quen biết tôi

Cứ nhận là quen biết tôi

Mùa xuân của chúng tôi

Cuộc đời tôi như bước đi trên sợi dây mong manh, chỉ một lần
sẩy chân là ngã nhào

Lá non xanh nhú lên từ nơi hoa rụng là nước mắt của hoa

Lẽ nào tôi đã không nên mở chiếc hộp ấy?

Tôi muốn bỏ nhà ra đi

Tôi muốn đập vỡ đầu mình ra... phải làm sao đây

Sống trên đời này...

Đã từng có chuyện gì xảy ra với tôi?

Đang có chuyện gì xảy ra với con bé đó nhỉ?

Không phải cậu đang có chuyện gì đấy chứ?

Con bé đó giữa nơi lạ lẫm

Icarus dưới tầng hầm

Giá như tất cả chỉ là một giấc mơ

Con tàu đang đi về nơi đâu

Một tôi khác

Icarus của đại dương

Phỏng vấn tác giả Lee Geum Yi: Đừng từ bỏ việc yêu thương
chính bản thân mình